C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_11-Pojidac.PDB

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_11-Pojidac
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.6.2002
Modification Date: 2.7.2002
Last Backup Date: 2.7.2002
Modification Number: 107

Jean-Pierre Garen

Mark STONE

POJÍDAČI MASA
1

Další těžké znovuzrození. Postupné nabývání vědomí. Známé vrčení motorů, oslnivé světlo, pocit vlastní tíhy, rovnováhy, pohyby prsty, pažemi, nohama.
Obvyklá nevolnost, nastávající při vynoření ze subprostoru, pominula. Mark Stone, statný šestatřicetiletý chlapík atletické postavy, s tváří osmahlou paprsky mnoha sluncí, s tmavými vlasy a ocelově šedýma očima, se zvedl.
Nepřekvapilo ho, že vidí Raye, svého androida a přítele, sedícího na místě pro pilota a sledujícího údaje, které v rychlém sledu vycházely z počítače.
"Trajektorie je v pořádku?"
Pokud seděl u řízení Ray, nemohlo tomu být jinak, ale tato otázka tvořila součást povinného rituálu všech astronautů. Mark měl často nepříjemnosti s byrokraty z S.D.P.P., proto nestál o problémy hned na začátku výpravy. Androidi, doprovázející agenty, byli totiž uzpůsobeni tak, aby zaznamenali všechno, co viděli a slyšeli.
"Vynořili jsme se v systému La 79-01-74."

Na vnější obrazovce se objevilo velké bílomodré slunce.
"Ještě mladá hvězda magnitudy F. Systém obsahuje šest planet, analyzátory je právě studují."
Ray měl skoro stejnou postavu jako Mark, byl ale ještě rozložitější. Podobnost androidů Akční služby s lidmi byla fascinující. I nejmenší detaily byly věrně napodobeny. Na obličeji byly i vysunovací chloupky, které imitovaly růst vousů a z miniaturních pórů prýštily kapičky vody, takže to vypadalo, jakoby se robot potil. Jen bystrý pozorovatel si mohl všimnout jisté strnulosti rysů.
Ray zvedl oči ke stropu a rty se mu roztáhly do úsměvu. Byl to jejich smluvený signál, který znamenal, že android přerušuje nahrávání. O tomto "vylepšení" neměli konstruktéři ani ponětí. Od té doby, co spolu podnikali společné výpravy, vytvořilo se mezi člověkem a strojem silné pouto. Tento přátelský vztah byl pro kybernetiky nepochopitelný. Jakmile se Mark ocitl v nebezpečí, veškeré robotovo naprogramování šlo stranou a Ray začal jednat autonomně a často i velice razantně. Postupem času se naučil cenzurovat své nahrávky, aby Mark neměl zbytečné problémy s puntičkářskými úředníky, kteří nikdy nevytáhli paty ze svých kanceláří.
"Napij se nejdřív vitamínového nápoje, pak si můžeš dát trochu whisky."
Proti tomu Mark nic nenamítal. Po pěti minutách se znovu usadil na místo druhého pilota.
"Jsi ve formě?"
"Ve skvělé formě! Za ty tři dny, co jsme letěli subprostorem, jsem si výborně odpočinul. Naordinoval jsem si léčbu spánkem."
"Potřeboval jsi nabrat nové síly. Minulý týden, který jsi strávil se svou přítelkyní slečnou Swensonovou na jejím ostrůvku v Pacifiku, tě musel dost unavit."
"Je příliš zaneprázdněná spravováním svého finančního impéria a já mám dovolenou také zřídka. Takže když se setkáme, chceme využít každé minuty."
Mark se usmál.
"Nemusíš se strachovat o mé zdraví. Měl jsem spoustu času k regeneraci sil a navíc jsem ani nevyužil psychického induktoru, protože na tuto planetu zatím žádný pozemšťan nevkročil."
"Právě to mě znepokojuje! Vůbec nevíme, jaká nebezpečí na nás číhají! To nemám rád!"
Zvláštní poznámka u androida, Marka ale nepřekvapila. Znal svého přítele velmi dobře. Bylo to dáno i faktem, že Ray byl specifickým modelem, vybaveným psychickým zesilovačem, díky němuž mohl s Markem komunikovat mentálně i na velké vzdálenosti?
"Není to naše první výprava do neznámého světa."
"Jistě, ale rozhodně to nebude procházka růžovou zahradou. Jinak by tě generál neodvolal z dovolené. Svěřil by tuhle práci mladému aspirantovi."
***
Čtyři dny předtím si Marka zavolal generál Khov. Byl to dvoumetrový obr s úplně holou lebkou a šikmýma očima, což byla památka na vzdálené mongolské předky. Už deset let řídil železnou rukou Službu pro dohled nad primitivními planetami. Mezi dvěma oblaky kouře, stoupajícími z jeho tlustého doutníku, vysvětloval:
"Promiňte, že jsem vás připravil o zbytek dovolené, ale potřebuji vás. Loď služby pro dlouhodobý výzkum objevila teramorfní oběžnici v systému LA-79-01-74. Velitel nařídil provést důkladný průzkum této planety, kterou pojmenovali Nora, podle důstojníkovy ženy."
Khov zabořil cigaretu do popelníku přetékajícího nedopalky, což zvedlo oblak popela.
"První rozbory prokázaly přítomnost mnoha důležitých prvků: uranu, transuranů, titanu, kobaltu, chrómu a manganu. Mnoho velkých důlních společností už zažádalo o povolení k těžbě. Komise, která tyto žádosti schvaluje, požádala o vyjádření biology a tady se situace komplikuje! Z obrovského množství fotografií, které byly pořízeny z průzkumné lodi, vybrali odborníci dva snímky dost špatné kvality. Prý je možné, že jsou na nich zachyceny obydlené vesnice. Dovedete si představit, jak byli průmyslníci zklamaní. Jestli je planeta obydlená, třeba i primitivní populací, nebude kolonizace povolena. A celá tahle záležitost teď leží na nás. Prezident požaduje do měsíce odbornou zprávu. Nadšeně souhlasil, když jsem mu řekl, že na tu výpravu chci vyslat vás."
"Proč mě? Já se přece specializuji na středověké civilizace!"
"Prezident velice ocenil vaši loňskou práci na planetě Lykantů."

"Pěkně nepříjemné dobrodružství!"
"I pro mě! Zatímco jsem byl v nemocnici, zabral jste moje křeslo."
"Ani jsem nestačil opotřebovat potah! Myslím, že víc než dvanáct hodin jsem za vaším stolem neseděl."
Generál uzavřel toto téma výmluvným gestem ruky.
"Je tu ještě jiný důvod, proč jsem se rozhodl vybrat právě vás," řekl s úsměvem, který Marka poněkud znepokojil. "Tato výprava nebyla naplánovaná. Víte dobře, že z důvodu nedostatku finančních prostředků musíme šetřit pracovní silou i materiálem."
"Ne!" zasténal Mark, protože jeho předtucha se potvrdila.
"Je vzácností, když má agent vlastní astronef. Vy jste ta výjimka a toho musím využít. Samozřejmě můžete odmítnout. V tom případě pošlu místo vás mladého aspiranta v malé průzkumné lodi, což je značně riskantní. Tak se rozhodněte."
"Věděl jste, že neodmítnu, ještě dřív, než jste si mě sem zavolal. Kdyby se vašemu nováčkovi něco stalo, nemohl bych se na sebe podívat do zrcadla!"
"Tím je to vyřízeno," usmál se vítězoslavně Khov. "Kdy můžete odletět?"
Mark přivřel oči jakoby se hluboce zamyslel.
"Ray mi právě potvrdil, že Merkur je kompletně vybavený. Odletíme dnes večer."
"Pokaždé zapomenu, že telepaticky komunikujete se svým androidem," ušklíbl se generál. "Bylo by velmi praktické, kdyby to dokázali všichni mí agenti. Ti ale neměli takové štěstí jako vy, setkat se se zvláštní rostlinnou bytostí, žijící na vzdálené planetě. Díky ní se vaše telepatické schopnosti o mnoho zlepšily, i když se to snažíte skrývat."
"Měl jsem k tomu jen určité dispozice, generále," zaprotestoval Mark. "Doufám, že tentokrát mi plukovník Benton, který má na starosti finance, uhradí náklady na cestu. Ještě pořád jsem nedostal šek za mou poslední výpravu, kdy jsem také použil Merkura."
Khovův povzdech byl jemný asi jako tornádo u břehů Japonska.
"Vždyť znáte naše administrativní pracovníky! Je tu spousta formalit k vyřizování. Úředníci požadují od každého rychlé výsledky, ale nikdy by je nenapadlo zůstat v kanceláři o pět minut déle a dokončit svou vlastní práci."
"Pracovat pro S.D.P.P. začíná být luxusní záležitostí! Nechci vypadat jako vydřiduch, ale poslední výpravy mě stály víc peněz než kolik dělá můj plat!"
"To vám věřím, ale také je mi jasné, že vy se chudoby obávat nemusíte!"
Khov vytáhl ze zásuvky svého pracovního stolu láhev whisky a dodal:
"Napijeme se na váš úspěch. A nemějte obavy, o svůj žold nepřijdete!"
2

Na obrazovce vnější kamery se objevila modrozelená koule.
"To je Nora," řekl Ray. "Čtvrtá planeta systému, který jich obsahuje šest. Tři planety nejblíže Slunci jsou rozžhavené koule, dvě vnější oběžnice jsou objemnější, zledovatělé a jejich atmosféra je směsicí vodíku a tuhého methanu."
"Zaměř detektory na Noru."
"Hotovo. Za chvíli tu máme první údaje."
Brzy nato se ozval kovový hlas počítače:
"Hmotnost ve srovnání se Zemí 0,9. Rotace okolo vlastní osy za 22 hodin 18 minut, okolo centrální hvězdy oběhne za 395 dní. Kvůli mírnému sklonu osy není střídání ročních dob příliš patrné. Póly jsou pokryté ledem. Oceány zabírají 75 procent povrchu globu. Je tu mnoho ostrovů, a jen jediný kontinent vejčitého tvaru, který se rozkládá od severu k jihu a je předělen mohutným horským pásmem. Velkou většinu kontinentu pokrývají lesy, až na oblasti u pólů, kde se táhne tundra."
Planeta na obrazovce se rychle zvětšovala. Místy bylo vidět hnědavé skvrny, které připomínaly vulkany vyhaslých sopek, nebyly ale příliš vysoké.
"Umístíme astronef na nízkou oběžnou dráhu, abychom mohli pořídit detailní záběry povrchu planety," řekl Mark.
"To nám zabere několik hodin," zabručel Ray.

"Ale je to nezbytné, jestliže chceme v tomhle pralese objevit obydlenou vesnici, pokud tam nějaká je."
Mark si přejel rukou po tváři, pokryté strništěm vousů. Neholil se od jejich odletu z New Yorku. Věděl, že primitivní civilizace neznají holiče a kadeřníky.
"Teď se přesunu do zdravotnického bloku, a dopřeju si uvolňující koupel. Kdo ví, kdy k tomu budu mít další příležitost?"
O tři hodiny později se Mark objevil v pilotní kabině.
"Pořídili jsme záběry tří čtvrtin povrchu planety. Začal jsem oblastí, která se zdála podezřelá našim vědeckým pracovníkům. Leží na západě kontinentu přibližně u šedesáté rovnoběžky."
Snímky následovaly jeden za druhým, všechny navzájem podobné, zachycující pásy hustého lesa, který jakoby neměl konce.
"Ještě se přiotrávíme chlorofylem," ušklíbl se Mark.
Náhle něco vzbudilo jeho pozornost.
"Vrať to zpátky! Chci zvětšený záběr téhle oblasti."
Obraz, nejdříve rozmazaný, se postupně zaostřoval. V jednom místě nebyly stromy tak husté. Bylo jasně vidět primitivní chatrč, postavenou z několika kmenů se střechou ze slámy. Markovu pozornost však ještě více upoutala postava, stojící před chatrčí. Na planetě tedy opravdu žili lidé!
"Podívej se, kde leží tohle místo," řekl Mark.
"Mám to zaznamenané. Asi dvacet kilometrů od břehu oceánu. Najdu to bez problémů."
V následující hodině se jim podařilo najít ještě tři další obydlená místa.
"Zvláštní," zabručel Mark, "všechna jsou v okruhu padesáti kilometrů okolo té hnědavé skvrny. Podíváme se, jestli nenajdeme další."
Prohlížení snímků bylo únavné a zdlouhavé. Konečně se za pomoci optického teleskopu, kterým byl Merkur vybaven, podařilo rozpoznat asi dvacet primitivních vesnic.
"Kde začneme?" zeptal se Ray.
"Naši odborníci by asi uvítali, abychom nejdříve prozkoumali oblast, kterou sami objevili. Alespoň budou mít o důvod víc, aby se cítili důležití."
Ray po krátké úvaze řekl:
"Jestli chceme přistát s průzkumným modulem ještě před svítáním, máme nejvyšší čas, abychom se začali připravovat."
V nákladovém prostoru vesmírné lodi se Mark i android převlékli. Předpisy zakazovaly brát na primitivní planety osobní věci. Ray uchopil malou lahvičku a postříkal Markovo tělo nahnědlou tekutinou. Brzy ucítili hrozný zápach potu, žluklého tuku a zašlé špíny.
"Promiň, Marku, ale oba víme, že primitivní civilizace neznají požitek z hygieny. Zato mají výborně vyvinutý čich a vůně tvé vody po holení by jim byla asi podezřelá. Navíc tě tato tekutina ochrání před hmyzem a jinými nebezpečnými potvorami, které bývají někdy horší než krvelačné šelmy."
Ray podal Markovi pár mokasínů a suknici z umělé kůže.
"Jelikož nemám k dispozici zdejší módní časopisy, je tohle všechno, co jsem připravil. Jakmile se dostaneme do subtropického pásma, nemůže ti být zima. Dávej pozor, ochranný opasek je upevněn v horní části suknice."
Tento zázrak pozemské techniky vytvářel okolo těla silové pole, které odolávalo střelám i laserovým paprskům. Pro jeho porušení bylo třeba překonat energii minigenerátoru, ukrytého v přezce opasku. Přesto agenti obvykle nastavovali intenzitu pole na minimum, aby nebudili pozornost domorodců. Protože bylo pole pružné, rány bývaly bolestivé a nejprimitivnější zbraně jako sekyra a kyj byly paradoxně nejnebezpečnější. Po návratu z výprav už Mark ani nepočítal podlitiny, které zdobily jeho tělo. Kromě toho každá zachycená rána spotřebovávala energii a vyčerpávala generátor.
Ray zasunul do Markova opasku krátkou dýku.
"Vypadá jako ze silexu, ale je to plastotitan. Je to trochu málo, ale výzbroj si pořídíme, až zjistíme, co tu používají."
"S tebou po boku se mi nemůže nic stát," zažertoval Mark.
Kromě androidovy obrovské síly se v jeho levém předloktí skrýval dezintegrátor a z pravého ukazováčku mohl vytrysknout tenký laserový paprsek značné ničivé síly.

Mark se usadil v průzkumném modulu, jehož horní část byla z průhledného plastu, a Ray se chopil řízení. Pomalu navedl modul do přechodového prostoru kosmické lodi.
"Připraveni k výstupu!"
Vstupní otvor Merkura se otevřel a modul vyrazil do prostoru mezi poletující krystalky zmrzlé atmosféry. Začali pomalu klesat, ale ještě několikrát oblétli planetu, aby dokončili pozorování.
Teď se už stroj přiblížil k zemi a vplul do neproniknutelné tmy. Mark byl klidný, věděl, že Ray u řízení znamená naprosté bezpečí.
"Přistaneme na téhle mýtině, leží asi deset kilometrů od vesnice, kam máme namířeno."
"Slitování, jsem jenom člověk a nemám detektory pro noční vidění."
"Každý nemůže být dokonalý," ušklíbl se android.
Modul se zlehka dotkl země. Mark zůstal chvíli trpělivě sedět a čekal na výsledky analýzy atmosféry.
"Potvrzujeme předešlé rozbory. Složení vzduchu je podobné jako na Zemi - kyslík a dusík. Je tu také nezanedbatelné množství oxidu uhličitého a neidentifikovatelných prachových částic, které ovšem nejsou toxické."
"Nedávná vulkanická činnost?"
"Je to pravděpodobné. Všechno je v pořádku, můžeme vylézt."
Mark chvíli vdechoval vzduch, kořeněný tisíci vůněmi lesa. Příjemná změna ve srovnání s klimatizací v astronefu!
"Vesnice je tímto směrem. Vyrazíme hned, jak začne svítat. A to bude co nevidět."
3

Pochodovali už dobré dvě hodiny. Mohutné stromy podobající se eukalyptům se marně snažily udusit hustá neproniknutelná křoviska, které Mark s Rayem museli obloukem obcházet.
"Až na ty trny jsme zatím nenarazili na žádné nebezpečné protivníky."
"Doufejme, že to vydrží," zabručel Ray. "Moje detektory zaznamenaly nějaká zvířata, ale vzdálenost je příliš veliká, zatím je nedokážu identifikovat."
"Pokračujme v našem maratónu, třeba na ně za chvíli narazíme. Jak daleko má být naše vesnice?"
"Ještě asi dvě hodiny cesty, tenhle podrost nás zdržuje. Odpočiň si deset minut, chci se porozhlédnout po okolí."
Zatímco Mark se posadil na mechem porostlou zem, Ray poodešel pár kroků. Laserovým paprskem uřízl dvě dlouhé rovné větve a sloupl z nich kůru. Větve měly v průměru asi pět centimetrů a byly dlouhé asi dva metry. Jejich konce pak android seřízl do ostrých hrotů.
"Můžeme vyrazit, s touhle zbraní zacházíš výborně."
"Šerm holemi je ušlechtilý a náročný sport, ale začal se rozvíjet až v pozdější době."
"Tady to může být jinak."
Sluneční paprsky jen ztěžka pronikaly hustým větvovím stromů, ale oteplovaly těžký a dusivý vzduch. Pro Marka už začínala být tato procházka únavná a jednotvárná.
"Tak si říkám, jestli ta vesnice skutečně existuje..."
"To ti nepovím, každopádně už brzy dorazíme na místo, které jsme vyznačili na fotografiích. Budeme tedy vědět..."
Zbytek věty zanikl v pronikavém výkřiku.
Mark se instinktivně vrhl kupředu, zatímco Ray vysílal:
"Sto metrů nalevo. Zkontroluj sílu ochranného opasku, moje biologické detektory zaznamenaly několik ozev!"
Za pár okamžiků se ocitli na malé mýtince. Ke kmeni stromu se tiskla mladá dívka. V kruhu okolo ní stálo pět obrovských šedých vlků s vyceněnými tesáky, chystajících se zaútočit.
Mark se bez váhání vrhl ke zvířeti, které bylo strachem ochromené dívce nejblíž. V okamžiku, kdy se vlk chystal ke skoku, zasadil mu Mark silnou ránu tupým koncem oštěpu, která zvíře sice nezneškodnila, ale vyřadila ho na chvíli z boje. Vzápětí ho Ray popadl za kůži na zádech a odhodil ho dvacet metrů daleko, kde šelma narazila na kmen stromu.
Mark mezitím zuřivě kroužil oštěpem kolem sebe, aby si držel šelmy od těla. Zvířata, přilákaná pachem

krve, však za chvíli obrátila pozornost na svého zraněného druha.
Dívčin strach pomalu opadal. Zdála se být mladá, sotva osmnáctiletá a měla štíhlou, skoro hubenou postavu. Její malá kulatá ňadra nebyla ničím zakryta. Jediným oděvem byla suknice upletená z hrubých vláken.
Se znepokojením ve tváři si prohlížela oba pozemšťany. Pronesla několik nesrozumitelných slov a když se jí nedostalo odpovědi, znervózněla ještě víc.
"Nech ji mluvit," vyslal telepaticky Ray. "Můj univerzální tlumočník potřebuje co největší počet výrazů."
Mark se posadil na zem se zkříženýma nohama a gestem vyzval dívku, aby ho napodobila. Ta se po chvíli váhání rozhodla pokračovat ve svém monologu. Do bledých tváří se jí vracela bává. Několikrát ukázala na keř s červenými plody, podobajícími se tvarem švestce.
Stále ještě vyvedená z míry mlčením svých zachránců se zvedla, utrhla asi deset plodů a s nesmělým úsměvem je podala Markovi. Na ukázku si dala jeden do úst a začala úporně žvýkat.
Opatrný Ray ochutnal jako první. V jeho hrdle byl skrytý otvor, ve kterém byly přijaté potraviny analyzovány a pak dezintegrovány.
"Sacharóza, pektiny, vlákniny, aromatické esence. Žádné jedovaté substance."
Teprve teď okusil neznámé ovoce i Mark. Bylo čerstvé, šťavnaté, s těžko definovatelnou příchutí - něco mezi broskví a malinou.
Android se s Markem znovu telepaticky spojil.
"Mám první přeložená slova. Uvolni se, převedu je do tvých neuronů."
Mark přivřel oči a vypadal, jako když o něčem přemýšlí. Vše proběhlo velmi rychle, snad během dvou sekund.
"To je všechno? S takovouhle slovní zásobou nebudu působit zrovna inteligentně."
"Bojovníci nebývají žádní myslitelé. Jakmile se můj slovník obohatí, dám ti vědět."
Dívka hltavě jedla ovoce a šťáva jí stékala po bradě.
"Jak se jmenuješ?"
Odpověděla okamžitě, zřejmě uklidněná tím, že tento zajímavý muž není němý.
"Jsem Ika. Moje vesnice leží asi půlhodinu odsud."
"Proč se procházíš v lese úplně sama?"
Svěsila hlavu jako přistižená uličnice. Začervenala se.
"Měla jsem hlad! Věděla jsem, kde rostou bobule. Netušila jsem, že se tu potulují pulkové. Obyčejně se drží na druhé straně řeky."
Náhle se v jejím pohledu znovu objevil strach.
"Ten pulk... nezabili jste ho... Kolo, náš bůh, zakazuje zabíjet živé tvory..."
Mark se nemohl ubránit ironické poznámce:
"Jen jsme ho poslali hrát si jinam. Jsem přesvědčený, že jeho kamarádi se o něj výborné postarají."
Z křoví, kam zvíře po Rayové zásahu dopadlo, se ozývalo zuřivé vrčení, mísící se chvílemi se zvuky praskajících kostí.
"Můžou se každou chvíli vrátit. Měli bychom odsud zmizet. Nemám chuť stát se dalším chodem na jejich hostině."
Mark mluvil pomalu, protože ještě příliš neovládal nový jazyk s jeho zvláštní výslovností. Ray naštěstí překládal slova, která mu chyběla. Ika se brzy uklidnila, ale přesto si jakoby se strachem utrhla ještě několik plodů, které v rekordním čase zmizely v jejích ústech.
"Proč jíš tak rychle? Nechceš si něco nechat na večer?"
Vrhla na něj udivený a zároveň provinilý pohled.
"Když je donesu do vesnice, budu se muset rozdělit s ostatními a nic mi nezbyde. To, co najdeme, náleží všem."
Nějaká forma kolektivismu, pomyslel si Mark a řekl nahlas:
"Kdo řídí vaši vesnici?"
"Nerozumím..."
Dívčino překvapení bylo nelíčené.
"Kdo vás vede, kdo rozhoduje?"

"Nikdo... vlastně všichni. Ráno se všichni obyvatelé vesnice shromáždí, aby se poradili a rozdělili si práci. Náš kněz jen sleduje, jestli se rozhodnutí shodují s Boží vůlí. U vás to tak není?"
"Ale ano," odpověděl Mark opatrně. "Jestli už jsi dojedla, dáme se na cestu. Pulkové se pomalu vracejí."
Po této poznámce jakoby Ice narostla křídla; vyrazila rychlým krokem k vesnici.
Mark šel za ní a obdivoval její štíhlou postavu a ladnost, s jakou se protahovala mezi křovinami.
"Není špatná," ušklíbl se Ray, "ale na můj vkus moc hubená. Než si něco vyfantazíruješ, počkej radši do večera, jestli se neobjeví nějaký manžel nebo žárlivý milenec. Technokrati mají hrůzu z milostných pletek a naše výprava teprve začíná."
"Ty jsi ten pravý, kdo mi bude vyprávět něco o bujné fantazii!"
4

Pod vedením dívky, která kráčela rychlým krokem, dorazili Mark a Ray brzy do vesnice. Poněkud nadnesený výraz pro asi desítku kruhovitých chatrčí postavených z dřevěných kůlů a větví, se střechami pokrytými velkými, suchými listy. Ohrazení z trnitých keřů představovalo spíše symbolickou ochranu. Podobná ohrada tvořila výběh pro asi dvacítku zvířat, která připomínala pozemské krávy. Kousek dál se mezi stromy klikatila malá říčka. Vesnice byla ze všech stran tísněna lesem a bylo s podivem, že ji při průzkumu z ptačí perspektivy vůbec objevili.
Příchod Iky provázené dvěma neznámými muži vzbudil mezi vesničany zvědavý zájem. Okamžitě byli obklopeni houfem dětí nejrůznějšího věku. Všechny byly vyhublé a některé se vyznačovaly neklamnými známkami podvýživy, jak dosvědčovaly vystouplé kyčelní kosti a nafouklá bříška.
Ženy s povislými ňadry a nadměrně vyvinutými hýžděmi se snažily odehnat děti. Objevilo se i několik mužů. Měli všichni stejně hnědé a stejně rozježené vlasy a tváře porostlé strništěm vousů. Byli zcela nazí až na pár jedinců oblečených do miniaturních bederních zástěrek. Výškou se téměř rovnali Markovi, ale byli mnohem hubenější a méně svalnatí.
Ika zmizela v jedné malé chatrči stojící asi dvacet kroků od místa, kde se zastavili. Téměř okamžitě se však zase objevila, doprovázena mužem v dlouhé tunice, která mohla být kdysi dávno bílá. Její průvodce byl vysoký štíhlý stařec s šedivými vlasy a dlouhým bílým plnovousem.
"Tohle je Kulsa, náš kněz," řekla na vysvětlenou.
"Pověděla jsem mu, že jste mě zachránili před pulky. Chtěl by vám položit pár otázek."
Starý muž si chvíli mlčky prohlížel pozemšťany. Měl úzký obličej, ze kterého vystupoval nezvykle velký orlí nos, téměř černé, zapadlé oči lemované hustým obočím.
"Odkud přicházíte?"
Suchý, přísný hlas, bez stopy přívětivosti. Mark mávl nedbale rukou k severu.
"Naše vesnice je tímhle směrem, mnoho a mnoho dní pochodu odsud."
"Proč jste ji opustili?"
"Chceme se podívat jak to vypadá jinde, jaká je tam krajina, lidé ..."
Kněz si změřil pohledem jejich svalnaté postavy.
"Zdá se, že cesta vám prospěla," zahučel polohlasně.
"Bůh bděl nad naší obživou."
Zdálo se, že vysvětlení starce příliš neuspokojilo.
"Jak mě chcete přesvědčit, že nejste pojídači masa? Že nepatříte k těm, co zabíjejí své bratry, aby se živili jejich těly?"
Mark zpozorněl. V okolní džungli tedy žili kanibalové. Byla to zajímavá informace pro jeho hlášení, nicméně dosti znepokojivá pro další průběh mise.
"Kdybychom opravdu byli těmi, za které nás považujete, nejspíš bychom do této vesnice nepřišli. Ika byla úplně bezbranná a poskytla by nám slušnou zásobu kvalitní potravy."
Zdálo se, že argument zapůsobil, protože kněz se na delší chvíli odmlčel.
"To vypadá pravděpodobně," pronesl nakonec zamyšlené, "Ika mně navíc řekla, že jste žádného pulka nezabili."
"Jenom jsme zahnali toho nejnebezpečnějšího. Ostatní jeho druhové si to s ním potom vyříkali, protože nejspíš nemají takové zábrany jako my."

"To je zákon přírody a vůle boha Kola. Myslím, že mluvíte pravdu. Můžete zůstat v naší vesnici jak dlouho chcete, pod jedinou podmínkou: Budete dodržovat naše zákony a zvyky. Večer se za vás na shromáždění rady starších přimluvím."
"Děkujeme vám za pohostinnost. Rád bych vás požádal, abyste nám objasnil věci, které nemůžeme znát, abychom nevědomky neporušili vaše obyčeje."
"Ptejte se kdykoliv usoudíte, že je to třeba. Ika vám ukáže, kam se můžete chodit najíst. Chtěl bych věřit, že nikdy nebudu nucen litovat tohoto svého rozhodnutí," uzavřel stařec vážným hlasem a odebral se do své chýše.
Po jeho slovech ztratili kolemstojící zvědavci o nové příchozí zájem. Loudavým krokem se rozešli po vesnici, přičemž většina z nich zalezla do kruhových chatrčí. Nakonec zůstal v jejich blízkosti jediný muž. Chvíli váhal a pak zamířil k pozemšťanům.
Na obličeji Iky se objevil úsměv.
"To je Holk," řekla na vysvětlenou.
Mladík měl solidně stavěnou konstrukci a nebyl tak hubený jako ostatní.
"Zachránili jste Iku před pulky.. . díky. Pojďte, ukážu vám naši vesnici."
V následujících minutách pak prováděl cizince mezi ubohými obydlími domorodců. Mark toho věděl o primitivních civilizacích poměrně dost a měl řadu osobních zkušeností z různých výprav, ale málokdy se dostal do tak zanedbané a špinavé vesnice jako byla tato. Odpadky, výkaly a smetí se tu vršily v odporných hromadách v takovém množství, že z prohlídky se stal skutečný slalom. Po zemi se válely nejrůznější nástroje zanechané tu jejich uživateli bez ladu a skladu, když je přestali potřebovat: sekerky, nože, škrabky... Mark se na chvíli zastavil ve vchodu do jedné chýše. Několik párů leželo uvnitř a podřimovalo na lůžkách vystlaných suchým kapradím, které už dávno volalo po výměně. Přítomnost pozemšťanů nechala obyvatele naprosto netečnými, nezvedli dokonce ani hlavu, aby si prohlédli příchozí.
"Nezdá se, že by byli zavaleni prací," neodpustil si uštěpačnou poznámku Ray.
Mark rychle couvl ven, aby se nadechl čerstvého vzduchu. Uvnitř vládl odporný zápach, směsice potu, výkalů a hniloby.
"Večer," řekl Holk, "se můžete ubytovat v kterékoli z chýší. Všechno tady patří všem dohromady. Jenom si musíte pospíšit, po západu slunce jsou už nejlepší místa zabrána."
"Myslím, že bude lepší, když první noc strávíme venku, abychom nikoho nerušili. Jestli se rozhodneme tady zůstat, postavíme si své vlastní obydlí."
"K čemu by vám to bylo dobré?" usmál se mladý muž se směsicí lehké ironie a smutku na tváři. "Ještě než dokončíte dílo, už se vám tam někdo nastěhuje, aby si vyzkoušel, jak by se tam bydlelo. Budou na to mít právo i když na stavbě nehnou ani prstem."
"Vy nemáte vůbec nic svého vlastního?"
"Kolo nás učí, že majetek je vlastně krádež."
Ztišil hlas a dodal:
"Všiml jsem si, že máte moc pěkné nože. Dobře si je schovejte, jestli o ně nechcete přijít. Za chvíli by vás jistě někdo požádal, abyste mu je půjčili a dalo by vám moc námahy se s nimi zase shledat. Když už někdo něco přestane momentálně potřebovat, odhodí to kde se mu zamane."
"To musí ale komplikovat život celé vesnici?"
"Máte pravdu, často ztratíme víc času hledáním nějakého nářadí než vlastní prací."
Prohlídka je zavedla k ohradě, kde se pásl domácí skot. Zvířatům trčely z čela krátké zakroucené rohy. Ani delší černá srst nemohla zakrýt jejich vyzáblé boky.
"To je hlavní bohatství naší vesnice," hlásil Holk. "Solkisové nám poskytují mléko, které představuje nejdůležitější součást naší potravy."
Starší žena právě dojila jedno zvíře. Bílé praménky mizely v dřevěném vědru, které přidržovala svými koleny.
O kousek dál, pod chatrným přístřeškem jiné dvě ženy s ňadry, která si svou scvrklostí v ničem nezadala s vemenem dojeného zvířete, vyráběly z mléka sýr. Kolem nich se šířil ostrý nakyslý zápach, ze kterého se zvedal žaludek. Výsledkem jejich nelibě vonícího počínání byla řádka jako dlaň velkých bochánků.
"Kněz říká, že bychom neměli jíst více než dva sýry denně. Letos dávají solkisové obzvláště málo mléka."

Markovy neurony zasáhla Rayova ironická myšlenka:
"Když vidím, jak se soustavně šklebíš, mám dojem, že se dnes večer rád spokojíš s výživnými tabletkami."
"Pojďte se ještě podívat na naše pole."
Holk obešel ohradu a zamířil ke stromům. Mezi jejich kmeny byly tu a tam rozsety čtverce ledabyle obdělané půdy o hraně nejvýše dvacet metrů. Vyrůstaly z nich dlouhé stvoly zakončené zelenými klasy. Ray nepozorovaně jeden odlomil.
"Je to nějaký druh kukuřice, ale ještě to není zralé."
Mezi stromy bylo celkem asi deset takovýchto políček.
"Letos se sklizeň opozdí. Větve stromů hodně narostly a propouštějí málo slunce."
"Proč je neprořežete?"
Na tváři mladíka se objevil nefalšovaný výraz děsu.
"To se přece nesmí! Kolo to zakazuje. Stromy jsou posvátné, nikdo se jich nesmí ani dotknout."
Mark si okamžitě uvědomil, že se dopustil hrubé chyby. Snažil se to hned napravit:
"Nemyslel jsem je porazit, ale jenom otrhat některé listy, aby se uvolnila cesta slunečním paprskům."
Markova slova vyrazila Holkovi dech. Byl viditelně zaskočen.
"Promluvím o tom s Kulsou," vypravil ze sebe nakonec rozpačitě.
Vrátili se do vesnice, která s přibližujícím se večerem viditelně ožila. Většina jejích obyvatel bez spěchu a téměř důstojným krokem směřovala k přírodní mlékárně," kde každý dostal jeden sýrový bochánek a nahnědlou placku.
"Jsou připravené ze zrní z naší minulé úrody," vysvětloval Holk. "Bohužel, zásoby jsou téměř vyčerpány. Už abychom mohli sklízet. Řeknu o tvém nápadu knězi."
Pozemšťané si našli místo na nocleh opodál, u paty rozložitého stromu. Někteří vesničané už zmizeli v chýších, aby si mohli první vybrat lůžko. Ostatní se shlukli do malých skupinek ke společné večeři. Postupně se rozproudila debata. Podle směru pohledů diskutujících nebylo těžké uhodnout, že hlavním tématem konverzace jsou pozemšťané.
"Nahráváš to všechno?"
"Ještě si trochu pamatuji své povinnosti," zareagoval ironicky Ray. "Slyším dokonce, o čem se mluví. Nevím jestli jsou tito lidé šťastní, ale určitě nejsou zmoženi prací. Všimni si, že tady není ani stopy po nějakých organizovaných řemeslech."
"Proč by se měli namáhat, když to, co vyrobí, patří všem? Stále se mohou utěšovat tím, že práci za ně nakonec udělá někdo jiný. Stačí se jen obrnit trpělivostí. Vždycky se najde někdo, komu povolí nervy jako prvnímu."
S příchodem noci vzplál uprostřed vesnice neduživý oheň, kolem něhož se usadili tři muži. Ze tmy se vynořil stín a zamířil k pozemšťanům. Byla to Ika a přinášela jim jejich příděl potravy.
"Všimla jsem si, že jste si nic nevzali. Tady máte svou večeři."
Nejprve okamžik váhala a pak si přisedla k Markovi. V napřažené ruce držela sýr a placku. Známý ostrý zápach způsobil, že se pozemšťanovi zachvěl žaludek.
"Nemám hlad, vezmi si náš podíl," pospíšil si Mark.
"Už jsem jedla. Nemohu to od vás přijmout."
"Přemýšlej, ať už to sním já nebo ty, na celkovou rovnováhu výživy vesnice to nebude mít žádný vliv. Nikomu nic neukradneš a mě to udělá radost. My to vůbec nepotřebujeme a tobě se do žaludku určitě ještě kousek jídla vejde."
Dívka se rozpačitě dívala z jednoho na druhého. Povzbudivý úsměv Marka nakonec rozhodl. S chutí se zakousla do sýra a rychle ho spolykala. Druhý bochánek potkal o dvě minuty později stejný osud a placky nevydržely o mnoho déle. Ještě s plnými ústy ukázala Ika na tři siluety okolo ohně a řekla:
"Můžete klidně spát, budou hlídat celou noc."
"Pochybuji, že by tenhle ohýnek mohl odradit pulky."
"Obyčejné bývá mnohem větší, ale zásoby dřeva docházejí."
"Legrační," poznamenal Ray. "Žijete uprostřed lesa a nemáte dost dřeva."
"Smíme sbírat jenom mrtvé, uschlé dřevo. Ale i kouř z malého ohně zabrání šelmám, aby se přiblížily."

"Doufejme," povzdechl Mark nepříliš přesvědčivě.
Nějaká žena volala na skupinu chlapců, kterým se zalíbila hromada odpadků, v níž se přehrabovali. Ti po chvíli zmizeli v jedné chatrči o něco menší než ostatní obydlí.
"Ta je určena pro děti. Vychováváme je společně. Je to tak správné, protože nikdo nezná svého otce."
Markův udivený výraz ji přiměl, aby pokračovala:
"Ženy nejsou majetkem jediného muže. Patří tomu, kdo je právě chce. Žijeme vlastně se všemi muži. Odmítnout styk se nesmí, jedině když je žena v pokročilém těhotenství."
Mark s pobaveným výrazem položil ruku na paži Iky.
"Takže kdybych tě chtěl..."
Usmála se a poposedla blíž k pozemšťanovi.
"Ty teď patříš k nám. A ženy si také mohou říct muži..."
Ray se ozval psychicky s neskrývanou uštěpačností:
"Mám pocit, že tvoje namlouvání vezme rychlý konec. Obětuji se a pokusím se tě ochránit před přesilou."
Teprve teď si Mark všiml, že se k nim blíží mladá žena, vysoká a statná, s pohledem výmluvně upřeným směrem k němu. Když už byla několik kroků od dvojice, Ray se vztyčil, uchopil ji za ruku a přitáhl k sobě. Otočila hlavu a upřeně se zahleděla na androida. Výsledek ji zjevně uspokojil, protože roztřeseným hlasem zašeptala:
"Ty bys chtěl...?"
Odpovědí jí bylo horlivé přikývnutí. Odvedla svého společníka o kousek dál k vedlejšímu stromu, kde byla nastlána hromádka suchého kapradí. O jeho účelu nebylo pochyb a vesničané jej zřejmě nenechávali často zahálet.
Dívka svlékla krátkou suknici, pečlivě ji složila a lehla si na improvizované lůžko s roztaženými stehny.
"Jako milostná předehra poněkud stručné," pomyslel si Ray. "Rozhodně tady neztrácejí čas zbytečným tlacháním."
Od té doby, co sdílel svůj osud s Markovým, škála androidových pocitů se utěšeně rozrostla a obohatila. Poznal přátelství, potom i zlost a nenávist, když gangsteři zranili Marka a on se jim děsivým způsobem pomstil. V poslední době to zkoušel i s milováním a dlužno říci, že velice úspěšně.
Přiklekl na kolena, sklonil se, hledaje rty mladé ženy. Dvě chtivé paže obejmuly jeho tělo. Oba milenci se velice rychle propadli do divokého, vášnivého víru.
Ika, které se ulevilo, když viděla, jak se její sokyně vzdaluje, se přitiskla k Markovi a strhla ho na sebe. Pozemšťan cítil, jak se mu zrychluje tep. Jeho ruce se rozběhly po jemné a pružné pokožce s kratšími či delšími zastávkami na prsních bradavkách, břiše, vnitřní straně stehen...
Své dobývání ukončil Mark bez nějakého mimořádného úsilí. Ika však jeho průběh prožívala zcela jinak. Z hrdla se jí dralo sténání, jehož příčinou však v žádném případě nebylo utrpení. Její tělo se otřásalo v křečích. Vůbec nechápala, co se s ní děje. Nikdy nic podobného nezažila. A to i přesto, že Mark nebyl zdaleka jejím prvním mužem. Již před třemi roky kněz rozhodl, že se stala ženou. Podle nepsané tradice se stal také jejím prvním milencem a to před pobavenými zraky celé vesnice. Velice nepříjemná vzpomínka. V následujících dnech se na ní vystřídali téměř všichni muži z kmene. Krátké, brutální nájezdy. Skončili hned poté, co se sami ukojili, bez ohledu na její rozpoložení. Jediný Holk byl pozornější a něžnější, ale ani ten ji nedokázal přivést k vrcholu, kterého nyní dosáhla.
Rayova společnice prožívala stejné pocity a nikterak je neskrývala. Hekání, výkřiky rozkoše a sténání se střídaly v pravidelném rytmu, který zjevně znervózňoval trojici strážných u ohně. Ticho zavládlo až hodně pozdě v noci.

5

Marka probudily hřejivé sluneční paprsky. Mechanickým pohybem sáhl vedle sebe, ale místo, kde měla ležet Ika, bylo prázdné. Téměř současně k jeho neuronům dorazilo mentální Rayovo poselství:
"Vstala hned za svítání. Teď je u řeky. Je tam i většina ostatních vesničanů."
Mark se vztyčil a v lehké mlze vznášející se nad vodou uviděl množství lidských siluet, vykonávajících svou ranní očistu.

"Spolkni nejdřív výživné tabletky. Potřebuješ nabrat síly, protože mám dojem, že v noci sis příliš neodpočinul."
"Ty máš tak co mluvit o klidné noci. Bylo vás slyšet skoro do rána."
"Přiznávám, že ta malička mě dost inspirovala. Měla značné mezery ve vzdělání a tak jsem se snažil být jí co nejlepším učitelem. Řekl bych, že si na tuhle lekci bude dlouho pamatovat."
"Jenom doufám, že tyto naše příspěvky ke vzdělanosti primitivních civilizací nebudou figurovat ve tvém hlášení."
V obličeji androida se objevil snad až příliš lidský úsměv. Nedalo mu příliš velkou práci objevit, jak cenzurovat vlastní nahrávky tak, aby pozemští technici nepřišli na žádnou nesrovnalost v hlášení.
"Buď klidný, vypojil jsem příslušné obvody v pravý čas. Vím dobře, jakou hrůzu mají oficiální činitelé z laškování agentů S.D.P.P. s domorodými kráskami."
"A ještě mnohem hůř by jim bylo, kdyby zjistili, že androidé si hrají na Casanovy, byť z čistě výchovných důvodů. Pojď, myslím, že ranní koupel mi jenom prospěje."
Noční představení pozemšťanů zřejmě stimulovalo představivost vesničanů, protože cestou k řece minuli oba přátelé nejméně desítku dvojic. Bez jakéhokoli studu provozovaly své milostné hrátky v nevysoké trávě, před očima všech ostatních.
"Nemají ještě tu správnou techniku," zavtipkoval Ray. "Měli bychom tady otevřít kurz sexuální výchovy."
"Mám dojem, že to nemáme v plánu naší mise," zamručel Mark.
Pod upřeným pohledem jedné starší ženy však svou repliku nedokončil a spěšně vklopýtal do řeky. Aby si byl jistý, že unikl své obdivovatelce, zůstal uprostřed vodního proudu dobrou půlhodinu. Naštěstí nebyla voda příliš studená.
Když konečně vylezl na břeh, všichni domorodci se už mezitím vrátili do vesnice. Muži seděli v kruhu na zemi kolem kněze. Ika s blaženým úsměvem na tváři vyšla pozemšťanům vstříc. Oči však měla jenom pro Marka a nijak se tím netajila.
"Měli byste si k nim přisednout. Dohadují se, kdo půjde na dříví, protože už došly poslední zásoby. Budou o tom žvanit celé dopoledne. Když to bude jenom trochu možné, vymluvte se na něco, abyste se téhle výpravě vyhnuli. Je to velmi nebezpečné."
Mark a Ray se usadili za Holka, který na ně vrhl ne příliš přívětivý pohled. Pokaždé, když kněz vyslovil nějaké jméno, oslovený se dal do nekonečného lamentování, při kterém vypočítával, co všechno už pro vesnici udělal.
Konečně přišla řada na Marka. Ten ani nečekal, až kněz vysloví obligátní otázku a začal sám:
"Připojili jsme se k vám teprve včera. Abychom se vám nějak odvděčili za vaši pohostinnost, bylo by správné podílet se i na vašich povinnostech. Půjdeme tedy nasbírat dříví."
Návrh byl jednomyslně přijat, přičemž všem zúčastněným se viditelně ulevilo. Pro jistotu, aby ještě náhodou nedošlo k nějaké změně, se rychle zvedli a většina zmizela v chatrčích, aby se věnovala přerušené siestě. Když kněz zůstal s pozemšťany sám, obrátil se na ně vážným hlasem:
"Pamatujte si, že se smějí sbírat jenom suché větve. Dotýkat se stromů je zakázáno."
"To my víme."
Kulsa, kterému téma rozhovoru dělalo zjevně potíže, jakoby proti své vůli zamumlal:
"A buďte opatrní. Les ukrývá nebezpečná stvoření."
"Myslíte pulky?"
"Jsou tam i jiná, ještě krvežíznivější a záludnější. Nejhorší ze všech jsou pojídači masa. Pokud tyto lidské kreatury zpozorujete, utíkejte tak rychle, jak budete moci. Kdyby vás pronásledovali, nesmíte je přivést do vesnice. Bylo by to pro nás všechny velké neštěstí."
"Je vás přece dost, abyste se mohli bránit."
Kulsa sebou trhl jakoby ho něco kouslo.
"Nesmíme prolévat krev. Loni do vesnice vpadla skupina pojídačů masa. Naštěstí jich nebylo mnoho, tři nebo čtyři. Velice dlouho jsme je přemlouvali, až nakonec odešli a spokojili se jen s jedním solkisem."
Kněz se najednou zarazil, jakoby sám překvapen, proč se těm cizincům takto svěřuje a ukázal rukou na vycházející slunce.
"Jděte tímto směrem. Při poslední výpravě tam prý bylo dost mrtvých stromů."

Pozemšťané sebrali dvě silexové sekery, zapomenuté u hromady odpadků svými posledními uživateli a vyrazili z vesnice.
Kráčeli dobrou půlhodinu, aniž by narazili na nějaký mrtvý strom. Jejich jediným úlovkem bylo pár suchých větviček. Když dorazili na malou mýtinu, zastavili se.
"Nebudeme tady přece takhle bloumat nazdařbůh celý den," zahučel Mark opřený o svůj oštěp. "Použij svůj antigrav a najdi někde nějaký pořádný padlý kmen."
Android zavrtěl odmítavě hlavou.
"Moje biologické detektory hlásí přítomnost nějakého živého tvora. Měj se na pozoru!"
A skutečně, ani ne za půl minuty se z lesa vynořil Holk. V rukou držel velkou větev opracovanou do podoby kyje. S podivně křečovitým výrazem v obličeji zamířil k Markovi. Před nenávistným pohledem domorodce zaujal pozemšťan okamžitě obranný postoj. Holk s divokým výkřikem zvedl svůj kyj a máchl jím po lebce protivníka. Mark se úderu vyhnul úskokem vzad.
"Co to děláš, Holku? Včera jsme přece byli přáteli..."
Mladík se však už chystal k dalšímu útoku. Mark proto provedl úhybný manévr a na výpad odpověděl tupým koncem svého oštěpu, kterým udeřil protivníka do pravé ruky. Holk vykřikl bolestí a upustil svou zbraň. Několik okamžiků zůstal nehybně stát a překvapeně se díval na kyj ležící na zemi. Potom se dal na útěk. Uběhl sotva deset metrů, když zakopl o liánu napnutou těsně nad zemí a zhroutil se do trávy. Liána byla zřejmě pokryta silně lepivým povlakem, protože Holk se nemohl vyprostit z jejího objetí i když sebou divoce zmítal. Pak se z jeho úst vydral výkřik hrůzy. Zpod vysokých kapradin před ním se vynořila děsivě vyhlížející nestvůra. Obří škorpión! Byl přes metr dlouhý, s masivními klepety a dlouhým článkovaným ocasem ukončeným mohutným bodcem.
"Rayi," vyslal Mark, "je to na tobě."
Android reagoval se svou obvyklou elektronickou přesností. Udělal dlouhý skok vpřed a mrštil svůj oštěp. Zbraň díky mohutnému impulsu, který jí udělila robotova paže, zasvištěla vzduchem a doslova přibila škorpióna k zemi.
Ten se nyní zmítal necelý metr od své kořisti. Šest odporných nohou drásalo zem a vytrhávalo celé trsy trávy, zatímco hrozivá klepeta cvakala naprázdno do vzduchu. Oštěp drnčel jak napjatá struna. Nestvůra se mohla každým okamžikem osvobodit.
"Podej mi své kopí," vykřikl Ray na Marka. "Honem!"
Zatímco android bodal do škorpiónova těla ve snaze zasáhnout nějaké životně důležité centrum, Mark se sklonil nad třesoucím se Holkem. Jeho kotník byl obtočen téměř černou liánou o síle prádelní šňůry. Byla tak pevná, že pozemšťan musel vyvinout značné úsilí, aby ji svou dýkou z napodobeniny silexu přeřízl. Pomohl Holkovi vstát a odvedl ho stranou. Nešťastník si sedl na zem. Byl ještě stále tak vyděšený, že nemohl potlačit třes, který zmítal jeho tělem.
"Procisové... nastražují pasti... pak se vrhnou na toho, kdo se do ní chytí... zabijí ho a sežerou."
Ray se k nim připojil s oběma oštěpy v rukou.
"Tahle planeta ani vzdáleně nesplňuje představu o pozemském ráji," ozval se mentálně.
Holk, jakoby nechtěl věřit svým očím, zíral vytřeštěně na škorpióna, jehož tělem probíhaly poslední smrtelné křeče.
"To není možné... vy jste ho zabili... neměli jste právo..."
"Buď ty nebo on," přerušil ho suše Mark. "Museli jsme si vybrat. Ty, ty jsi náš přítel, procis ne."
"Ale Kolo zakazuje..."
"Byl by spokojenější, kdybys byl mrtvý ty?"
"Já... já nevím," blábolil zmateně mladík. "Možná mě chtěl potrestat za to, že jsem vás napadl."
"Proč jsi to udělal?"
V očích mladíka se zaleskly slzy.
"Domyslel jsem si, jaké máš úmysly... brzy odejdeš... a chceš s sebou odvést Iku."
Mark stěží potlačil úsměv. Vypadalo to, že se mu podařilo do této společnosti kolektivistů zasít sémě žárlivosti. Pravděpodobně poprvé za dlouhá léta.
"Nebuď hlupák! Ano, chystáme se odejít, protože nemáme ve zvyku zůstávat dlouho na jednom místě, ale půjdeme sami."

V Kolkových očích se objevil údiv.
"Takže ty si nechceš nechat Iku pro sebe?"
Sklonil hlavu a zamumlal nesměle, že ho nebylo skoro slyšet:
"A řekneš mi, jak to dělat, aby křičela tak jako s tebou včera v noci?"
"Na to musíš přijít sám. Mysli přitom méně na sebe a víc na ni. Teď tě ale musíme nějak potrestat za hloupost, která tě nakonec málem stála život. Pomůžeš nám nalézt a nadělat dříví."
"To se rozumí samo sebou," řekl Holk a zvedl se. "Před časem velká bouře vyvrátila mnoho stromů. Není to daleko odsud, dovedu vás tam."
6

Pozemšťané se lopotili více než dvě hodiny. Po pravdě řečeno největší kus práce odvedl Ray. Oklestil šest kmenů, z nichž každý měl v průměru okolo deseti centimetrů a měřil dobré čtyři metry. Přitom se musel snažit, aby lehkost, s jakou pracoval, nevzbudila podezření Holka.
Ten téměř vyděšeně pozoroval narůstající hromadu dřeva.
"Tohle přece sami nemůžeme nikdy odnést."
"Odtáhneme to," vysvětloval Mark. "Počkej, ukážu ti, jak to uděláme."
Ray svázal liánou kmeny k sobě a pak na jeden konec upevnil kolmo silnější větev. Mark a Holk ji uchopili na protilehlých koncích, zatímco Ray se "zapřáhl" doprostřed. Vyšla na něj tak největší váha této obří otepi.
Návrat byl dlouhý a namáhavý i přes více než vydatnou pomoc Raye. Když dorazili do vesnice, slunce se už sklánělo k obzoru. Přesto bylo mezi chatrčemi nezvykle živo. Kulsa k nim okamžitě zamířil s vážným obličejem a podezřívavým pohledem v očích. Viditelně se zarazil, když spatřil takové množství dřeva. Potom se obrátil na Holka.
"Kde jsi byl?"
"S Markem a Rayem."
"Celou tu dobu?"
"Připojil jsem se k nim cestou, chvíli po tom, co odešli. Připravit takovou spoustu dřeva a dotáhnout ho sem nám dalo moc práce."
Kněz pokývl hlavou. Napětí v jeho tváři poněkud polevilo.
"Takže za to nemohou," zamumlal jakoby pro sebe.
"Co se stalo?" vyrazil ze sebe zaraženě Holk.
Kulsa sklonil hlavu.
"Pojídači masa... přišli sem... dlouho jsme se s nimi dohadovali... nakonec souhlasili, že se spokojí s jedním solkisemem... ale odvedli si také... Iku."
Z Holkova hrdla se vydralo bolestné zaúpění.
"To není možné... přece byste ji neprodali..."
Kněz položil ruku na mladíkovo rameno.
"Chápu tvůj zármutek. Všichni ho s tebou sdílíme, ale musíme se smířit s tím, že je to vůle Kola. Běž si odpočinout do mé chýše, pohovoříme si o té zkoušce, které nás náš Pán podrobil."
Pozemšťané zamířili beze slov k řece. Po chvíli se Mark ozval se špatně skrývaným vztekem:
"Musím se vykoupat, abych se zbavil potu a špíny. A taky abych přišel na jiné myšlenky..."
Zatímco se Mark pod bedlivým dozorem Raye nechal omývat proudem vody, přiblížila se ke břehu mladá žena s dřevěným vědrem v ruce. Android poznal svou noční společnici. Rukou jí naznačil, aby přišla blíž. Neotálela a přiběhla k němu. Široký úsměv na její tváři naznačoval, že by neměla nic proti pokračování nočního dobrodružství. Už si také začínala odepínat suknici.
"Počkej s tím, můj přítel by s tebou chtěl mluvit."
Mark vylezl z vody a lehl si na břeh.
"Viděla jsi ty muže, co přišli do vesnice?"
"Pojídače masa?"
"Kolik jich bylo?"
"Čtyři, ne, pět. Byli hrozní."

"Jaké měli zbraně?"
"Kyje a silexové sekery."
Ray se neubránil ironické mentální poznámce.
"Celou vesnici dokáže vyděsit pět mužů. Náboženství je krásná věc, ale nesmí se to přehánět."
Mark na jeho myšlenku nereagoval a zeptal se mladé ženy:
"Kterým směrem odešli?"
"Tam, kde zapadá slunce."
Mark v duchu rychle počítal:
"Když s sebou musí vláčet krávu, nemohou postupovat příliš rychle. A pokud si chtějí uspořádat hostinu, musí si najít tábořiště ještě za světla. Takže nemohou být příliš daleko."
"Mám pocit, že už zase plánuješ něco, co by se vůbec nemuselo líbit Komisi pro nevměšování," ozval se psychicky Ray.
"Vůbec ne. Chci se držet striktně poslání naší mise: pozorovat a naslouchat. Jenom se domnívám, že tihle pojídači masa si zasluhují zvýšenou pozornost."
"S tebou nemá cenu diskutovat, musíš mít vždycky poslední slovo. Navíc, už dávno jsem si všiml tvé snahy maximálně ve všem vyhovět těm pisálkům ze Služby."
Mladá žena, která zřejmě neupustila od svého původního úmyslu, se přitiskla k Rayovi a ovinula mu ruku kolem šíje.
"Zanechávám tě v příjemné společnosti," zasmál se Mark. "Jenom nezapomeň vypnout nahrávací zařízení," dodal psychicky.
Android se velice lidsky zašklebil, objímaje svou společnici a vyslal svou opověď:
"Žádné strachy. Nic se nemusí vypínat. Právě nahrávám dojení solkisů."
Mark neudělal ani dvacet kroků, když k němu dolehlo hlasité hekání mladé ženy. Ray neztrácel zbytečně čas.
U "mlékárny" mu cestu zkřížil Kulsa.
"Hledal jsem tě. Pojď se mnou."
Suchý, neosobní tón, chladný pohled. Knězovo obydlí nemělo žádný nábytek, jenom zem byla vystlaná suchým listím. V koutě stál předmět připomínající oltář, na němž se tyčila soška hrubě vyřezaná ze dřeva. Měla představovat lidskou bytost.
Kulsa se třikrát uklonil svému dřevěnému bohu a potom se posadil na zem. Pokynul Markovi, aby učinil totéž.
"Holk mě pověděl o vaší příhodě v lese. Tvůj přítel se opovážil zabít živého tvora."
"Správně! Bylo třeba se rozhodnout mezi životem Holka a procise."
"Měli jste nechat, ať se děje vůle všemohoucího boha Kola," řekl kněz dutým hlasem.
"A jak víš, že to nebyla právě jeho vůle, že Ray zasáhl. Když je tak všemohoucí, tak mohl změnit směr Rayova oštěpu o několik palců a zachránit tak procise."
Kulsa rozhořčeně poposedl.
"Ty se rouháš, Marku! Kolo nás učí, že pravý věřící nesmí nikdy zabít žádného živého tvora."
"Nezlob se, ale tomu nerozumím. Stromy jsou posvátné, ale svým stínem dusí jiné rostliny, jako to dělají s vaším obilím. Pulkové jsou posvátní, ale neváhají zabít svou kořist a dokonce se požírají i sami mezi sebou. Stejně je tomu s procisy, kteří probodnou svým jedovatým žihadlem každého, kdo se chytí do jejich pasti. Jenom věřící lidské bytosti musejí snášet všechny útoky a nemají dokonce ani právo se bránit. Nepřipadá ti to krajně nespravedlivé?"
Po Markově vášnivé řeči následovalo dlouhé ticho. Kolsa vypadal zdrceně, jakoby právě nahlédl přes okraj bezedné propasti. Poprvé v jeho dlouhém životě řekl nějaký člověk nahlas to, co už léta vyvolávalo zmatek v jeho duši, ale co si nikdy nechtěl přiznat.
"Je to vůle Kola," zopakoval trochu nejistým hlasem.
"A kdo ti to řekl?"
"Vím to od svého předchůdce, kterému to zjevil sám Pán, prostřednictvím svého posla. Stalo se to už dávno, když byl ještě mladý... Bylo to ve svatyni," dodal kněz po chvíli.
Teď pro změnu poposedl vzrušeně Mark. Vypadalo to, že kněz mluví pravdu.

"A kde leží ta svatyně?"
"Asi deset dnů pochodu směrem, kde zapadá slunce."
Ray, ač plné zaměstnán zcela jinou činností, se v tu chvíli napojil na Markovy neurony:
"Sleduji váš rozhovor. V uvedeném směru leží jedna z těch holých oblastí, které jsme pozorovali při obletu planety."
"Ale ty sám jsi ho nikdy neviděl ani neslyšel," obrátil se Mark na kněze po krátké odmlce.
Kulsa ztěžka povzdechl a shrbil se, jakoby měl na ramenou těžké břemeno.
"Cesta je dlouhá a plná nebezpečenství. Neměl jsem dost odvahy vydat se tam."
Vstal, jakoby se pokoušel tímto gestem získat zpět znovu autoritu, kterou do té doby nikdo z jeho okolí nezpochybnil.
"Teď už jdi! Musím ještě hodně přemýšlet a modlit se, než se rozhodnu, co udělat s vaším prohřeškem."
Venku čekal Holk s provinilým výrazem.
"Je mi to moc líto, Marku, ale nemohl jsem si nechat to tajemství pro sebe. Byl by to velký hřích."
Mark ho poplácal přátelsky po zádech. "Nedělej si starosti! Nějak se to už urovná."
***
Slabé měsíční světlo probleskovalo mezi korunami stromů.
"Jsme na cestě už dobrou hodinu. Za chvíli bychom měli být u cíle."
Pozemšťané opustili vesnici, jakmile její poslední obyvatel zmizel v chatrči. Nejtěžší bylo zbavit se Holka, který kvůli zármutku nad unesenou Ikou nemohl spát. Ray mu nakonec musel nepozorovaně přimíchat do pití uspávací prostředek.
"Cítím kouř z ohně," zašeptal Mark.
Oba přátelé se neslyšně protáhli hradbou řídkých křovisek a zůstali stát. Na nevelké mýtině sedělo kolem ohně, nad nímž se opékala celá kýta solkise, pět mužů. Každou chvíli se některý z domorodců zvedl, ukrojil si z pečeně kus masa a znovu se usadil, aby spořádal svou porci.
Ray ukázal na siluetu schoulenou opodál na zemi. Ika, spoutaná na zápěstí i na kotnících, byla navíc za krk přivázána ke kmeni stromu, jako pes na řetěze. Jejím tělem každou chvíli otřásaly tiché vzlyky.
"Co podnikneme?"
Mark nastavil nos vánku, který naštěstí dul tím správným směrem.
"Hoď mezi ně anestetický granát. Připadá mi to jako nejoptimálnější řešení. Trochu hlubší spánek snad neovlivní přirozený vývoj místní populace kanibalů."
"Nelam si hlavu s tím, jak vyhovět Komisi pro nevměšování. Stejně by ti to nebylo nic platné. Pro jistotu jsem odpojil nahrávám, ještě než jsme opustili vesnici."
Hrábl do dutiny dovedně maskované ve stehně a vyndal malou skleněnou kuličku naplněnou nažloutlou tekutinou. Přesně mířeným hodem ji vrhl k ohni. Zvuk, který způsobilo její roztříštění, zanikl v praskání plamenů. O deset sekund později klesly mužům sedícím kolem ohniště hlavy na hrudník a jeden po druhém se sesuli do horizontální polohy.
"Jdeme na to! Musíme si pospíšit. V neuzavřeném prostoru na čerstvém vzduchu je účinek anestetika zaručen sotva hodinu."
Když Ika spatřila, jak se k ní přibližují dvě postavy, vyrazila výkřik hrůzy. Její chvíle tedy nadešla a teď ji čeká poslední hrozné utrpení. Pak poznala Marka a její oči se rozšířily údivem.
"To, to není možné," vyhrkla ze sebe překvapeně.
Ray ji několika zručnými řezy zbavil pout z tenkých, ale pevných lián. Potom pečlivě posbíral jejich zbytky a hodil je do ohně. Bylo by zbytečné a neopatrné nechávat zde důkazy nějakého vnějšího zásahu.
Vyčerpaná Ika se sotva držela na nohou. Android ji po několika krocích uchopil do svých ocelových paží a přehodil si ji přes rameno jako nějaký pytel slámy.
Když dorazili do vesnice, obešli opatrně trojici hlídkujících mužů, kteří podřimovali u ohně. Ten byl, díky zásobě, kterou pozemšťané přivlekli z lesa, mnohem vydatnější než předešlé noci.
Ray uložil Iku vedle Holka, který stále ještě tvrdě spal.
"Ráno ho čeká příjemné překvapení," usmál se Mark.
Dívka ho chytla za ruku a rozplakala se.
"Bylo to hrozné. Táhli mě na provazu s obojkem kolem krku jako nějaké zvíře. Když se utábořili, zabili

solkise. Ještě sebou škubal, když ho vyvrhovali. Udělalo se mi špatně. Pak dali péct maso a jeden po druhém se na mě vrhli. Podle toho co si povídali, neměli žádnou ženu už několik měsíců. Cpali se tím příšerným polosyrovým masem a když se na mne sápali, ještě jim kapala krev solkise z úst. Myslela jsem, že to nikdy neskončí."
Mark položil svou ruku na čelo dívky a jemné přitlačil, aby ji přiměl si lehnout.
"Už je to pryč. Musíš na to co nejdřív zapomenout. Teď spi! Mysli přitom na Holka. Byl úplně zoufalý, že tě ztratil. Má tě moc rád. Bez tebe by asi nemohl vůbec žít. Pamatuj si to!"
7

Kulsova tvář měla ustaraný výraz, když se vážným hlasem obrátil na Marka. Pozemšťan měl ještě vlasy vlhké od ranní koupele v řece. Když se ráno probudil, zkonstatoval, že Holk a Ika se mezitím někam tiše vytratili.
"Podstoupili jste dnes v noci velké riziko tím, že jste pronikli do tábora pojídačů masa," zahučel kněz nahněvaným tónem.
"Nacpali se tak, až z toho všichni usnuli."
"Bylo to od vás odvážné, ale měli jste se mně svěřit se svými úmysly. Pokusil bych se vám to rozmluvit," dodal o něco smířlivěji.
"Vy nejste rád, že je Ika zase tady?"
"Samozřejmě, že ano, ale ti ďáblové budou vzteky bez sebe, že jim jejich zajatkyně utekla. Mám strach, že se vrátí."
Jak na potvrzení jeho slov se ozval vyděšený křik:
"Pojídači... pojídači masa."
Mladý muž s očima vypoulenýma hrůzou se vyřítil z lesa a zmizel v nejbližší chatrči. Vzápětí se mezi stromy objevilo pět kanibalů. Mark, který je v noci ve slabém světle ohně stěží rozeznal, si je konečně mohl pořádně prohlédnout. Byli středně vysocí, ale podsaditější a svalnatější než vesničané. Rozcuchané vlasy a husté černé vousy dodávaly jejich obličejům divoký výraz. Jejich výzbroj tvořily silexové sekery a mohutné kyje.
Zamířili rozhodným krokem ke Kulsovi. Knězi dalo velkou práci, aby se mu neroztřásly nohy i ruce.
Největší a nejsilnější z nich, zřejmě vůdce skupiny, promluvil hněvivým tónem:
"Dívka, kterou jsi nám včera dal, utekla. Náš obchod už proto neplatí!"
Kulsa bázlivě namítl:
"Za to já nemohu. Měli jste si ji lépe hlídat."
"Svázali jsme ji, ale přesto se jí, i když nevím jak je to možné, podařilo uprchnout. Nemůže se ukrývat jinde než tady. Chceme ji nazpátek!"
Kněz sklopil zraky a zamumlal:
"Nevěřím, že by se sem odvážila vrátit..."
Jeho slova však nezněla příliš přesvědčivě. Vůdce tlupy zvedl kyj a hrozivě zavrčel:
"Chci nějakou dívku! Jakoukoli, ale musí být mladá. Rychle sem s ní, jinak vás všechny pobijeme."
Kulsa s tváří popelavou strachem se zoufale rozhlížel kolem sebe. Zjevně prožíval obrovská vnitřní muka.
Pozemšťané popošli několik kroků a zastavili se před skupinou pojídačů masa.
"Půjdeme s vámi do vašeho tábora," řekl Mark.
Náčelník se zvědavě zadíval na nečekanou kořist, která se mu právě sama dobrovolně nabídla. Potom poodstoupil a dal se do tichého hovoru se svými druhy. Nicméně Rayův elektronický sluch zachytil každé slovo divochů.
"Dívka by byla lepší."
"Včera jsme si užili až až. Tihle nám poskytnou mnohem víc masa."
"Ještě jsme ani nedojedli solkise. Máme masa na několik dnů."
"Nejvýš tak na dva nebo na tři. A co potom?"
"Můžeme se sem znovu vrátit a odvést si další zvíře.
"Nerad bych se tady dlouho potloukal. Nelíbí se mi tu. Je tady plno pulků a taky procisové. Viděl jsem jejich pasti. S těmito muži budeme postupovat rychleji, než kdybychom s sebou měli vláčet solkise. Rád

bych byl co nejdřív v naší jeskyni. Tam jsme v bezpečí a můžeme si v klidu odpočinout."
Tlupa po chvilce váhání souhlasně zamručela a její vůdce se obrátil na kněze:
"Dobrá, souhlasíme. Nechte si vaši dívku, my si místo ní odvedeme tyhle dva. Jestli se ale pokusí uprchnout, odnese si to celá vesnice."
"Slibujeme, že s vámi půjdeme až do vašeho tábora."
Ray sebral oba jejich oštěpy a jeden podal Markovi. Ten nenápadně zabodl jeho zašpičatělý konec do země, aby si jej divoši nevšimli.
"K čemu vám budou tyhle hůlky?" zeptal se vůdce tlupy podezřívavě.
"Opíráme se o ně při chůzi. Cesta lesem nás rychle unaví, nejsme na to zvyklí."
Pojídači masa opatrně navlékli svým zajatcům kolem krku tenkou smyčku z liány.
"Jdeme!" rozkázal náčelník lidojedů a zatáhl nešetrně za liány, vedoucí ke smyčkám na krku obětí.
K smrti vyděšený Holk pozoroval zpovzdálí celou scénu. Přes strach, který ovládal jeho mysl, se pohnul, aby se pokusil pomoci svým přátelům. Kněz ho ale energicky zadržel.
"Ne! Nechť se osud naplní!"
"Ale oni zachránili Iku, musím jim pomoci."
"Sami si dobrovolně vybrali svou poslední cestu. Je to určitě vůle Kola. Myslím, že je to nejlepší řešení pro všechny. Mark i Ray byli sympatičtí a nezáludní, ale měli rebelantského ducha. Časem by se stali zhoubou pro všechny. Zaseli by sémě pochybnosti mezi věřící. Musíme na ně zapomenout! Běž a vyhledej Iku! Určitě se bude pro ty dva také trápit. Musíš ji utěšit, spoléhám na tebe."
"Nevím, jestli na mne dá. Dnes ráno poprvé odmítla se se mnou spojit."
"Musíš být trpělivý. Podstoupila těžkou zkoušku. Snaž se to pochopit a nenaléhej na ni. Za několik dní se jí ty hrozné zážitky vytratí z mysli a bude šťastná, že tě má. Řeknu i ostatním mužům, aby ji teď nějaký čas nechali na pokoji."
8

Pojídači masa postupovali rychlým a pravidelným tempem. Za necelé dvě hodiny se přiblížili k tábořišti z předešlé noci. Muž, který kráčel jako první, se náhle zastavil.
"Pulkové," vykřikl.
Dobrá desítka zvířat podobných vlkům právě končila svou hostinu na tom, co zbylo ze zabitého solkise. Muži, kteří se již nemohli dočkat večeře, totiž zavěsili zvíře na nízkou větev, aby ho mohli snadněji vykuchat. Ráno pak, rozrušeni tím, že jim dívka utekla, zapomněli umístit zbytek solkise na bezpečnější místo.
Pulkům tak nedalo moc práce strhnout nečekanou kořist na zem. Z nebohého solkise teď zůstalo jen pár ohlodaných kostí.
Pět mužů se s divokým řevem vrhlo na vlky. Boj se ale nekonal. Pulkové s vyceněnými zuby sice vrčeli a uhýbali se chvíli ranám kyjů, ale zjevně neměli chuť rvát se s plnými břichy o tak ubohé zbytky. Jeden po druhém postupně opustili bojiště a zmizeli v lese, zanechávajíc na místě rozzuřené a bezmocné protivníky.
Mark využil zmatku a zbavil se smyčky, která mu svírala hrdlo. Když se k němu šéf tlupy vrátil, zamumlal s potměšilým úsměvem:
"Moje babička vždycky říkávala: ‚Kdo své místo opustí, právo na něj popustí. Teď, když procházka skončila, se zase vrátíme domů.'"
Divoch se vztekle zašklebil.
"Slíbil jsi, že zůstaneš s námi."
"Řekl jsem, že vás doprovodíme až do vašeho tábora. To jsme také udělali."
"Tys to špatně pochopil. Nahradíte nám sežraného solkise."
"Než mě někdo upeče, musí mě nejdřív zabít."
Na tváři vůdce tlupy se objevil ironický úsměšek. Potěžkal svůj mohutný kyj a přistrčil ho Markovi k nosu.
"To nebude takový problém."
Napřáhl svou hrozivou zbraň a máchl prudce shora dolů. Vzápětí vykřikl údivem, když zjistil, že jeho kyj nenarazil na žádnou překážku. Mark bleskově uskočil, aby se vyhnul úderu a okamžitě přešel do

protiútoku. Tupým koncem zasáhl divochův solar plexus. Prudká bolest způsobila, že útočník na okamžik znehybněl. Udiveně zíral na svého protivníka. Neměl však čas dojít k nějakému závěru, protože vzápětí inkasoval drtivý úder pěstí do brady.
Upadl na záda a přitom pustil svůj kyj. Přestože musel být otřesen, vyskočil překvapivě rychle zase na nohy. Jeho ruka sklouzla za záda a hned se zase objevila vyzbrojena dýkou. S divokým řevem se vrhl na svého protivníka.
Mark se uhnul zuřivému útoku jako toreador úkrokem stranou a zasadil nepříteli úder loktem do ramene. Bolest byla tak prudká, že pojídači masa vyklouzla dýka z ruky. Setrvačností, které ještě napomohl Markův impuls, prolétla vzduchem a přistála na zemi pokryté mechem. Tentokrát už neměl čas znovu vstát. O hrdlo se mu opřel hrot oštěpu.
"Jestli se hneš, s radostí ti propíchnu chřtán."
Zbývající kanibalové ohromeně zírali na potupu svého šéfa.
"Jediný pohyb," vyštěkl na ně Mark, "a připíchnu ho k zemi."
Jeden z divochů nevzal varování na vědomí a chystal se vyrazit na tohoto nečekaného nepřítele, kterým do té doby opovrhoval. Ovce se přece nemůže bránit. Naneštěstí pro něho mu dráhu přehradil Ray. Bylo to, jakoby narazil do stoletého dubu. Větev dubu ve formě Rayovy pravice mu navíc zasadila silný úder do žaludku. Klesl na kolena a začal zvracet.
Vůdce tlupy, s očima podlitýma krví, řval chraptivým hlasem.
"Nemůžeš mě zabít! Žádný věřící nemá právo dotknout se živého tvora. Vaše náboženství to zakazuje."
"Máš strašnou smůlu, protože já jsem velmi špatný sluha boží. A nebudu mít vůbec žádné výčitky poslat tě do pekel."
Na potvrzení svých slov se Mark opřel o oštěp, jehož hrot pronikl několik milimetrů do pokožky.
"Co... co chceš?"
Divocha zaplavila vlna strachu. Zdálo se mu, že ho smysly opouštějí. Nechápal, jak se mu něco takového mohlo stát.
"Přikaž svým druhům, aby odhodili zbraně."
Muži chvíli váhali, ale nakonec uposlechli sípavého naléhání svého vůdce. Mark uvolnil tlak své zbraně, aby se jeho oběť mohla pořádně nadechnout. Do jeho neuronů současně pronikla Rayova psychická vlna:
"To je zvláštní. Podívej se na jeho dýku. Není ze silexu, ale z oceli."
Čepel zapuštěná v hrubě opracované rukojeti ze dřeva se kovově leskla v paprscích slunce. Byla dokonale vyhlazena častým používáním a broušením. Mark položil chodidlo na hruď divocha a zvedl výhružně oštěp.
"Kde jsi vzal tuhle zbraň?"
Vyděšený náčelník zaječel:
"V zakázaném městě... už je to několik let... nikde jinde jsem takový kámen neviděl."
"Kde je to město?"
Divoch natáhl ruku.
"Támhle. Směrem, kde usíná slunce."
Ray se ozval psychicky:
"Stále stejná oblast. Mám dojem, že bychom si to tam měli prohlédnout."
"Jsem stoprocentně pro. Ale nejdřív to tady musíme skončit."
"Chceš ho zabít?"
"Ani nápad! Nechci mít další oplétačky s Komisí pro nevměšování."
Mark zvedl svou nohu, která stále ještě spočívala na hrudi divocha.
"Teď zmiz i se svými přáteli! A do vesnice se už nikdy nevracejte! Vyřiď všem ostatním členům svého kmene můj vzkaz. Věřící sami nikdy nezabíjejí, ale jsou chytří. Najmuli si na svou ochranu lidi, kteří to udělají za ně."
Pojídač masa se pomalu zvedl s nevěřícím výrazem v obličeji.
"Proč mě necháváš naživu?"
"Jenom kvůli tomu, abys doručil můj vzkaz."

Mark hrozivě potěžkal svůj oštěp a výhružně dodal:
"Ale jestli na tom trváš, můžu tě oddělat třeba hned teď. Vzkaz mohou nakonec vyřídit tví přátelé. Bude to tak možná ještě lepší a tvoji lidé spíš uvěří, že nemluvím do větru."
Strachem přemožený vůdce tlupy ztratil poslední zbytek důstojnosti a dal se na panický úprk. Neuběhl však ani deset metrů, když se ocitl pod stromem, ze kterého visela liána krásně purpurové barvy. Sotva se jí dotkl, ožila a bleskově se mu omotala kolem nohou. Pojídač masa se svalil na zem a za bolestného řevu se snažil vyprostit nohy ze smyčky. V následujícím okamžiku se z větvoví spustila druhá liána. S ďábelskou obratností obtočila nešťastníka v úrovni hrudníku tak, že nemohl pohnout pažemi. Nešťastník se ještě křečovitě zmítal, ale když třetí rostlinné chapadlo utáhlo smyčku kolem jeho krku, znehybněl.
Rayův nedávný protivník se sotva držel na nohou a chvěl se po celém těle. Android ho uchopil za rameno a zatřásl s ním.
"Co je zase tohle za hnus?"
Divoch, strachem celý zelený, ze sebe stěží vyrazil:
"Kalkas... kalkas..."
Jakmile Ray povolil své sevření, nečekal ani okamžik a dal se na útěk. Jeho druhové už zmizeli předtím.
Android přešel k Markovi, který se mezitím opatrně přiblížil k bezvládnému tělu divocha.
"Dávej si pozor," zahučel nedůvěřivě android. "Nevím, jak rychle tahle bestie dokáže reagovat. Má chapadla pokrytá ostny. Tomu nešťastníkovi doslova vysála všechnu krev."
Mrtvola se před očima pozemšťanů začala náhle proměňovat. Propadala se do sebe, jako míč, ze kterého uniká vzduch. V necelých pěti minutách zůstala z těla jen svraštělá pokožka, měkká, podobná stažené zvířecí kůži. Na několika místech se v ní objevily otvory.
"Tahle rostlina vylučuje nesmírně účinné zažívací šťávy, které rozpustí maso a všechny vnitřnosti. Vzniklou směs znovu nasaje a pozře," vysvětloval Ray.
Nyní už z muže nezůstalo vůbec nic. Ani kousíček kosti, kůže nebo vlasů. Zmizela dokonce i jeho suknice. Chapadla se stáhla a ukryla se v listoví stromu. Potom se jeho koruna otřásla a ozval se hluk lámaných větví.
Po kmeni sklouzla k zemi zeleně purpurová koule. Měla v průměru dobrý metr a byla pokryta šupinami nebo listy. Dalo se to těžko rozeznat. Z kulovité hmoty trčelo osm chapadel silných u kořene jako lidská paže, které se pomalu rozvinovaly, až dosáhly délky několika metrů.
"Rostlina-chobotnice," vydechl Mark.
"Fytocephalopodes," upřesnil Ray. "Už jsme několik podobných druhů viděli na jiných planetách, ale nikde nebyly tak velké.
Chapadla obludy se zachvěla a potom se všechna napjala téměř rovnoběžně směrem k pozemšťanům. Vzápětí koule vyrazila jako vystřelený šíp. Ve vteřině byly konce chapadel metr od Marka. Téměř současně se oslnivě zablesklo a po monstru zbyla jen tepelná a světelná stopa. Ray s pohotovostí sobě vlastní použil dezintegrátoru.
"Díky," kvitoval lakonicky jeho akci Mark a otřel si zpocené čelo. "Velice nepříjemné stvoření. Nevím, jestli by mu můj ochranný štít dokázal vzdorovat."
"Proto jsem taky nestál o to, abys to musel vyzkoušet v praxi. Co budeme dělat teď?"
"Vrátíme se do vesnice uklidnit naše přátele."
Příchod pozemšťanů všechny doslova konsternoval. Jedině Holk a Ika se odvážili dát najevo svou radost. Kulsa k nim přispěchal tak rychle, jak mu to jen jeho důstojnost kněze dovolovala. Jeho obličej vyjadřoval hlubokou nevoli smíšenou se strachem.
"Dali jste své slovo... pojídači masa se sem vrátí... jejich hněv bude strašlivý... Všechny nás pobijou... musíme se pokusit někam utéct..."
Mark smířlivým gestem ruky zarazil příval jeho slov.
"Neuprchli jsme. Pouze po upřímné výměně názorů se naši věznitelé rozhodli odejít bez nás a silně pochybuji, že se tady ještě někdy ukáží."
"Vy jste se s nimi pustili do boje?"
"Řekněme, že jsme si vzájemně naznačili svoje možnosti, ale nikdo nebyl zraněn. Jenom jejich šéf měl smůlu a při útěku padl do pasti kalkase."

Poslední slova způsobila, že vesničané doslova zkameněli. Rozhostilo se tíživé mlčení, přerušované jenom pláčem několika nemluvňat.
"Kalkas," vyrazil ze sebe konečné kněz se zděšeným výrazem ve tváři. "Kterým směrem ta příšera mířila?"
"Nebojte se. Dala se do pronásledování pojídačů masa. To je také další z důvodů, které je odradí, aby se potloukali tady po okolí."
Vysvětlení vesničany uklidnilo. Ti nejbezstarostnější z nich se začali rozcházet, aby se mohli věnovat svému oblíbenému koníčku, lenošení. Kněz však zůstal vážný.
"Pojď do mé chýše, Marku, chtěl bych si s tebou ještě promluvit."
Mezitím co se oba muži vzdalovali, dívka, která strávila s Rayem první noc po jejich příchodu, přistoupila k androidovi s vyzývavým pohledem.
"Nemáš chuť trochu se osvěžit v řece?"
Odpověď přišla okamžitě doprovázená hlasitým plesknutím přes zadek.
"Tomu říkám výborný nápad. Pojď se mnou, potřebuji umýt záda."
9

"Řekls mi celou pravdu? Kalkas se odsud skutečně vzdálil?"
Kulsův hlas zněl vážně, téměř prosebně.
"Můžu tě ujistit, že do tvé vesnice už cestu nenajde," usmál se Mark. "Kde se tady vůbec vzaly tyhle prokleté bestie?"
Kulsa pokrčil hubenými rameny.
"Je to už velice dávno, byl jsem ještě malý chlapec a naše vesnice ležela daleko odsud na jihu. Jednoho dne se v okolí objevil kalkas. Nejdříve napadal a zabíjel ty, které zastihl v lese. Potom ale zaútočil na vesnici. Žádná překážka ho nedokázala zastavit. Šelma, když je sytá, nezabíjí. Kalkas ale vraždí bez přestání, jakoby jeho hlad byl nekonečný. Rozhodli jsme se, že uprchneme. Nevím, kolik dní jsme tenkrát šli, ale pamatuji se, že ten pochod mě připadal nekonečný. Úplně vyčerpaní jsme se jednoho dne doslova zhroutili na břehu téhle říčky. Už jsme nebyli schopni jít dál. Celé týdny jsme se třásli strachy a čekali, kdy přijde smrt v podobě kalkase, ale žádný se neobjevil. Nakonec jsme si tady postavili tuhle vesnici a rozhodli se, že tady zůstaneme."
"Bránit se vás samozřejmě nenapadlo," přerušil Mark ironicky kněze.
Kulsa zavrtěl hlavou a povzdechl si:
"Všichni jsme tvorové Boží, i kalkasové. Někteří naši bratři, kterým nenávist zatemnila rozum, se postavili na odpor. Všichni ale zahynuli. Kalkasové jsou nezranitelní. Jsou příliš silní a rychlí."
"To bude také tím, že nejste vycvičeni v boji. Jsou to přece rostliny a proto by jim měly vadit plameny. Proč jste za sebou nezaložili oheň, abyste tak kryli svůj útěk?"
Na tváři kněze se objevil výraz zděšení.
"Abychom tak způsobili zánik spousty stromů... to je rouhání... svatokrádež. Hrozím se toho, co tuším, že se skrývá ve tvé duši, Marku. Zapřísahám tě, nikdy už takhle nemluv!"
"Kolo si nejspíš přeje, aby lidský druh vyhynul, když stanovil takové zákony," zahučel napůl pro sebe pozemšťan.
"Jak vidíš, pořád ještě jsme tady," odporoval Kulsa.
"Ale jak dlouho ještě? Jsem přesvědčen, že rok od roku obyvatel tvé vesnice ubývá, i když se rodí nové děti."
"Možná, že je nás o něco méně než loni," připustil Kulsa, "ale pár dětí navíc to srovná."
"A jak je chcete uživit? Vaše letošní úroda bude katastrofální, protože stromy stíní vaše políčka."
"Na stromy se nesmí sáhnout!"
"A proč ne? Jsou jich v lese desítky a desítky desítek zatímco vás tady je jenom pár."
Kněz si položil dlaň na čelo.
"Ty se stále rouháš, znovu tě zapřísahám, mlč už! Jaký ďábelský cíl vlastně sleduješ?"
"Žádný, ale nemohu se zbavit myšlenky, že první kněží si špatně vyložili Kolovu vůli. Způsob života vaší vesnice je v protikladu s všemi zákony přírody. Tahle pravidla měla možná nějaký svůj význam před

mnoha a mnoha lety, ale teď vám znemožňují další vývoj."
"Co proti nim máš? Každý tady žije svobodně a pracuje pro dobro všech ostatních."
"Víš sám dobře, jak je to doopravdy. Všichni se snaží vyhnout se jakékoli práci nebo povinnosti. To, že máte a děláte všechno dohromady a nikdo za nic sám nezodpovídá, způsobilo, že se rodí celé generace lenochů. Jejich největší starostí je jak si co nejvíc prodloužit každodenní siestu. Před vašimi obydlími a dokonce i uvnitř se hromadí hory páchnoucích odpadků, které nikdo neuklízí. Spousta dětí je nemocných a každý měsíc nějaké umře."
"Je to vůle Boží."
"Ano, to je velice pohodlné, schovávat se pokaždé, když se mi to hodí, za nějakou vyšší moc. Každá osobní iniciativa je v zárodku udušena vašimi nesmyslnými pravidly. Proč by se konec konců měl někdo hrnout do nějaké práce, když její plody bude sklízet někdo jiný? Ale jsou ještě horší věci. Mít společné ženy je jistě velmi příjemné, ale děti tak neznají své otce. Když dospějí, může se stát, že zplodí potomka se svým sourozencem po otci. Takové dítě mívá často těžké vrozené vady. U solkisů si jistě dáváte pozor, abyste nekřížili telata od stejných rodičů, ale u vašich dětí je vám to jedno."
V Kulsových očích se zaleskly slzy. Byl na něj žalostný pohled.
"Dost! Dost! Přestaň! Proč mě mučíš? Celá léta už se mi tyhle otázky honí hlavou a nemohu na ně nalézt odpověď."
"Je dobře, že si to uvědomuješ. Vyřešit tenhle problém ale budeš muset sám. Já a můj přítel zítra odejdeme. Chceme zjistit, jestli existují ještě nějaké další vesnice a zda se jejich obyvatelé řídí stejnými pravidly jako vy."
Kněz nedokázal zakrýt úlevu, kterou po těchto slovech pocítil. Tento cizinec byl až příliš bystrý a jeho úsudek ho neustále přiváděl do úzkých. Nalezne ještě vůbec někdy své dřívější jistoty a klid duše?
"Nechť vás Kolo chrání na vašich cestách."
"Doufejme, že nebude mít práci zrovna někde jinde."
10

Mark se s heknutím posadil u paty stromu. Pozemšťané opustili vesnici brzy po ránu. Jejich odchod u těch několika málo vesničanů, kteří již byli vzhůru, nevzbudil žádný zájem. Jedině Holk s Ikou byli viditelné posmutnělí, když jim přáli šťastnou cestu. Rayova přítelkyně se po bouřlivé noci omezila na sotva znatelné pokynutí rukou.
Ray podal svému příteli výživnou tabletku.
"Jaké máš plány? Chceš skutečně vyhledat nějakou další vesnici?"
"To zase tak nespěchá. Ať už existuje jedna nebo deset, zákon o nevměšování je v tom ohledu zcela jasný. Těžební společnosti budou mít vstup na tuto planetu zakázán. Rád bych ale zjistil, z čeho pocházejí ta nesmyslná pravidla jejich náboženství a také jak se dostala dýka s ocelovou čepelí do doby kamenné. Nemám rád anachronismy."
"Než se dostaneme do té pusté oblasti, bude nám to pěšky trvat dobrých deset dní."
"Generál by z takového zdržení nebyl vůbec nadšen. Přivolej modul a ten nás dopraví do blízkosti míst, která nás zajímají."
"Neměli bychom počkat, až se setmí?"
"Jsme už od vesnice dost daleko. Pochybuji, že by se někdo z vesničanů zatoulal až sem."
"A co pojídači masa?"
"Nebude jich tady mnoho. Ta pětice sem spíš zabloudila omylem. A i kdyby, v téhle změti vegetace by toho stejně moc neviděli."
O deset minut později přistál stroj nehlučně kousek od pozemšťanů.
"Nechceš si udělat malou zajížďku na Merkura? Mohl by sis dopřát jedno pořádné jídlo. Co jsme tady, konzumuješ výhradně výživné tabletky."
"Je to vynikající pro udržení štíhlé linie. A jak jsi na tom ty se svými energetickými zdroji?"
"To je v pořádku. Než jsme opustili loď, doplnil jsem zásoby na maximální hladinu."
"Takže v tom případě vyrážíme."
Modul se zvedl k obloze a zamířil západním směrem.

"Naber větší výšku. Chtěl bych si pořádně prohlédnout krajinu pod námi, ale nerad bych, aby nás někdo viděl."
Modul se pohyboval nad černohnědou kruhovou zónou, obklopenou ze všech stran hustými lesy. Při velkém zvětšení jim teleskop přiblížil povrch této obří mýtiny. Na jejím okraji, téměř v místě, kde už začínaly první stromy lesa, se zvedala kamenná stavba ukončená kupolovitou střechou.
"Zajímavé," poznamenal Mark. "Další anachronismus. Jak dokázali místní primitivní obyvatelé vymyslet a postavit něco, co se na naší staré dobré Zemi objevilo až v mnohem pozdější vývojové etapě? Začneme s průzkumem právě tam."
Android provedl příslušný letový manévr a stroj se po široké spirále snesl k zemi, nedaleko záhadné stavby.
"Tentokrát mě nemůžeš vyčítat, že jsem ti připravil další maratónský běh. Jsme necelých deset minut pěšky od cíle."
Za malou chvíli se skutečně pozemšťané ocitli před něčím, co připomínalo klášter nebo svatyni. Hned za kamennou stavbou začínala mrtvá krajina, jejíž reliéf byl podstatně členitější, než se zdálo z ptačí perspektivy. Markovi to připomínalo obří dort, jehož voskové ozdoby se roztekly teplem.
"Zajímavá hypotéza," řekl Ray. "K roztavení budov by bylo zapotřebí obrovské energie a teplota by se musela pohybovat mezi 4000 až 6000 stupni. Takový žár panuje pouze v epicentru jaderného výbuchu. Zatím jsem ale nezaznamenal ani stopu po zvýšené radioaktivitě."
"No, ještě uvidíme. Zatím si prohlédneme tenhle barák."
Tmavý vchod neuzavíraly žádné dveře. Ray postupoval opatrně jako první. Vnitřní prostor tvořila jediná rozlehlá kruhovitá místnost bez oken. Světlo sem vnikalo pouze vstupním otvorem.
"Mé biologické detektory neregistrují přítomnost žádné formy života," hlásil android.
Pozemšťané udělali tři nebo čtyři kroky, když se náhle ozvalo tiché vrnění. Téměř současně vytryskl z vrcholu kopule světelný kužel, který uprostřed místnosti vytvořil jasně ozářený kruh.
Vzduch se jakoby zavlnil a před zraky pozemšťanů se objevil vysoký stařec s dlouhými bílými vlasy. Z jeho usmívající se tváře vyzařovala dobrota a laskavost. Měl na sobě dlouhou bílou řízu, která sahala až k zemi. V úrovni hrudníku zdobil tuniku stylizovaný symbol zeleného stromu.
"Ničeho se nebojte, moji synové."
Klidný, konejšivý hlas pokračoval:
"Jsem vyslanec Boží, který vám zodpoví všechny vaše otázky."
Ray psychicky kontaktoval Marka:
"Trojrozměrný holografický obraz, promítaný aparaturou ukrytou v klenbě střechy."
"Mluvte bez obav," vybídl je znovu stařec. "Odkud přicházíte?"
Mark rychle zaimprovizoval:
"Naše vesnice leží patnáct dní pochodu odsud. Náš kněz už hodně zestárl. Jmenoval mě svým nástupcem, ale pod podmínkou, že vykonám pouť do těchto míst, abych si doplnil znalosti, které mi on předal."
"To je velice moudré rozhodnutí. A je málo těch, kteří se takovými radami řídí. Co bys chtěl vědět?"
"Před časem jeden muž z naší vesnice zabil procise, aby zachránil svého kamaráda."
"Opravdový věřící nesmí nikdy zabít žádného živého tvora. Musí nechat, aby se děla vůle Boží."
"Stromy stíní naše obilí a to špatně roste. Nemůžeme jim ořezat větve?"
"Bůh zakazuje dotýkat se stromů. Jsou posvátné."
Mark po kratičké úvaze vyslal k Rayovi:
"Zvláštní, odpovědi jsou formulovány přesně ve stylu kázání Kulsy. Buďto citují nějakou věrouku, nebo hovořím s počítačem."
"Ať už je to tak nebo onak, rád bych věděl, kde se skutečně ukrývá náš protějšek," reagoval Ray. "Ctihodný otče, jak se dá bojovat proti kalkasům?"
"Ty ses s nějakým setkal?"
Mark odpověděl opatrně:
"Já sám ne, ale náš kněz zažil, jak jeden zaútočil na jeho vesnici. Jsou to prý krutá monstra, krvežíznivá, neznající slitování. Jsou to podle mne zplozenci ďábla a je třeba je bez milosti potírat."

"Jsou to rovněž Boží stvoření a musíte je respektovat."
"Ať nejdřív oni přestanou vraždit lidi. Někdy mě napadá, že si Kolo přeje, aby lidský rod vyhynul. Musíme trpět všechna příkoří včetně útoků na naše životy a přitom se nesmíme bránit."
"Tak to není, můj synu! Bůh si přeje mír mezi všemi svými tvory."
Tón starcova hlasu byl stále klidný a smířlivý.
"Není snadné ho rozčílit," pomyslel si Mark a nahlas pokračoval:
"Nemohu tomu uvěřit. Pro mě je život člověka cennější než život procise."
"Všechna stvoření mají stejné právo na život."
"Kromě lidí, protože jim zakazujete, aby se bránili."
Stařec se na okamžik odmlčel.
"Protože lidé mají mnohem více chyb než ostatní tvorové."
"Jakých?"
"Nemohu ti to vysvětlit, nepochopil bys to. Musíš věřit ve všem našemu Pánu."
A bylo po dialogu. V otázce viny zřejmě knězi došly argumenty. Mark změnil téma.
"Proč si nemohu ponechat to, co vyrobím vlastníma rukama?"
"Musíš se rozdělit se svými bratry a sestrami. Co si necháš pro sebe, jako bys ukradl ostatním."
"Není to náhodou naopak? Oni kradou plody mé práce, protože se o ně nijak nezasloužili."
Stařec, stále se usmívaje, odpověděl až po dlouhé odmlce.
"Vlastnictví je krádež. Tak to praví tvůj Bůh."
Mark odpověděl se špatně skrývanou ironií:
"Myslím, že tomu už rozumím. Já a můj přítel se tady usadíme. Tohle obydlí je mnohem pohodlnější než naše chatrč. Jakmile to bude možné, přivedeme sem i ostatní příslušníky našeho kmene."
Strohá odpověď přišla téměř okamžitě:
"Na to nemáte právo!"
"Proč?"
"Tohle je příbytek Boží."
"Neměl by se Bůh také rozdělit o všechno se svými dítkami?"
Nastala dlouhá odmlka. Konečně se starý muž ozval:
"Přijetí je u konce. Vraťte se do své vesnice!"
"A co když odmítneme? Přece nás Kolo nezabije, když odmítá každé násilí?"
Android se nechal psychicky slyšet:
"Nelíbí se mi směr, který nabrala vaše konverzace. Ověř si raději funkci svého ochranného štítu. Nevíme, jestli tady není ukryta nějaká důmyslná zbraň."
Místnost ozářil blesk doprovázený mohutným zahřměním.
"Zase jenom audiovizuální imitace."
Výraz starcovy tváře se změnil. Rysy se mu křečovitě stáhly, z očí sálala zášť.
"Zmizte odsud, rouhači, jinak na vaše hlavy dopadne Boží hněv!"
"Kolo přece nemůže odmítnout rozdělit se se svými dětmi o přístřešek," neodpustil si Mark.
Uplynula nekonečně dlouhá minuta. Stařec mlčel. Potom náhle jeho obraz zmizel. Ray s obočím až příliš lidsky svraštělým napjatě kontroloval signály svých detektorů.
"Když mu došly argumenty, odporoučel se bez rozloučení," řekl nakonec s úlevou.
"Zbývá zjistit, kdo nebo co se za tou maskou skrývá. Znič nejdříve projektor. Uvidíme, jestli to vyvolá nějakou reakci."
"Přímočarý, leč poněkud nebezpečný postup," zabručel Ray, ale uposlechl.
Z ukazováčku jeho pravé ruky vyrazil tenký laserový paprsek a zasáhl malý černý bod na svěrníku klenby.
"Hotovo, ale navrhuji, abychom si na výsledek počkali raději venku."
Mark kývnutím přisvědčil. Přes právě projevenou opovážlivost neměl rád zbytečná rizika. Usadili se na pahýl stromu asi dvacet metrů od svatyně. Ray napřáhl ruku s výživnou tabletkou.
"Potřebuješ nabrat síly. Měl by ses alespoň na skok vrátit do lodi a dát si pořádné jídlo, i když jen z distributoru."

"Faktem je, že tahle planeta se, pokud jde o gastronomii, zatím příliš nevytáhla."
Dvacet minut uplynulo, aniž by se cokoli přihodilo.
"Očekávaný výsledek se nedostavuje," komentoval situaci Mark.
"K holografické projekci je třeba nějakého energetického zdroje. Musíme se po něm poohlédnout. Stačí, když najdeme přívodní kabel."
Android pomalu obešel téměř celou stavbu. Pak se v jednom místě zastavil, klekl si a začal dýkou odstraňovat zeminu. Za chvíli se pod její čepelí objevila trubka chráněná vrstvou černého izolačního materiálu.
"Stačí teď s pomocí detektoru kovů sledovat tenhle vodič. Směřuje do té pusté a mrtvé zóny."
Pozemšťané ušli asi sto metrů. Povrch, po kterém kráčeli, tvořila pevná hnědočerná hmota podobná lávě. Pokrývala ji několikacentimetrová vrstva jemného prachu, který vítr přenášel z místa na místo. Jejich pozornost upoutala skvrna ještě černější než její okolí, která se rýsovala na úpatí jedné vyvýšeniny.
"Vypadá to jako vchod do nějaké jeskyně," řekl Mark.
"Přesně tak! Kabel vede dovnitř."
Objevily se první stupně schodiště, klesajícího příkře dolů. Pozemšťané začali sestupovat do temné hlubiny pod sebou. Android osahal rukou mokré stěny chodby, pokryté místy plísní.
"Směs betonu a nějakého druhu polyvinylchloridu."
Po šedesáti stupních přešlo schodiště ve vodorovnou chodbu. Vzduch tady byl těžký a vlhký, prosycený pachem hniloby.
Ray kráčel první, těsně sledován Markem. Z místa na krku androida vycházel tenký kužel světla, který jim ukazoval cestu. Náhle android klopýtl o liánu, napnutou nízko nad zemí.
"Poz..."
Výstraha ale přišla příliš pozdě. Ze stropu se uvolnil velký trámec a dopadl na oba pozemšťany. Náraz byl tak silný, že Mark ztratil vědomí.

11

Střídání zelených, žlutých a červených pruhů, hluk vzdálených hlasů. Hlava připomínající kovadlinu, do které buší nějaký zuřivý kovář. Mark se ztěžka probíral k vědomí. Surové ruce ho převalily a svázaly mu zápěstí za zády.
"Tenhle žije. Necháme si ho napotom, bude čerstvější."
Ozval se výbuch smíchu.
"Past funguje dobře. Máme docela slušnou zásobu."
Přes přívaly prudké bolesti, která se mu jako dýka zabodávala do mozku, se Mark pokusil zkoncentrovat své myšlenky, aby vyslal psychický signál.
"Rayi... Rayi..."
Žádná odpověď. Padla na něj úzkost, která zahalila jeho vědomí do husté, neproniknutelné mlhy. Otevřel oči a spatřil prostorný sál, špatně osvětlený plameny ohně, který plál uprostřed místnosti. Markovi vyrazil na těle studený pot a na okamžik zapochyboval, jestli je při smyslech.
Nad ohništěm byl umístěn neobvykle veliký rožeň. S hrůzou hleděl na lidské tělo bez hlavy propíchnuté skrz naskrz a pomalu se otáčející nad plameny. Nešťastník byl rozpárán a vykuchán jako nějaký králík. Čas od času ukáply do ohně krůpěje tuku, což vyvolalo zapraskání a oživení plamenů. Místnost byla naplněna odporným zápachem spáleného masa a tuku.
Kolem ohniště sedělo šest mužů. Dva otáčeli rožněm. Ostatní soustředěně pozorovali budoucí hostinu a z hrdel se jim čas od času vydralo spokojené zamručení. Jeden z nich každou chvíli píchl špicí své dýky do pečínky, aby zjistil, kdy už bude jídlo hotové.
Asi metr od Marka leželo nehybné tělo androida.
Pozemšťan se opatrně překulil, aby se dostal co nejblíž k svému příteli.
"Rayi," zašeptal.
Žádná reakce! Pootočil se na bok a svázanýma rukama se pokusil zatřást ramenem androida. Nic! Ray byl zcela zjevně odpojen od svého energetického zdroje. Nová vlna úzkosti zaplavila Markův mozek. Ne! Nemohl uvěřit, že by tak primitivní léčka mohla zničit jeho nejlepšího přítele.

Zachvátila ho panika. Jak dlouho mohl být v bezvědomí? Věděl, že bez energetického zdroje se Rayovy paměťové krystaly vymažou za šest hodin. Zmizí tak všechny jejich společné vzpomínky, všechna jejich osobní pouta. Ray se stane obyčejným strojem bez duše, změtí kovu, plastů a integrovaných obvodů. Jeho nitro pohltilo beznadějné zoufalství. Ne! Ne! To se přece nemůže stát! Bylo by to příliš stupidní a nespravedlivé. Zuřivost a nenávist rychle vytlačily smutek a beznaděj. Třeba přece jen existuje nějaká šance jak Raye zachránit. Ale aby mohl prohlédnout jeho obvody, potřebuje světlo, volné ruce a především možnost pracovat nerušené. Znamenalo to odstranit ty kanibaly.
Nejdříve se musí zbavit pout, kterými má svázány kotníky a zápěstí. Měl štěstí, že jeho ochranný opasek byl uzpůsoben na psychické ovládání. Byl to dárek oněch zvláštních bytostí, které pro něho rovněž vyrobily Merkura. Soustředil se a vydal mentální povel. Tenké liány, kterými byl svázán, okamžitě praskly. Mark si zběžně rozhýbal ztuhlá zápěstí. Divoši si nevšimli Rayovy dýky, ukryté v jeho suknici. Mark ji sevřel v ruce, ale vzápětí si uvědomil, že proti šesti protivníkům s takovou zbraní nevystačí. K čertu se všemi zákony o nevměšování! Vlna vzteku zaplavila pozemšťanovy neurony a převládla nad ostatními pocity.
Mark tiše otevřel dutinu, zamaskovanou v pravém stehně androida. Vyňal z ní dva termické granáty, malé kuličky o průměru pouhých tří centimetrů, ale s obrovskou tepelnou kapacitou. Dokázaly se pevně přichytit na jakýkoli materiál, včetně lidské pokožky.
Divoký výkřik přiměl Marka, aby se otočil. Jeden z pojídačů masa právě zjistil, že se jejich kořist zbavila pout. Tři divoši se naráz vrhli směrem k pozemšťanovi. Vztek, který stále ještě ovládal Markovo nitro způsobil, že reagoval ve zlomku sekundy. Mrštil rychle po sobě dva termické granáty, které se přisály na hrudnících útočníků. Ti se překvapeně zastavili. Třetí pokračoval až k Markovi, s širokou a ostrou pazourkovou čepelí v ruce. Napřáhl a bodl směrem k Markovu břichu.
Pozemšťan tentokrát nastavil ochranný štít na solidní výkon a špice dýky se proto zarazila asi čtyřicet centimetrů od svého cíle o neviditelnou překážku. Nešťastník neměl čas uvědomit si, co se to vlastně stalo. Inkasoval bodnou ránu do žaludku. Měl náhle pocit, že se dusí, obklopila ho černá tma, Markův protiútok byl nemilosrdný.
Ozval se bolestivý řev, který však rychle utichl. Granáty explodovaly. Z trupů obou mužů vyšlehly žlutě oranžové plameny, které se rychle šířily zanechávajíce po sobě Odporný kráter, vyhlodaný v lidském těle. Z něho vzápětí vytryskl gejzír rudé tekutiny, který se ve styku s plameny měnil v smrdutý černohnědý dým.
Mark, netečný k hrůznému divadlu, které se před ním odehrávalo, se vyřítil vpřed. Oči měl divoce vypoulené, rysy obličeje stažené zuřivostí a v ruce třímal rukojeť dýky, ze které odkapávaly kapky rudé lepkavé tekutiny. Zbývající pojídači masa neváhali ani na okamžik. Hrůzou téměř bez sebe z pohledu na zohavené mrtvoly svých druhů, ze kterých ještě vyšlehávaly plameny, se dali na zběsilý útěk.
Mark došel k ohništi a nohou odkopl rožeň s tělem neznámého nešťastníka, které už na jednom místě začínalo uhelnatět. Vzduch byl naplněn nesnesitelným zápachem spáleniny.
Asi pět kroků od ohniště ležela hromada dříví. Mark vytáhl několik středně silných větví a hodil je do plamenů. Potřeboval co nejvíce světla. Vrátil se k Rayovi, uchopil ho v podpaží a mohutným trhnutím nadzvedl bezvládné tělo. Nedbaje na bolest v kříži vlekl těžké břemeno k ohništi.
Konečně byl v dosahu světla, které vydávaly vysoko šlehající plameny. Rychle sejmout krytku umístěnou na hrudníku! Třesoucí se prsty nebyly s to nastavit správnou polohu otvíracího mechanismu. Musí se uklidnit, zhluboka dýchat. Jednou... dvakrát... Konečně se ozvalo očekávané cvaknutí. Uzávěr odskočil a před Markovými zraky se objevil vnitřek hrudníku androida.
Generátor se zdál být neporušený, ale síla nárazu odpojila jeden ze dvou přívodních kabelů. Mark uchopil uvolněný konec drátu, zalitého do černé izolační hmoty a přiblížil jej k zástrčce generátoru. Silný elektrický výboj ochromil pozemšťanovy svaly a odhodil ho dozadu.
Trvalo několik dlouhých sekund, než se alespoň trochu vzpamatoval. Proklínal svou zbrklost, která způsobila, že zapomněl vypnout přívod proudu. Vztekle zaklapl miniaturní páčku spínače. Jeho neopatrné počínání ještě znásobilo škody. Kapičky roztaveného kovu zalily otvory zástrčky.
Uchopil nůž, jehož čepel byla vyrobena z plastotitanu. Špičkou ostří se pokoušel odstranit vzniklou strusku. Minuty se zdály být nekonečné a úměrně s ubíhajícím časem narůstala i Markova nervozita.

Konečně se mu podařilo zasunout kabel do příslušného otvoru. Mechanická pojistka uchycení však odmítala fungovat. Rozčilený Mark už chtěl použít hrubou sílu, když objevil ve zdířce nepatrný kousek ztuhlého kovu, který při čištění přehlédl. Odstranil jej špičkou nože. Pojistka cvakla. Teď už nezbývalo než znovu sepnout obvody. Mark s tlukoucím srdcem stiskl spínač generátoru.
Teprve teď si všiml, že je zpocený od hlavy až k patě. Třásla jím zimnice jako v horečce. Android se ani nepohnul. Panický strach se znovu vkradl do Markova mozku. Mohl náraz trámu poškodit i jiné orgány? Primární okruh? To byla jediná součást, která se nedala opravit nikde jinde než ve výrobním závodě. Padla na něj strašlivá deprese. Nepodařilo se mu to. Zklamal svého přítele i sebe.
"Rayi, Rayi," zařval nepříčetným hlasem.
Náhle zazněl známý, měkký a ironický hlas:
"Zde! Mám pocit, že jsem se právě narodil."
Mark uchopil přítelovu ruku a pevně ji stiskl.
"Ty starý mizero! Měl jsem pocit, že bude každou chvíli po mně. Umíral jsem strachem. To ses nemohl ozvat dřív?"
"Prověřoval jsem tvoji práci. Je to trochu zfušované, ale funguje to."
"Tedy drzost ti určitě nechybí."
"Mám hlavně děsný vztek, že jsem mohl padnout do tak primitivní léčky, nastražené nevzdělanými divochy. Ještě hodina a moje paměťové krystaly by se vymazaly. Díky, Marku!"
Chvíli se rozhlížel po sále, připevňujíc si mechanický hrudní kryt.
"Moc příjemné ovzduší tu zrovna není," zahučel. "Myslím, že trocha čerstvého povětří by ti udělala dobře. Pojďme odsud!"
Mark přisvědčil, ale pak se zarazil.
"Máš v pořádku všechny operativní prostředky?"
"Dá se říci, že prakticky všechny. Vypadlo pouze několik periferních obvodů a ty se právě opravují. Za dvě hodiny to bude v naprostém pořádku. Ovšem každopádně bych po návratu na Zemi potřeboval důkladnou prohlídku v továrně. Technici by měli lépe zabezpečit důležitá spojovací místa. Být zbaven energie v kritickém okamžiku je velice nepříjemný zážitek."
"V tom případě musí čerstvý vzduch počkat. Už jsme ztratili spoustu času. Jestli si dobře vzpomínám, vlezli jsme do téhle díry, abychom zjistili původ té holografické projekce."
"Přesně tak. Počkej minutku. Trochu se tu porozhlédnu. No vida, a je to. Kabel elektrického přívodu je tady ve zdi. Pokračuje směrem k zadní stěně sálu."
Kousek za zkomírajícím ohništěm končila místnost hladkou betonovou zdí. Android kolem ní přešel, přejíždějíc přitom její povrch hřbetem ruky.
"Nikde ani známka nějaké dutiny," řekl zklamaně.
"Ten kabel musí přece někam vést. Není někde níž, pod úrovní podlahy?"
Ray se pomalu vracel a podupával přitom o zem. Pak se náhle zastavil.
"Tady to zní nějak divně ..."
Klekl si a rukou očistil jedno místo na podlaze. Zvedl se oblak prachu. Z ohniště teď už zbyla jen hromádka doutnajících oharků. Ray zapnul svou krční svítilnu.
"Tady je malá štěrbina."
Pokračoval horlivě ve své práci. Za chvíli vyčistil obdélníkovou plochu metr širokou a tři metry dlouhou.
"Vypadá to jako nějaký poklop."
"Nikde ale není vidět nějaký otevírací mechanizmus. Kdoví jestli po tak dlouhé době ještě vůbec funguje."
"Odříznu kousek laserem, abych mohl protáhnout ruku. Ustup kus dál pro případ, že by tam byl zabudován nějaký automatický bezpečnostní systém."
Na beton dopadl tenký rudý paprsek. Materiál byl velice odolný. Trvalo dobrých pět minut, než se podařilo prorazit v něm otvor v průměru deseti centimetrů. Ray si posvítil dovnitř.
"Tady dole vede další schodiště."
Uchopil oběma rukama okraje díry vypálené do betonu a zabral. Deska se se skřípěním otočila kolem své příčné osy a zůstala trčet v kolmé poloze. Z jejích okrajů se sesypala hromádka rezavého kovu.

"Mechanické otvírání zjevně neodolalo zubu času."
"Podívejme se, kam to vede," řekl Mark.
Napočítali padesát schodů, když jim další sestup přehradily kovové dveře. Uprostřed byl velký kruh se čtyřmi příčnými rameny. Ray vyvinul maximální úsilí a podařilo se mu obřím volantem pootočit proti směru hodinových ručiček. Ozvalo se cvaknutí a mohutné pancéřové dveře se pomalu otevřely. Na prahu pozemšťané okamžik zaváhali. Náhle je oslepilo prudké světlo.
12

Prostorný sál se utápěl v přívalu jasného světla. Celou jeho jednu stěnu zakrývala složitá aparatura. Mark popošel několik kroků. V rohu místnosti se náhle zavlnil vzduch a hned na to se objevil trojrozměrný obraz. Byl to stejný muž jako ve svatyni, jenomže tentokrát na sobě měl tmavě modrou pracovní kombinézu.
Jeho rty se roztáhly do širokého úsměvu.
"Pojďte dál a buďte vítáni. Abyste pronikli až sem, musíte být potomci některého z mých stoupenců. Jedině oni vám mohli povědět o existenci tohoto podzemního úkrytu a způsobu, jak se do něho dostat."
Stařec zvedl ruku a pokynul jim směrem ke dvěma křeslům potaženým koženkou.
"Udělejte si pohodlí. Náš rozhovor bude trvat déle, protože nepochybuji, že máte spoustu otázek, na které byste chtěli znát odpovědi."
Pozemšťané se usadili do měkkých pohodlných křesel. Mark na okamžik zalitoval, že starce nenapadlo nabídnout svým hostům nějaké občerstvení.
"Než odpovím na vaše dotazy, chtěl bych vám napřed říci sám pár slov úvodem. Jsem pouhý obraz ze vzdálené minulosti a vy hovoříte vlastně s počítačem. Nicméně jsem přesvědčen, že v jeho paměti jsou zaznamenány všechny odpovědi, které uspokojí vaši zvídavost."
Na okamžik se odmlčel, než znovu pokračoval:
"Psal se rok dva tisíce čtyři sta třicet devět, ale toto datum vám nejspíš nic neřekne, protože vaše časové koordináty jsou asi jiné. Naše planeta byla rozdělena na dvě říše, dva tábory, které se k smrti nenáviděly. Vědci se sice pokoušeli varovat své politické vůdce před možnou katastrofou, ale nikdo je nebral vážně. Nikdo už se také nikdy nedozví, kdo to vlastně začal. Planetární válka vypukla jednoho rána v šest hodin a jednu minutu. V šest hodin a sedm minut skončila. Ti šílenci použili nosiče termických pum. Všechna města se roztavila jako kousky plastů v plamenech kyslíkového hořáku a pohltila zuhelnatělá těla svých obyvatel.
Pouze několik tisíc lidí toto děsivé peklo přežilo. Já a pár mých spolupracovníků jsme patřili k té hrstce šťastlivců. V okamžiku tragédie jsme právě pracovali v této laboratoři umístěné hluboko pod zemí, opatřené klimatizací a autonomním energetickým systémem. Přesto jsme měli pocit, že všichni pojdeme od obrovského žáru. Připadali jsme si jako kuřata na grilu."
Obličej starce se při vzpomínce na ty okamžiky zachmuřil a objevila se na něm směsice bolesti a nenávisti.
"Po tomto kataklyzmatu jsme zůstali několik dní zcela vyčerpaní a neschopní jakékoli činnosti. Když vnější teplota klesla, nejmladší člen našeho týmu se vypravil na průzkum. Vrátil se až za měsíc, když už jsme nevěřili, že ho ještě někdy spatříme. Byl pochopitelně nucen jít pěšky, protože žádné dopravní prostředky neexistovaly. Na venkově sice nějaká vozidla zůstala, ale nebyly do nich pohonné hmoty."
Udělal novou pauzu, jakoby se chtěl ujistit, že jeho posluchači budou mít dostatek času pochopit význam jeho slov.
"Dlouho a usilovně jsem přemýšlel o příčinách, které způsobily tuto apokalypsu. Snil jsem častokrát o tom, jak by měl vypadat budoucí svět, jakými pravidly by se měl řídit, aby se vyhnul podobné katastrofě. Hovořili jsme o tom se svými spolupracovníky dlouhé měsíce. Naše idea dostávala krok za krokem konkrétnější obrysy a propracovávali jsme ji do nejmenších detailů. Moji přátelé pak postupně jeden po druhém odešli, aby ji hlásali mezi těmi, co přežili. Nakonec jsem tady zůstal sám. Byl jsem už příliš starý a unavený, než abych mohl podniknout nějakou dlouhou a namáhavou cestu. V čase, který mně zůstal, jsem nahrál do paměti počítače všechny podstatné prvky našeho učení a odpovědi na otázky, které by případně mohli klást naši stoupenci. Svou činnost jsem skončil vybudováním malé svatyně nedaleko

odtud. Pro její konstrukci jsem použil jediného robota, který mě v laboratoři zbyl. Nuže, mé poslání je skončeno a mně nezbývá než vyčkat příchodu smrti, jejíž blízkost už cítím."
Stařec se odmlčel. Jeho obraz se stal nejasným. Mark ze sebe spěšně vyrazil:
"Jaký je princip vašeho učení?"
Obraz se ustálil a znovu se rozjasnil.
"Výchozím bodem mého uvažování je postulát, že člověk je ve své podstatě dobrý. Za všechno může život ve zvrácené společnosti, která ho nutí spotřebovávat stále více, která mu vytváří stále nové a nové potřeby pokaždé, když poklesne výroba. Naše základní doporučení proto bylo zakládat početně limitovaná společenství, nejlépe vesnice, a vyhnout se tak nadměrné koncentraci lidských jedinců. Dalším axiomem, ze kterého jsem vyšel, byl poznatek, že příroda je v podstatě velkomyslná a tolerantní, a že člověk na ní páchá největší škody. Naší prvořadou starostí proto bylo zajistit její účinnou ochranu. Z toho vyplynul logicky zákaz likvidovat jakýmkoli způsobem stromy, které představují základní prvek planetární ekologické rovnováhy a také zákaz zabíjet zvířata, která mají stejná práva na život jako lidé. Stručně řečeno, chtěli jsme vytvořit nový, harmonický ekosystém."
Stařec si po těchto slovech povzdechl.
"Změnit návyky zakořeněné celá staletí, ba tisíciletí nebylo vůbec snadné. Nicméně zmatky a chaos způsobené kataklyzmatem měly takový rozsah, že skupinky těch, co přežili, přivítali mé učedníky s otevřenou náručí."
Tak už ne spolupracovníci či kolegové, ale učedníci, blesklo Markovi hlavou. Nahlas se ale zeptal:
"Jak to můžete vědět?"
"Mnozí z nich se ke mně vraceli, aby mi vyprávěli své zážitky, svěřovali se mně se svými radostmi i neúspěchy."
"Jak lidé přijali zákaz konzumace masa?"
"Bylo to nezbytné opatření. Továrny na výrobu syntetických proteinů byly totálně zničeny. Lidé by byli museli pro zajištění bílkovinné stravy zabíjet zvířata, což bylo v přímém protikladu s naším učením. Krom toho lidé, kteří se živí masem, jsou divočejší, agresivnější než vegetariáni."
"To je pouhá spekulace, která by se musela teprve dokázat."
"Moje slova se nesmějí zpochybňovat. Zjevil mi to prostřednictvím snů sám Bůh."
Ray s ironickým úsměškem vyslal:
"Poněkud zjednodušený vědecký přístup."
Starý však pokračoval:
"Když se podařilo prosadit ekologický postulát jako prvořadý, bylo třeba jej doplnit sociálními principy. Bylo by pošetilé pokoušet se o ozdravění přírody, jestliže by plody tohoto díla časem opět zničila zkažená a nezodpovědná společnost. Stejné příčiny rodí i stejné následky. Proto musely být komplexně přepracovány základní kameny nového světa. Byl zcela zavržen průmysl a jeho rozvoj a doporučeno věnovat se pouze drobné řemeslné výrobě. Následně byla zrušena instituce soukromého vlastnictví a platební prostředky. Peníze člověka jen kazí. Když budou mít lidé možnost žít v rovnostářské a kolektivistické společnosti, zachovají si svou původní čistotu ducha."
Po tváři starce se rozlil blažený výraz. "Lidé budou svobodní, šťastní, že mohou pracovat pro blaho všech. Budou prožívat své dny klidně a pokojně v novém pozemském ráji."
Odmlčel se a jeho obraz se rozplynul.
"Cesta do pekla je dlážděna dobrými úmysly. Tohle staré přísloví mi vždycky opakovala moje babička, když jsem v dobré víře udělal nějakou pitomost. Nahrál jsi povídání toho starce?"
"Samozřejmě. Zničíme to tady?"
Mark zavrtěl nesouhlasně hlavou.
"Na to nemáme právo. Patří to k historii obyvatel této planety. Jednoho dne musí objevit svou skutečnou minulost."
Pozemšťané vystoupili po schodišti do hořejšího sálu. V ohništi žhnulo už jen několik uhlíků. Markovi se z příšerného zápachu zvedl žaludek. Pozemšťan s rukou na ústech ze sebe s námahou vyrazil:
"Vrať desku na své místo." Potom se odpotácel do kouta, odkud se brzy ozvalo jeho hekání.
Android mezitím přiklopil otvor a pečlivě smetl prach do úzkých štěrbin, aby své dílo co nejlépe

zamaskoval. Když se vraceli chodbou k východu, vrhl Ray nenávistný pohled na velký trám, který ho málem poslal do šrotu. Důmyslný systém lián jej udržoval u stropu v křehké rovnováze, která se dotykem o tenkou liánu napnutou těsně nad podlahou porušila. Trám musel vážit dobrý metrák a k jeho instalaci u stropu bylo zapotřebí nejméně čtyř zdatných mužů.
"Nejprimitivnější léčky bývají zároveň nejnebezpečnější," poznamenal Mark, když si všiml Rayova divokého pohledu. "Není tam ani kousek kovu, vůbec nic, na co by mohly reagovat tvoje detektory. Takže se na to už vykašli a nerozčiluj se."
13

Když se vynořili z podzemní galerie, Mark s překvapením zjistil, že slunce je ještě poměrně vysoko nad obzorem. Zdálo se mu, že tam strávili celou věčnost. Několikrát se zhluboka nadechl a vydechl, aby zbavil plíce a nosní dírky odporného zápachu.
"Mám dojem, že tímhle naše mise končí," řekl Ray.
Mark zvedl oči vzhůru k obloze, což v jejich soukromém kódu znamenalo, aby android odpojil nahrávací zařízení.
"Teoreticky máš pravdu. Máme důkazy, že tady žije humanoidní rasa a S.D.P.P. bez problémů prosadí zákaz vstupu na tuto planetu. Další výprava sem dorazí za padesát let. Jenomže co tady najde?"
"Do zdejšího vývoje se nesmíme plést. Pozorovat, naslouchat, ale nikdy nezasahovat, to je základní pravidlo naší služby."
"To je sice hezká teorie, která ale vůbec neodráží realitu. Jestliže se obyvatelé této planety nevzchopí a zůstanou pasivní, do konce století tady po nich nebude ani památky."
"Takový už je zákon přírody. Některé druhy se vyvíjejí, jiné degenerují a vymírají, bezpochyby proto, že pro ně není v tomto světě místo."
"Díky za školení o evoluci. Jenomže mně se z duše příčí pomyšlení, že tak sympatičtí a inteligentní lidé jako jsou Holk a Ika se dřív či později stanou obětí toho starého naivního filozofa, který si myslí, že je kdoví jak osvícený."
"Bohužel, neumím si představit, jak bys jim chtěl pomoci aniž bys přitom neporušil zákon o nevměšování. Pojďme odsud pryč. Jakmile se setmí, přivoláme modul."
Obešli svatyni a vydali se po úzké stezce vyšlapané pravděpodobně poutníky, kteří si sem přicházeli vyslechnout božího vyslance.
"Když už nic, tak jsme alespoň vyřadili z provozu tuhle místní delfskou věštírnu," pokusil se o vtip Mark.
"Doufejme, že jak poběží léta, vzpomínky na zákony hlásané jejím prostřednictvím vyblednou a zmizí. A lidé, pokud zde ovšem ještě nějací zbudou, si budou moci svobodně vybrat svůj osud."
Android, který kráčel vpředu, se náhle zastavil.
"Pozor! Mé biologické detektory něco registrují. Nastav kapacitu..."
Ray už nestačil dokončit větu. Z větví se na ně zřítila těžká síť upletená z lián. Mark se pod její vahou zapotácel a upadl. Ve stejném okamžiku odněkud přilétla kamenná sekera a zasáhla ho do temene hlavy. Přestože byl náraz z větší části ztlumen ochranným silovým polem, na zlomek sekundy ho ochromil. Z koruny stromu seskočili tři divoši, a vrhli se s temným mručením na svou kořist. Pozemšťan v nich poznal pojídače masa, které před několika hodinami vypudil z jeskyně. Zjevně se nesmířili s tím, že jim tenhle cizinec překazil hostinu, a jejich zraky planuly záští.
Naštěstí pro pozemšťany zůstal Ray na nohou. Jeho prsty uchopily oka sítě a trhly. Vložil do tohoto pohybu takovou sílu, že jinak pevné liány praskly jako by to byly papírové provázky. Vymotal se ze sítě právě ve chvíli, kdy se nejzuřivější z pojídačů masa chystal na něj vrhnout s hrozivým kyjem v ruce. Android nastavil ozbrojené paži své levé předloktí a pravačkou zasáhl žaludek útočníka. Ten s heknutím klesl na kolena, tvář zkřivenou bolestí.
"Nezabíjej ho," vyslal Mark v okamžiku, kdy se Ray chystal dokončit své dílo mohutným úderem do lebky lidojeda.
Příkaz přišel na poslední chvíli. Ray sice už nestačil zarazit svou paži, ale snížil energii vloženou do rány. Lebeční kost tak vydržela, ale náraz byl ještě natolik silný, že divoch ztratil okamžitě vědomí. Ray ho zvedl ze země a vrhl bezvládné tělo pod nohy dvou zbývajících pojídačů masa, kteří právě doběhli k

androidovi. Ti zakopli a svalili se přesně u jeho nohou. Ray jim nedopřál čas, aby se zvedli. Jeho obě paže dopadly současně na hlavy kanibalů, kteří se připojili ke svému druhovi na jeho výletě do říše snů.
Ray pomáhal svému příteli vyplést se ze sítě a přitom rozzlobeně hučel:
"Proč jsi mě nenechal tenhle škodlivý hmyz zlikvidovat? Jakmile přijdou k sobě, okamžitě nastraží novou léčku, aby si mohli na rožni usmažit nějakého svého bližního."
"O tom mě nemusíš přesvědčovat. Ale možná, že hrají v procesu evoluce nějakou svou roli. I na Zemi se mezi prvními lidmi našlo dost kmenů, které vyznávaly kanibalismus."
Oba přátelé znovu vyrazili na cestu. Ušli sotva kilometr, když android znovu znehybněl. Prstem ukázal na barevnou liánu visící z rozložitého dubu.
"Je to kalkas, vidíš, takovou barvu má jeho chapadlo."
"Tak toho si klidně zlikviduj. Jestliže se tyhle bestie přemnoží, je s humanoidy brzy amen."
"Raději o kousek ustup, nevím jak bude na můj laserový šťouchanec reagovat."
Android zaměřil svůj ukazováček. Tenký červený paprsek odkrojil chapadlo těsně pod větvemi, ze kterých viselo dolů. Pahýl dopadl ztěžka na zem. Divoce sebou kroutil a zmítal, zatímco z řezné rány prýštila narůžovělá tekutina.
Reakce kalkase následovala téměř okamžitě. Z větví se vynořila zelená koule opatřená ještě sedmi chapadly a po kmeni se skulila na zem. K orientaci a odhalení nepřítele jí stačila necelá sekunda.
Nový záblesk laseru ji připravil o druhé chapadlo. Nezdálo se však, že by jí to nějak vadilo, protože vyrazila směrem k pozemšťanům takovou rychlostí, že Mark neměl čas ani uskočit.
Nebylo toho však zapotřebí, protože vzápětí pohltil kalkase fialový blesk.
"Omlouvám se, Marku, ale znovu jsem byl nucen použít svůj dezintegrátor. Tyhle příšery jsou ďábelsky rychlé."
Kousek od nich leželo na zemi teď už nehybné chapadlo. Mark se ho dotkl špičkou boty. Tvořila je pevná, elastická hmota pokrytá na povrchu množstvím hrozivých trnů. Byly velice ostré a tvrdé, snadno se zapíchly i do podrážky.
"Odeber vzorek z té odporné pazoury nebo co to je. Naši vážení vědci budou určitě u vytržení a možná z toho dokonce i něco zjistí."
Android se dal do práce. Během čtvrt hodiny nakrájel tenké plátky tkání a uložil je do malé kovové tuby, kterou vylovil z dutiny ve svém levém stehně. Když skončil s odběrem, zaklapl krytku a vstal. Jak bývá v tropech pravidlem, noc se dostavila velice rychle.
"Chceš, abych přivolal modul? Generál určitě očekává tvé hlášení s obvyklou nervozitou."
"Rád bych ještě chvíli popřemýšlel, jak by se dalo nějak diskrétně pomoci našim přátelům. Jejich ekologické náboženství je činí naprosto bezbrannými a tihle kalkasové jsou navíc nesmírně nebezpeční. Musí přece existovat i nějaký jednodušší prostředek, jak proti nim bojovat."
"Žádný mě momentálně nenapadá."
"Zítra prozkoumáme cestu, která vede odsud až do Holkovy vesnice. Jestli do večera na nic nepřijdeme, vrátíme se na Merkura."
Mark se natáhl do trávy u paty eukalyptu. Měl rád vůni jeho dlouhých špičatých listů. Byl tak unaven, že téměř okamžitě usnul. Věděl, že Ray bude bdít nad jeho spánkem lépe než kvočna nad svými kuřaty.

14

Snídani jako obvykle tvořila výživná tabletka. Zívajícího Marka napadlo, že hodinka strávená v sanitárním bloku pod vlažnou sprchou by teď přišla víc než vhod. Od přistání na Noru to šlo s jeho hygienou čím dál víc z kopce.
"Noc proběhla klidně," hlásil Ray. "Tvoji chráněnci, pojídači masa, se ani neukázali. Nejspíš se vrátili do toho svého smrdutého brlohu a číhají tam u trámu na další kořist."
"Takže vztyk a jde se!"
"Vesnice leží tímhle směrem, ale je odsud vzdálena víc než osm dní pochodu. Co čekáš, že objevíš?"
"Ještě nevím. Možná mě při chůzi napadne něco geniálního."
***
Po několikahodinovém pochodu, který proběhl bez nejmenšího incidentu, se zastavili na jedné mýtině ke

krátkému odpočinku. Malý potůček umožnil Markovi zahnat žízeň a opláchnout si obličej.
Usedl pod strom do hustého mechu a pohodlně natáhl nohy. Přivřel oči a cítil, jak ho zaplavuje příjemná ospalost. Uplynulé dny byly vyčerpávající a nabité ne příliš příjemnými zážitky. Najednou zaregistroval psychický podnět, tak slabý, že si myslel, že jde o omyl. Ne! Nejasné, rozvlněné obrazy se vtíraly do jeho neuronů. Stromy... všude převládala zelená barva... příkaz ..."
"Marku!"
Androidův hlas byl plný úzkosti. Zpod okolních stromů se vynořila dobrá desítka kalkasů. Zůstaly stát asi dvacet metrů od pozemšťanů a vytvořily pravidelný půlkruh.
Krátce nato se znovu objevila psychická vlna, sice slabá, ale tentokrát zcela zřetelná, naplněná spíše zvědavostí než nepřátelstvím. Mark zkoncentroval své myšlenky.
"Kdo jste? Proč voláte?"
"Rád bych si s vámi pohovořil. Bohužel dělí nás od sebe dost značná vzdálenost, což komplikuje sdělování myšlenek. Nechtěli byste přijít ke mně?"
Aby předešla Markovým námitkám, které klíčily v jeho mozku, bytost pokračovala:
"Ti, které nazýváte kalkasy, na vás nezaútočí. V tuto chvíli se nemáte čeho obávat. Jeden z nich vás dovede až ke mně."
"Tohle pozvání se mi nechce vůbec líbit," řekl potichu Ray. "Pro všechny případy jsem odpojil svůj psychický vysílač, aby to, ať už je to cokoliv, nemohlo odposlouchávat naše úvahy."
Mark se zhluboka nadechl a pomalu vydechl, aby se zbavil rozčilení, které se ho zmocnilo.
"Rád přijímám vaše pozvání. Kam máme jít a kudy?"
Odpověď přišla okamžitě:
"Následujte prostředního kalkase. Během vaší cesty nebudeme moci komunikovat. K přenášení mých myšlenek na větší vzdálenost je třeba, aby kalkasové vytvořili větší skupinu. Zesilují tak mé psychické vlny."
Marka to sice příliš nepřesvědčilo, ale vykročil směrem k rostlinným chobotnicím těsně sledován podezíravým Rayem. Když byli asi tři metry od nich, zelené obludy se rozestoupily s výjimkou prostřední, která se začala pomalu pohybovat západním směrem.
"Podívejme se, náš turistický průvodce," pokusil se o vtip Mark.
Aby naznačil, že pochopil gesto, přidal pozemšťan do kroku. Chobotnice rovněž zrychlila a kulila se před nimi slušným tempem. Kráčeli lesem dobré tři hodiny. Po Markových zádech stékaly potůčky potu.
"Má to přinejmenším jednu výhodu," pronesl android pobaveně. "S takovou eskortou se nemusíme bát ani čerta, natož nějakých pojídačů masa."
"Jenom doufám, že už budeme brzy na místě. Víš, že jestli něco nemám rád, tak jsou to maratónské běhy, natož v sauně."
Jeho přání se za chvíli skutečně vyplnilo. Les náhle skončil. Mark se překvapeně zastavil.
15

Uprostřed rozlehlé, kruhovité planiny se tyčil podivný strom, jakási gigantická zvětšenina kalkase. Obrovská koule pokrytá zelenými šupinami spočívala na čtyřech purpurových kmenech nořících se do země.
Z hořejší polokoule se přímo k obloze vypínaly do značné výšky čtyři silné větve. U základny byly holé a teprve v nejhořejší třetině z nich téměř kolmo vyrůstala drobnější, ale dlouhá postranní ramena nesoucí široké listy. Celek vytvářel jakousi obrovskou kopuli, jejíž stín zakrýval téměř celou planinu.
"Jste na místě. Posaďte se. Bohužel nemám nic co bych vám nabídl, aby to bylo přijatelné pro váš organismus."
Psychická vlna byla velmi intenzívní a pronikavá.
"Je zajímavé, že se mi dosud nepodařilo vejít do psychického kontaktu s vaším druhem."
"Humanoidi ovládající telepatii jsou velice řídkým zjevem. I já vděčím za své schopnosti setkání s jedním zcela výjimečným tvorem."
Mark si mimoděk v duchu vybavil obraz rostlinného společenství, které pokrývalo svými nádhernými květy jednu vzdálenou planetu.

"Teď už chápu, proč tak jasné zachycuji vaše psychické vlny. Myslím, že znám toho, kdo vylepšil vaše telepatické schopnosti. Podařilo se mi navázat kontakt s jedním z mých rostlinných příbuzných, který se nedávno usídlil na planetě nacházející se daleko odsud. Takže vy jste tady také cizincem. Hrál jste svou roli velmi dobře, nepoznal jsem to. Po pravdě řečeno moje pozorovací prostředky jsou ještě dosti omezené."
"Odkud jste se sem dostal?"
"Rodíme se kdesi ve vesmíru, ale nevím jakým procesem. V první fázi jsme jen nepatrným zrnkem, se kterým si kosmický vítr pohrává podle své libosti."
"Jak dlouho jste putoval kosmem?"
"Nevím. Staletí, možná tisíciletí. Čas pro nás nemá význam, protože v tomto stadiu si svou existenci neuvědomujeme. K tomu, aby spora dosáhla planety, kde se může vyvíjet, je třeba obrovské souhry šťastných náhod. Nejčastěji se tak stane, když její cestu zkříží nějaký meteorický roj."
"Meteory však obvykle po vstupu do atmosféry shoří."
"Zdaleka ne všechny. Některé dopadnou na povrch planety. Spora je tak nepatrná, že dokáže proniknout až do nitra kamenného meteoritu, jehož obal ji uchrání před zničením."
"Kdy jste se dostal sem?"
"Před sedmi či osmi stoletími místního času. Šťastná náhoda chtěla, že moje spora přistála v jednom z posledních lesů této planety. Když jsem začal vnímat okolní svět, zděsil jsem se, co humanoidé udělali s mými méně vyvinutými bratry, stromy. Byl to masakr! Genocida! Byl jsem tehdy ještě velice mladý a neměřil jsem ani celý metr. Pak konečně přišel čas, kdy jsem mohl zplodit první kalkasy."
Když zaznamenal Markův údiv, upřesnil:
"Neměli pochopitelně rozměry těch dnešních, měřili v průměru jen několik centimetrů. Dokázali polapit pouze drobnější hmyz, larvy, housenky a červy."
"Ale proč? Cožpak vám nestačí přísun živin prostřednictvím kořenového systému?"
"Živočišné proteiny jsou nepostradatelné pro rychlý růst. Slouží asi jako katalyzátor nebo chcete-li matrice a až stonásobně urychlují reprodukci mých buněk. A tak jsem postupně krok za krokem vylepšoval svou schopnost zachycovat myšlenky lidí, stále pyšnějších, arogantnějších a nebezpečnějších pro celé své okolí."
Vlna jakéhosi zvláštního veselí vytryskla z psychického centra rostlinného společenství.
"Naštěstí se nakonec jejich agresivita obrátila proti příslušníkům vlastního druhu. Někteří z jejich vůdců se ukázali být velice vnímaví k mým mentálním poselstvím, což mi umožnilo podstatně prohloubit jejich válečnické dispozice."
Rozhořčený Mark se neovládl a hlasitě vykřikl:
"Takže to vy jste odpovědný za tu hrůznou apokalypsu, ke které tu došlo?"
Stvoření se zjevně dobře bavilo.
"Řekněme, že jsem jen poněkud urychlil normální běh věcí. Upřímně řečeno, myslím si, že i bez mé intervence by byl výsledek nakonec stejný. Jenom jsem netušil, že se dostaví tak rychle. Ať tak či onak, podařilo se mi vyčistit tuto nádhernou planetu od větší části těch nejnebezpečnějších predátorů, kteří si říkají lidé. Nicméně nebezpečí nebylo zcela zažehnáno. Některým humanoidním jedincům se podařilo uniknout katastrofě. Nebylo vůbec žádoucí, aby měli možnost začít dělat stejné omyly se stejnými následky."
"Málo početné zbytky lidí, navíc rozptýlených po celé planetě, přece nepředstavovaly nějakou vážnější hrozbu."
"Uvažujete jako bytost, která je obdařena pouze krátkým životem. Já uvažuji v měřítku staletí. Naštěstí mezi těmi, co přežili, byl i jeden starý muž, jehož mozek překypoval vynikajícími nápady a který navíc byl velice vnímavý k mým psychickým podnětům."
"Takže to vy máte na svědomí tyhle stupidní zákony?"
"Já jsem jenom poněkud vytříbil a doplnil jeho myšlenky. Ale výsledek stál za to. Podívejte se kolem sebe, jak je tato planeta dnes krásná a příjemná, když je většina jejího povrchu pokryta hustými lesy."
"Jenomže pod jejich korunami se neustále odehrávají kruté boje mezi zvířaty a mezi lidmi navzájem."
"Takový už je zákon přírody. Zabít, nebo být zabit, nikdo tomuto osudu neunikne."

V myšlenkách rostliny zazněl podrážděný tón.
"Vy lidé stále někam spěcháte, nemáte čas ani smysl pro realitu, která vás obklopuje. Když vstoupíte do lesa, věříte, že jste v nehybném ztrnulém světě. Jedině houby, které dokáží vyrůst v několika dnech, vás možná občas překvapí. Neumíte si vůbec představit, jaký nelítostný boj se odehrává mezi stromy navzájem, protože probíhá na úrovni celých desítek či stovek let, a ne několika hodin nebo dní. Kapradí, ostružiny, nejrůznější kraviny neustále dusí mladé stromky. Ty, když vyrostou, rozprostírají kolem sebe své větve, aby jimi hájily svůj prostor před sousedními stromy. Soutěží, kdo z nich vyroste výš, aby jako první zachytil sluneční paprsky a pokrývají stínem své druhy, odsuzující je k živoření či zániku. Čím jsou vyšší a silnější, tím také lépe vzdorují liánám, které šplhají po jejich tělech ve snaze je zardousit."
Nastala dlouhá odmlka. Pak se ozval Mark:
"Odsoudil jste lidský rod k záhubě."
"Jsem šťasten, že sdílíte můj názor, pokud jde o blízkou budoucnost lidí."
"Nebylo by jednodušší zlikvidovat je naráz teď hned, než je nechat vymírat v pomalé agónii?"
"Nebylo! Bude trvat ještě jedno či dvě století, než tenhle živočišný druh definitivně zmizí. Potřebuji si zajistit ještě na nějaký čas pravidelný zdroj bílkovin, protože můj vývoj není zcela ukončen. Nevím přesně, co se může stát s domácími zvířaty, která se vrátí k svému původnímu divokému způsobu života, zda se nepřemnoží šelmy, jejichž ulovení je i pro kalkase náročnou záležitostí... Prostě není vůbec jisté, jestli by mi zvířata zajistila potřebný zdroj bílkovin."
"To je odporné..."
"Proč? Lidé vycházejí při svých rozumových úvahách ze zcela falešných postulátů. Myslíte si, že jste bytosti na nejvyšším vývojovém stupni v celém vesmíru, že si můžete podmaňovat ostatní živá stvoření, okrádat je, formovat je podle vašich představ, zneužívat je a využívat pro své potřeby. Pozřít někoho z vašeho druhu vám připadá jako neodpustitelný zločin, ale sami zabíjíte zvířata, abyste se živili jejich masem. Abyste se ohřáli, zpříjemnili si svá obydlí, vraždíte spousty stromů, které by jinak mohly žít i několik staletí."
"Sám jste změnil zákon přírody..."
"Přesně tak! Ale nestěžujte si pak, když ten zákon začne platit oboustranně. Já se pokládám za představitele mnohem vyšší rasy, než je ta vaše. Nevidím tudíž rozdíl v tom, jestli kalkas uloví člověka, hada nebo hmyz."
Mark horečně přemýšlel. Uvažování této myslící rostliny bylo obludné, nepřijatelné, nicméně mělo svou krutou logiku. Do mozku mu opět pronikla psychická vlna, poznamenaná tentokrát jakýmsi zármutkem.
"Doufám, že jednoho dne se některý z mých druhů usadí na tvojí planetě. Kdoví, jestli se tak už nestalo? Bylo pro mě nesmírným potěšením podělit se s tebou o své myšlenky, človíčku. Byl bych skutečně velice rád, kdyby tomu tak mohlo být ještě celá léta. Bohužel to není možné. Představuješ příliš velké nebezpečí. Cítím, že si stále přeješ pomoci svým přátelům. Naučil bys je bojovat proti idejím a pravidlům, které jsem se snažil jim vštípit. Staly by se z nich zase divoké šelmy, jako byli kdysi. Možná, že by se pokusili zlikvidovat i mně. Věz, že je to poprvé, co pociťuji lítost. Tenhle pocit jsem dosud nezažil. Sbohem!"
Zelená koule změnila svůj vzhled. Objevil se v ní otvor, který se rozšiřoval na všechny strany jako závěrka obřího fotoaparátu. Náhle se ozval vysoký tón, který stále sílil. V okamžiku, kdy byl pro lidské ucho už téměř nesnesitelný, vystřelily z otvoru dva kalkasové a s ďábelskou přesností dopadly na pozemšťany.

16

Kontakt s nestvůrným kalkasem byl víc než drsný. Nárazem metrákové masy byl Mark vržen na zem. Osm chapadel se s neuvěřitelnou hbitostí obtočilo kolem jeho těla a znemožnilo mu sebemenší pohyb. Nebýt ochranného silového pole, byl by pozemšťan rychle udušen, rozdrcen a nejspíš i pozřen podobně jako předtím nebohý pojídač masa.
Tahle patová situace nemohla trvat věčně. Ve vzdálenosti necelých dvaceti centimetrů od svého obličeje viděl Mark chapadlo, které objímalo jeho hlavu. Množství ostrých trnů se marné pokoušelo prorazit silové pole. Z některých ostnů prýštila nažloutlá tekutina, která se při styku s neviditelným ochranným

štítem okamžité měnila v ostře páchnouti páru.
Musí za každou cenu něco podniknout! Mark zkoncentroval myšlenky na dálkové ovládání svého generátoru. Jeho tělo se rychle pokrylo nepříjemnou vrstvou potu. Síla příšery byla tak obrovská, že ani silové pole ji nedokázalo odtlačit. Navíc maximální výkon generátoru rychle odčerpával energetické rezervy. Jak dlouho ještě dokáže ochranný štít odolávat tak nesmírnému tlaku? Deset minut? Patnáct minut? Víc rozhodně ne!
"Rayi, pomoz mi!" zařval zoufale.
Hlas, který mu odpověděl, byl plný úzkosti.
"Jsem na tom stejně jako ty. Ležím na zemi a ruce mám připoutané k tělu, takže nemůžu aktivovat dezintegrátor. Tenhle hnusný parchant je silnější než já a vypadá to, že se snad nikdy neunaví. Nepovedlo se mi pohnout ani o centimetr."
"Co tvůj digitální laser?"
"Jak ta koule, tak chapadla jsou mimo dráhu výstřelu. Počkej, teď mě něco napadlo! Ovšem za předpokladu, že můj antigrav dokáže zvednout tenhle hnus, co se na mně roztahuje."
V poloze, v jaké se nacházel, nedokázal Mark ani pohnout hlavou. Pokusil se proto natočit svůj zrak kam až mu to oční svaly dovolily. Koutkem oka se mu nakonec přece jenom podařilo zahlédnout Raye. Celou minutu, která Markovi připadala jako věčnost, se nic nedělo. Potom se, téměř neznatelně, android i rostlinná chobotnice, spojení v jeden neforemný celek, pohnuli a odlepili od země. Dvojicí protivníků, bojujících na život a na smrt, proběhl viditelný záchvěv. Útočník i jeho oběť se teď vznášeli asi deset centimetrů nad zemí a pomalu se otáčeli kolem vertikální osy.
Náhle z Rayova ukazováčku vytryskl červený paprsek a zasáhl jeden ze čtyř kmenů, podpírajících obří zelenou kouli. Odštípla se velká tříska... potom druhá... další... Když byl první pilíř mateřského kalkase přepálen, zaměřil se laserový paprsek na druhý. Do Markových neuronů přitom pronikla silná psychická vlna. Vyzařoval z ní údiv smíšený se strachem.
"Co se děje? Kdo na mě útočí? Podle veškeré logiky musíš být už dávno mrtvý. Přikazuji ti, abys mi odpověděl!"
Zabarvení mentální vlny teď přešlo do panovačného tónu, který měl prorazit psychickou bariéru, vytvořenou Markem jako obranný val. Ten si uvědomil, že nevydrží dlouho vzdorovat síle kalkasových myšlenek. Změnil rychle taktiku a soustředil své vědomí na Elzu. Elza! Jediná žena, kterou opravdu miloval a která milovala jeho... Její zelené, zářící oči... její tělo... ňadra...
"Dost! Dost! Co znamenají ty podivné a směšné představy... Odpověz mi... Ne! Nemáte právo... Je zakázáno dotýkat se stromů... Musejí přece ovládnout svět, vesmír..."
Vlna rychle slábla až se stala téměř nezřetelnou.
"Dopouštíte se hrozného zločinu... stihne vás strašlivý trest..."
Laser přepůlil druhý kmen. Gigantický strom se zachvěl pod závanem větru, naklonil se a začal se kácet k zemi. Dva zbývající kmeny se přitom s ohlušujícím praskotem zlomily. Koule a horní patro obří rostliny dopadly na zem, ze které vytryskly gejzíry hlíny.
Stisk chobotnice svírající Marka povolil. Ten vyslal okamžitě psychický povel k zvýšení výkonu svého ochranného štítu. Tentokrát byl účinek už znatelný. Pomalu, jakoby s lítostí, pustila chapadla svou oběť. Mark byl konečně volný! Udělal několik potácivých kroků. Byl nejvyšší čas! Generátor, zásobující energií jeho ochranný štít, byl téměř vyčerpán.
Třesoucí se rukou si osušil čelo pokryté kapkami potu. Kousek od něho se náhle fialově zablesklo. To se Ray konečně zbavil objetí svého protivníka. Ještě přetékající záští zlikvidoval obě chobotnice dezintegrátorem.
Ozval se tónem, který nedokázal zakrýt úlevu.
"Doufám, že zničením mateřské rostliny bude ochromeno i její potomstvo."
"Tvůj iniciativní postup mi sice zachránil život, ale nevím, co tomu řekne Komise pro nevměšování."
"Dávám přednost tomu, aby sis to s ní vyříkal na Zemi, než ti umožnit konverzaci s Luciferem v pekle!"
"Proč myslíš, že bych právě já měl skončit v pekle," komentoval jeho vysvětlení uraženě Mark.
Opatrně se přiblížil k objemné zelené kouli, jejíž ústní otvor zůstal rozevřen. Sluneční paprsky ozařovaly vnitřek dutiny jakéhosi trychtýře se zaoblenými stěnami. Jeho povrch měl zářivě purpurovou barvu. Místy

z něho vyrůstaly silné stopky, zakončené bublinou. Když dosáhly asi dvojnásobku velikosti kopacího míče, oddělily se od stopky, praskly a vyloupl se z nich kalkas, který rychle rostl. Dvě lodyhy o průměru lidského stehna, z jejichž zakončení ještě teď prýštila růžová tekutina, naznačovaly místo, kde vyrostly chobotnice, které před chvíli napadly pozemšťany.
"Velice zajímavé," mručel si pro sebe Ray.
"Zaznamenej každou podrobnost, naše exobiology to bude nesmírně zajímat."
"Už se stalo. Jaký bude další program?"
Mark hned neodpověděl. Díval se upřeně na padlý strom, jehož listí se ještě třepetalo ve větru, jako by byl živý.
"Nejdřív dokonči dílo, které jsi začal. Kdoví, jestli tohle rostlinné společenství není schopné regenerace? V tom případě by byla ohrožena existence místních humanoidů."
Android mlčky přikývl a zvedl své levé předloktí. K zničení celé gigantické rostliny musel použít dvou výbojů dezintegrátoru. Teď po ní zbyl už jen obrovský kráter v zemi. Hnědá hlína vypadala v záplavě okolní trávy a mechu jako živá rána.
Mark se otočil a pomalým krokem odcházel. Padla na něho najednou strašná únava, cítil se úplně vyčerpán. Fyzicky i duševně. Jednal správně? Měl vůbec k něčemu takovému právo? Stál život lidí, včetně jeho vlastního, vůbec za to? Zahubil živého tvora, navíc myslícího, celé společenství, o kterém téměř nic nevěděl.
"Přestaň se mučit," ozval se Ray. "Neexistovalo jiné řešení a ty to víš. Navíc to byla moje osobní iniciativa, jednal jsem, aniž bych se s tebou poradil. Tady máš výživnou tabletku. Spolkni ji a vyrazíme. Nemyslím, že by sis teď přál prodlužovat zdejší pobyt."
Mark si povzdychl a pokusil se o nepříliš zdařilý úsměv.
"Jakmile přijde noc, přivolej modul."
Android pozoroval oblohu, jak mezitím potemněla.
"Myslím, že nebudeme muset čekat tak dlouho. Jeden nemusí být ani expert na meteorologii, aby poznal, že se blíží pěkná bouřka."
Prudký poryv větru, jako na potvrzení jeho slov, serval chomáče listí se stromu a zvedl je v divokém víru do výšky. Když modul přistál, pleskaly už o zem první těžké kapky deště.
Pozemšťané tryskem doběhli ke stroji a usadili se pod plastexovým krytem kabiny, kterou vzápětí začaly bičovat proudy vody. Rayovi však řádění živlů nedělalo nejmenší starosti a navyklými pohyby se chystal odstartovat. Mark, obočí svraštěné, o něčem úporně přemýšlel.
"Počkej moment, rád bych, abys to vzal kolem vesnice našich přátel."
"Chceš ještě naposledy vidět Iku? Varuji tě, Holk by zase mohl začít žárlit."
"Než odletíme, chtěl bych jim tady přece jenom nechat malý dárek. Kolik nám ještě zůstalo zápalných granátů?"
"Myslím, že šest."
"To by mohlo stačit!"
Čas od času rozčísl oblohu blesk a ozářil krajinu pod nimi fialovým světlem. Stromy, zmítající se ve vichřici, vypadaly jako strašidelné postavy vzpínající své ruce - větve prosebně k černým mrakům.
"Blížíme se k vesnici," hlásil Ray. "Jakou další hloupost se chystáš udělat?"
"Přistaň na kraji jejich největšího obdělávaného pole. Zničíme šest stromů, které nejvíce stíní rostlinám. Zajistí jim to na několik příštích let slušnou sklizeň."
Modul se zlehka dotkl země.
"Je mi jasné, co máš na mysli. Je zbytečné, abys sám lezl do té nepohody venku. Zařídím to. Za pár minut jsem zpátky."
Mark se zašklebil a dodal naoko starostlivě:
"Není nezbytně nutné, aby se to objevilo v tvém hlášení."
Android se zasmál.
"Podvádím vlastně už od začátku téhle mise. Nerad bych ti přitížil u Komise pro nevměšování i když jsi tam vlastně jako doma."
Otevřel výstupní kryt modulu a do kabiny vnikl závan čerstvého, vlhkého vzduchu. Pak zmizel ve tmě. V

záři blesku se jeho silueta na okamžik objevila asi deset metrů od modulu a pak ho znovu pohltila noc.
Mark myslel na své přátele, které poznal teprve před několika málo dny, a které už nikdy nespatří. Byla to ta z horších stránek jeho práce. Velice často musel opouštět bytosti, které mu věnovaly své přátelství a někdy i víc než to...
Odsunutí krytu přerušilo jeho meditaci, Ray se usadil znovu k řízení, celý zvlhlý od lijáku.
"Ještěže můj ochranný štít funguje jako pláštěnka, jinak bych mohl chytit pěknou korozi," zavtipkoval.
Zapnul motor a pokračoval:
"Prorazil jsem otvory do kmenů šesti stromů a vložil do nich zápalné granáty. Budou explodovat za čtyři minuty. Větší část pole tak bude konečné dostávat zasloužený příděl slunečních paprsků."
"Mrzí mě, že pro ty chudáky nemohu udělat víc. Věřme, že starý Kulsa v tom bude vidět znamení nebes a napříště nedopustí, aby větve stromů stínily jejich pole."
"Což ovšem nepřidá vesničanům víc chuti do práce," poznamenal jedovatě Ray. "Po všech těch generacích lenochů, které se tu už asi vystřídaly, by se musel stát zázrak, aby s nimi něco pohnulo."
"To se ovšem dozvíme nejdřív za padesát let! Je nepravděpodobné, že by S.D.P.P. uspořádala novou misi před uplynutím normální lhůty. Připni si magnetický opasek, startujeme k Merkuru."
17

Marka s pohodlně nataženýma nohama zmáhala dřímota. Jakmile modul dosáhl ionosféry, nepříjemné účinky přetížení pominuly. Přerušované zvonění ho vytrhlo z polospánku a přinutilo zaujmout normální polohu. Zvědavě stiskl spínač videorádia. Kdo ho může volat?
Na obrazovce se objevila kulatá tvář s masitými rysy, lemovaná černými vlasy, a doplněná hustým, tmavým obočím. Sedává barva pokožky svědčila o solanském původu jejího nositele.
Mark se ani nesnažil zakrýt své rozladění. Přestože planeta Solan byla členem Zemské Unie, těšila se nevalné pověsti. Tvrdilo se o ní, že je hlavním útočištěm nejobávanějších pirátů z celé galaxie.
"Jsem komandant Ixan. Nařizuji vám změnit vaši letovou dráhu. Nastavte si souřadnice 19.32.54. Bude mi potěšením přivítat vás na palubě svého astronefu."
Ray rychle zkontroloval palubní ukazatele modulu. Pak se ozval psychicky:
"Právě jsem lokalizoval cizí astronef. Nachází se na stejné oběžné dráze jako Merkur. Nemá žádné výsostné znaky ani jiná označení. Vypadá to na piráta."
"Co by tady hledal?"
Velitel solanské lodi pokračoval svým skřípavým hlasem:
"Nejste v situaci, abyste si mohl dovolit nějaké diskuse. Stačí jediná raketa malé ráže a rozmetá vás na kousky dřív, než doletíte k vašemu astronefu."
Ray jeho slova mentálně komentoval:
"Má bohužel pravdu. Dokud jsme v modulu, představujeme snadnou kořist. Co navrhuješ?"
Mark, obočí svraštěné, horečně přemýšlel. Na obrazovce se mezitím objevila nová tvář. Mladík, asi třicetiletý s narůžovělou pletí a světlými vlasy. Jeho rty se roztáhly v širokém úsměvu. Nicméně studený pohled jeho jasně modrých očí byl v protikladu se sympatickým výrazem obličeje.
"Chtěl bych vás varovat, než uděláte nějakou hloupost, kapitáne Stone. Jmenuji se Nick Calden. Pracuji pro důlní společnost Sampas. Rád bych si s vámi promluvil o obsahu vašeho hlášení, ještě než ho odešlete vaší Službě. Zaznamenali jste na planetě nějaké humanoidy?"
"Obyčejně si první informace nechávám pro generála Khova."
"To je vcelku logické, ale občas můžete přece udělat výjimku. Pokud nás vaše hlášení uspokojí a my budeme moci rychle začít s těžbou ložisek, která nás zajímají, rozhodně nebudeme nevděční."
"Jak až moc nevděční byste nechtěli být?"
Caldenova ústa se ještě více roztáhla a odhalila dvě řady zářivě bílých zubů, které mohly klidně sloužit jako reklama na zubní pastu.
"Pět miliónů dolarů na ruku v drobných bankovkách."
"Kdo vám ale zaručí, že právě vaše společnost získá těžební licenci? Zájemců bude určitě celá řada."
"Náš prezident, pan Mac Kenzie už se všemi vážnějšími konkurenty jednal. Až přijde ta pravá chvíle, stáhnou své nabídky a my tak zůstaneme ve hře sami. Se vším je počítáno, můžete mi věřit. Tak jaká je

vaše odpověď?"
Mark si strojeně povzdechl.
"Mám pocit, že mě podceňujete, pane Caldene. Před časem mně jedna důlní společnost udělala podobnou nabídku, ale poněkud lukrativnější. Deset milionů dolarů a k tomu půlroční pobyt na Venuši ve společnosti půvabné zlatovlasé dívky."
"No a?"
"Blondýnku nedávno sežral nějaký příšerný masožravý pták a generální ředitel té společnosti se prý mezitím zbláznil a je v ústavu pro choromyslné."
Calden udělal nervózní gesto.
"Nechte si své vtipnosti, chci jasnou odpověď. Když se dohodneme, věřím, že moje společnost by mohla být ochotná zvýšit svou nabídku až na osm milionů."
"Dal bych přednost deseti."
"Dobrá, tak tedy deset. Teď ale upravte vaši dráhu podle pokynů kapitána Ixana."
Android se psychicky připomněl:
"Nemá dvakrát velké vlohy pro smlouvání."
"Slíbit mi může třeba desetkrát tolik, to ho nic nestojí. Je jasné, že jakmile zjistí, že na planetě žijí lidé, nebude riskovat, aby nás nechal vrátit se na Zemi. Jakmile od nás dostane co potřebuje, nechá nás zavraždit svým komplicem. Jak jsme teď daleko od Merkuru?"
"Potřebujeme ještě šest minut a dvaadvacet sekund, ale na tak krátkou vzdálenost stačí třicet sekund, aby nás dostihla jejich střela."
"Musím získat čas. Něco mě myslím napadlo..."
Mentální dialog trval jen okamžik. Mark se znovu obrátil k svému protějšku na obrazovce:
"Když se nevrátím na Zemi, generál Khov sem vyšle jiného agenta."
"To víme, ale jsme přesvědčeni, že bude méně tvrdohlavý než vy a také... lacinější. Takže si honem vyberte: bohatství nebo smrt.'
Mark nasadil výraz hlubokého rozpolcení.
"Na to, abych udělal tak závažné rozhodnutí, musím zvážit jeho možné důsledky. Dejte mi dvě minuty na rozmyšlenou."
"Dávám vám šedesát sekund. Po uplynutí této lhůty zahájí kapitán Ixan palbu. Jak bude raketa jednou na cestě, nic už ji nezastaví. Pozor, začínám odpočítávat. Padesát devět... padesát osm..."
18

V pilotní kabině pirátské lodi usrkával Calden ze sklenice whisky, zatímco komandant Ixan netrpělivě bubnoval prsty do opěradla křesla. Palubní počítač nezúčastněným hlasem odpočítával sekundy. Blonďák pobaveně pozoroval obrazovku videoradia. Mark s očima pevně zavřenýma vypadal, jakoby sváděl krutý vnitřní boj.
"Buďte klidný, veliteli," obrátil se Calden na piráta. "Nemá jinou možnost než přijmout můj návrh. Nikdo, kdo má zdravý rozum, by nedal přednost smrti před životem. Jakmile odešle svému generálovi námi upravené hlášení, zlikvidujete ho. Pak se vrátíte na Solan, kde dostanete zbytek své odměny. Můžete se zmocnit i jeho astronefu, což by byl služný přídavek."
"Jeho loď je naprogramována na automatickou obranu."
"To by neměla být nepřekonatelná překážka. Je to přece civilní stroj a ne služební loď S.D.P.P. Mám informace přímo od pramene. Jeho ochranný silový štít by se měl dát snadno energeticky zahltit. Ať tak či onak, tahle loď musí zmizet beze stop, stejně jako její posádka."
"Deset... devět..." oznamoval počítač.
Ixan zvedl ruku a řekl:
"Ten váš chlápek se zřejmě nerozhodl tím správným způsobem. Modul míří stále k jeho astronefu. Tím hůře pro něho."
Caldenova tvář se zkřivila zlostí. Zmizení tohoto agenta a vyslání nové mise S.D.P.P. způsobí nežádoucí odklad zahájení těžby. Nehledě na to, že bude třeba znovu si vyžádat služeb piráta, které nejsou nikterak levné.

"Počkejte ještě pár sekund, pokusím se ho přesvědčit."
Stiskl zvukový spínač a promluvil:
"Kapitáne Stone, jste..."
Zvuk jeho hlasu byl náhle přerušen ječivým tónem signalizujícím bezprostřední nebezpečí. Počítač přerušil odpočítávání a hlásil stejně nezúčastněným tónem jako předtím.
"Raketa na levoboku. Vysoká rychlost. Kontakt za dvanáct sekund."
Reflexy komandanta Ixana, vytrénované dvaceti lety pirátských akcí, okamžitě zapracovaly. Jeho velké prsty stiskly bleskově příslušné spínače nastavující ochranný štít lodi na plný výkon. Byl nejvyšší čas. Exploze následovala okamžitě po jeho zákroku a otřásla lodí i jejími pasažéry.
Calden se namáhavé sbíral z podlahy, čelo pokryté kapkami potu. Namáhavě ze sebe vyrazil bezbarvým hlasem:
"Odkud se tady vzala ta střela?"
"Docela určité ze Stoneovy lodě," zavrčel Ixan sledující pozorně palubní desku, kde blikalo několik havarijních kontrolek.
"To není možné! Civilní, navíc pronajatý astronef, nemůže být ozbrojen. Kromě toho na jeho palubě nikdo není. Stone se vypravil na misi pouze se svým androidem. Tím jsem si naprosto jist."
"Pokud jde o rakety, nevěřím, že by se samy od sebe rodily v kosmu. Nejspíš ji odpálil na dálku."
Calden se znovu hystericky rozkřičel:
"Podívejte. Modul už je u astronefu. Zničte ho!"
Vnější kamera zabírala modul nacházející se v těsné blízkosti Merkura. Přesně ve chvíli, kdy kapitán pirátské lodě vypnul ochranný štít, aby mohl zahájit palbu, se z boku Merkura vyloupla nová raketa a hrozivou rychlostí zamířila k pirátskému astronefu.
"Na co čekáte? Proč nestřílíte?" rozječel se Calden.
Ixan jenom procedil mezi zuby:
"Kdybych teď vypnul ochranný štít, jejich střela nás rozmetá na kusy. Nejsem sebevrah. Povedl se jim perfektní manévr. Musím zmizet."
Vztekle stiskl spínač pohonných jednotek. Nečekané zrychlení vmáčklo Caldena nešetrně do sedadla. Jeho hrudník drtilo obrovské závaží. Uplynulo několik sekund, než byl schopen namáhavě promluvit:
"Ten astronef musíte zničit. Přikazuji vám to! Stone zná moje jméno a viděl můj obličej. Určitě si nahrál i náš rozhovor. Za žádnou cenu nesmí navázat spojení se Zemí. Byla by to katastrofa pro nás pro všechny."
Druhé torpédo narazilo na ochranný štít. Exploze však způsobila pouze krátký pokles intenzity osvětlení. Čelo piráta bylo rozryté hlubokými vráskami. Jedna sekce jaderného reaktoru signalizovala poruchu. Chvíli váhal. Nejrozumnější by bylo zmizet odsud co nejrychleji a ponořit se do subprostoru. Vztek, který jím však lomcoval, ho ponoukal k okamžité pomstě. Nepřátelský stroj byl stále ještě na původní parkovací dráze, ale modul už zmizel v jeho útrobách.
Ixan s rozhodností uchopil páky ručního řízení a změnil prudce dráhu své lodi.
"Podařilo se jim využít momentu překvapení," mručel si pro sebe zlověstně. "Teď ale teprve uvidí, jak se válčí v kosmu."
Téměř láskyplně naprogramoval odpálení salvy čtyř raket.
19

Jakmile se vyrovnal tlak v přechodovém prostoru Merkura, Mark vystřelil z modulu jako čert z krabičky. Sprintoval k pilotní kabině, ale Rayovi stejně nestačil. Když doběhl, android už seděl v pilotním křesle a zapínal všechny potřebné obvody. Jeho prsty se míhaly po klávesnici počítače takovou rychlostí, že je lidské oko stěží dokázalo sledovat.
Bzučení propulsorů nabíralo výšku a astronef se odpoutal ze své parkovací dráhy. Ray, nevšímavý k následkům přetížení, si napůl pro sebe hučel:
"Finta nám vyšla, ale bylo to o chlup. Ten zatracený Ixan to nejspíš ještě nevzdal. Teď se sice vzdaluje, ale chce si jen zvětšit manévrovací prostor. No prosím, už nabírá zatáčku."
Mark, přikovaný na svém sedadle, dokázal stěží artikulovat:

"Připrav salvu! Dvě plus dvě, tvoje obvyklá technika."
Android rychle stiskl několik kláves.
"Střely odpáleny. Pirát útočí také. Směřují na nás čtyři torpéda."
Na obrazovce vnější viditelnosti se objevily projektily, blížící se velkou rychlostí.
"Co s nimi provedeme, Marku?"
"Vypusť maketu a uhni o třicet stupňů. Pak naber původní kurs. Sleduj pozorně jeho manévry."
Ray zběžně přejel očima několik ciferníků na palubní desce.
"Zapni si bezpečnostní pás. Dost to s námi zamává. Vypouštím maketu."
Byla to dokonalá imitace, poskytující objemový, teplotní a magnetický obraz Merkura. Rakety se jako smečka honících psů vrhly za falešnou návnadou, zatímco skutečný Merkur změnil trajektorii a rychle se vzdaloval z původní dráhy.
***
Komandant Ixan vychrlil celou sérii nadávek v různých jazycích, z nichž Calden mnohým nerozuměl.
"Prý civilní stroj a z půjčovny! Pěkně jste se nechali napálit. Tenhle astronef je stejný nebo ještě lepší, než loď S.D.P.P. a je vyzbrojen jako nějaká válečná fregata."
Trhavým pohybem stiskl odpalovací zařízení.
"Moje torpéda jsou ale stejně dobrá, jako ta jeho. Pozná, co stojí útok na rodilého Solaňana."
Zničený Calden docela ztratil svůj sebejistý vzhled dynamického a ambiciózního mladého šéfa. Po tvářích mu stékaly velké krůpěje potu a jeho růžová pleť dostala zelenošedý odstín.
Z hrdla Ixana, sledujícího na obrazovce dráhu svých raket, se náhle vydral vzteklý řev.
"On má dokonce k dispozici stejné makety jako Vesmírná policie. Ten chlap musí být ze železa, aby vydržel přetížení při tak prudkém obratu."
Jeho úsudek znovu zatemnila zuřivost.
"Další salvu, rychle..." mumlal si pro sebe.
Jeho prsty horečně pobíhaly po řadě spínačů na palubní desce. Protivníkův manévr ho přinutil změnit letové parametry, bez ohledu na bolestné sténání jeho spolucestujícího.
"Přímo před námi rakety. Kontakt za dvacet jedna sekund," hlásil počítač.
Ixan, bez sebe zlostí, byl nucen okamžitě zapnout ochranný štít. Jeho rakety neodstartovaly. Mohutný světelný záblesk rozkmital obraz vnější kamery. Ixan viditelně zbledl.
"To přece není možné," vydechl. "Dvě torpéda explodovala v úplně stejném okamžiku. Tak přesné naprogramování jsem v životě neviděl."
Červená kontrolka začala divoce blikat. Poškozená sekce generátoru vypadla úplně. Rychlým zásahem byl tento úsek izolován a automaticky vyřazen z okruhu, aby tak nenarušil chod celého zařízení. V tom okamžiku dorazila k cíli druhá vlna raket.
Osvětlení pilotního prostoru na sekundu pohaslo, potom se zase vrátilo na původní intenzitu, zatímco počítač oznamoval:
"Abnormální zvýšení teploty v reaktoru. Pokles výkonu o třetinu."
Pirát si hřbetem ruky osušil mokré čelo.
"Neuvěřitelné!"
Uchopil ruční řízení a strhl astronef do prudké obrátky. Nebohý Calden už nebyl schopen ani naříkat. Měl pocit, že oči mu vylézají z důlků a železná ruka drtí jeho vnitřnosti.
Když se bolest zmírnila, zaúpěl:
"Co to proboha děláte? Proč neodpovídáte na jeho palbu?"
"Na boj teď už není ani pomyšlení. Budeme rádi, když si zachráníme kůži. Musíme zmizet, dokud je čas."
Calden se pokusil protestovat:
"Musíte ho zničit... naše dohoda..."
"Je mi líto, ale tenhle chlápek je zatraceně dobrý. Jednou si ho najdu a pak to budu já, kdo první zahájí palbu. Přísahám, že mi to zaplatí."
Hlas z reproduktoru přerušil jeho kletby.
"Dvě rakety na zadním pravoboku."
Pirátův vztek vyprchal jako mávnutím kouzelného proutku. Chladnokrevně hodnotil situaci. Torpéda na

obrazovce hrozivě rostla, jak se vzdálenost mezi nimi a astronefem zkracovala. Ixan se pokoušel odhadnout správný okamžik, ve kterém by vypnul propulsory a nastavil ochranné pole na maximální výkon.
Pocit obrovské tíhy způsobený přetížením náhle zmizel. Calden toho využil a vyškrábal se do sedadla. Civěl jako hypnotizovaný na rudé špice torpéd, které už zabíraly téměř celou obrazovku. Náhle se proměnily v oslepující záblesk.
Astronef se ve stejném okamžiku zachvěl jako list ve vichru a ozvalo se hrozivé zapraskání. Popruhy přidržující Caldena v sedadle povolily a on narazil prudce hlavou do konstrukce nesoucí videorádio. Jeho vědomí se propadlo do milosrdné nicoty.
Ixan se zvedl s obličejem zbroceným krví, zatímco počítač oznamoval svým neosobním hlasem havárii reaktoru:
"Ztráta tlaku v palubním prostoru B ... sekce tři a pět generátoru mimo provoz... únik radioaktivity v primárním okruhu ..."
Z reproduktoru vnitřního telefonního pojítka se ozval hlas Ixanova zástupce, který měl na starosti motorovou sekci lodě:
"Jsem uvězněn ve strojovně. Dostaň mě odsud nějak. Teplota reaktoru rychle stoupá. Tenhle krám může každou chvíli vyletět do povětří..."
Pirát se ani nenamáhal odpovědět. Nemohl pro svého druha udělat vůbec nic. Musí se dostat k záchrannému modulu. Vyrazil z pilotní kabiny a zběsile se hnal po točitých schůdkách, které vedly do nákladového prostoru. Správně předpokládal, že výtah je nepoužitelný.
Nový otřes, ještě silnější než předchozí, ho srazil na zem. Poslední schody absolvoval volným pádem po zádech. Zalila ho prudká bolest vystřelující z bederní páteře. Pokusil se postavit, ale nohy mu vypověděly poslušnost. Záchranný člun byl od něho vzdálen jen několik metrů. Zkoušel se plazit vzpíraje se na loktech. Zoufale se dlaněmi a nehty snažil najít sebemenší oporu na kluzké kovové podlaze.
V záblesku kruté jasnozřivosti pak náhle pochopil, že těch hloupých pár metrů už nikdy nepřekoná. S podivnou netečností pozoroval tenkou prasklinu, která se objevila v plastotitanové stěně lodi a rychle se klikatila napříč.
Potom se náhle bok lodi rozestoupil. Objevilo se vzdálené mrazivé slunce. Pocit nesnesitelného chladu... dušení... vědomí ho opustilo... už se tedy nikdy nepomstí... černá hlubina... bez konce.
***
Mark se vynořil z narudlé mlhy, která ho obklopila při brutálních manévrech androida.
"Musel jsem vypustit druhou maketu," omlouval se Ray. "Rakety jsou teď daleko od nás. Při každém oblouku jsem odpálil dvojici torpéd. Poslední z nich právě teď dorazila k svému cíli."
Na dotvrzení jeho slov se na obrazovce objevil obrovský duhový oblak. Pirátská loď explodovala.
"Jedna střela by byla stačila," konstatoval Ray lakonicky.
"Po takovém nervovém vypětí si zasluhuješ nějakou kompenzaci."
Mark si nalil, jen symbolickou dávku staré dobré whisky, protože si potřeboval zachovat jasnou mysl.
Mezi dvěma doušky požádal Raye:
"Zavolej službu. Měl bych už konečné odeslat Khovovi hlášení."
Jediný pohled na ukazatel světového času mu řekl, že v New Yorku je devět hodin večer. Doufejme, že generálová ještě nestihla vlákat našeho šéfa do postele, pomyslel si Mark. Dobře znal temperament manželky svého nadřízeného a nejednou se mu podařilo přerušit jejich milostné hrátky.
Na obrazovce naskočila tvář službu konajícího operátora S.D.P.P. Po chvilce zaváhání, jakoby byl vyveden z míry při pohledu na volajícího, se pokusil o úsměv.
"Dobrý večer, kapitáne Stone. Co si přejete?"
"Přepojte mě do generálova bytu."
Muž udělal hlavou výmluvné gesto.
"Lituji, kapitáne, máme právě nějaké problémy s přenosovým zařízením. Chcete, abych vaše hlášení nahrál? Generál ho bude mít zítra na stole v kanceláři."
Mark otevřel ústa a nadechl se, ale pak je zase zavřel, jakoby si něco rozmyslel.
"Není třeba, ozvu se později. Doufám, že mezitím odstraníte poruchu."

"Osobně budu generála informovat, že jste volal. Kdyby vás náhodou chtěl sám kontaktovat, kde přesně se nacházíte?"
"Na akci, kamaráde, na mejdanu ne," zašklebil se Mark a přerušil spojení.
Chvíli zůstal potichu zamyšleně sedět.
"Proč jsi mu nepředal hlášení?" divil se Ray.
"Tahle porucha se mi nějak nechce líbit. Existují přece záložní linky. Operátorům navíc většinou působí potěšení, když mohou šéfa vyrušit ze siesty."
"Pokaždé, když vyrážíš na misi, uzavírají sázky, v kolik hodin se poprvé ozveš. Držíš prý rekord pokud jde o buzení generála."
"Jedinkrát, kdy mě také odmítli spojit s generálem, to udělali proto, že chtěli pozměnit mé hlášení. Byl bych rád, kdyby tomu tak dneska nebylo."
Opět se odmlčel.
"Nebudeme tady takhle nečinně sedět. Zavolej Vesmírnou policii."
Mark už dříve několikrát pracoval pro jejího nejvyššího šéfa, admirála Neumana. Ten se ani příliš netajil tím, že by Marka rád získal do svých služeb. Kapitán Stone byl proto jedním z těch mála privilegovaných, kteří směli volat přímo do admirálova úřadu.
Po nevyhnutelných administrativních procedurách se mu nakonec podařilo spojit se s plukovníkem Stillem, Neumanovým zástupcem. Still byl malý tlouštík, s kulatým obličejem a téměř dětsky růžovými tvářemi. Dokonalý protipól svého vysokého, hubeného a přísně vyhlížejícího nadřízeného. Nicméně jeho bystrý a pronikavý pohled dával tušit, že za maskou prostoduchého dobráka se skrývá rázný policejní důstojník.
Když poznal Marka, objevil se na jeho tváři úsměv.
"V čem vám mohu být užitečný, kapitáne Stone?"
"Máme nějaké problémy se spojením s S.D.P.P. Byl bych rád, kdybyste mohli nahrát moje hlášení a doručit ho přímo generálu Khovovi. Nerad bych, aby to šlo přes nějaké třetí ruce."
V očích Stilla se to na okamžik zablesklo porozuměním.
"Vím, jaký je účel vaší mise. Když jsou ve hře velké finanční zájmy, nic není jednoduché."
Stiskl několik vypínačů na přístrojové desce před sebou.
"Můžete mluvit. Kódování je automatické a odposlech je vyloučen."
Mark udělal stručné shrnutí všech trampot, které ho od přistání na Noře potkaly. Plukovník trpělivě naslouchal jeho vyprávění. Při vyslovení jména Ixan rychle něco vyťukal na klávesnici počítače.
"Takže," uzavřel Mark, "můžete z paměti vašeho centrálního počítače vymazat jméno toho piráta."
"To je znamenitá zpráva, kapitáne. Je to náš dobrý známý, honíme se za ním už celá léta. Byl dokonce odsouzen justičním počítačem k smrti, bohužel v nepřítomnosti. Takže jste vlastně jenom vykonal soudní rozhodnutí a vyhnete se tak spoustě zbytečných otázek a vyplňování nekonečných formulářů. Budeme si také muset posvítit na okolí toho Nicka Caldena, který má pracovat pro důlní společnost Sampas. Budeme samozřejmě postupovat maximálně diskrétně. Já teď okamžitě zavolám generála Khova. Buďte klidný, za necelou hodinku bude mít vaše hlášení před sebou... a necenzurované."
Když obrazovka potemněla, Mark si nalil novou sklenku skotské. Měl nepříjemný pocit, že na něco zapomněl, na nějaký detail, ale důležitý..."
"Mám naprogramovat zpáteční cestu?" zeptal se Ray.
"Počkáme ještě, až se ozve generál. Abychom se vyhnuli zase nějakému nepříjemnému překvapení, stabilizuj Merkura na oběžné dráze kolem páté planety."
"Jdi si teď odpočinout."
"Nejdřív ze všeho ale něco pojím. Mám pocit, že jsem už normálně nejedl asi sto let."
20

Zvuk otevíraných dveří výtahu probudil operátora, který pohodlně podřimoval v křesle. Jedna hodina ráno! Kdo to sem v tuhle dobu leze? Nová směna ho měla vystřídat až nazítří. Když poznal mohutnou postavu generála Khova, projelo jím bezděky zachvění. Velký šéf se, zcela proti svému zvyku, usmíval.
"Zůstaňte sedět, Fersone."

Mírný, téměř laskavý tón... snad až příliš na toho, kdo jím promlouval.
"Řekl jsem si, že se trochu podívám, jak se slouží mým podřízeným. Je něco nového?"
"Kapitán Mac Donald odpoledne hlásil, že se přiblížil k cíli své cesty."
"Od Stonea žádné zprávy?"
"Žádné, gnerále!"
Hřbet obrovské tlapy Khova dopadl s dutým plesknutím na operátorův obličej. Pak ho tatáž ruka uchopila za klopy jeho uniformy a vyzvedla z křesla do vzduchu jako nějakou figurínu z výkladní skříně. Následující levý direkt odmrštil Fersona pět metrů od křesla a způsobil, že mu z úst i z nosu vyrazila krev.
"Kdo ti platí za to, že blokuješ moje spojení? Mluv, nebo ti rozmáčknu lebku jako hnusné kryse, protože ty nejsi nic jiného!"
Moment překvapení stejně jako bolest zlikvidovaly v zárodku jakýkoli pokus operátora o odpor. Téměř plačtivě ze sebe vysoukal:
"Calden, Nick Calden... tak mi alespoň řekl, že se jmenuje. Přišel za mnou před týdnem. Dal mi deset tisíc dolsů a slíbil ještě třikrát tolik, když zachytím a zadržím hlášení kapitána Stonea."
"A co ve dnech, kdy jsi neměl službu?"
"O tom nic nevím! Nemám tušení, jestli se obrátil i na některého z mých kolegů..."
Khov nespokojeně potřásl hlavou rozhodnut, že tuhle záležitost musí co nejdříve vyjasnit.
"Zmiz! Jestli tě ještě někdy potkám tady v budově, zašlapu tě do země!"
Ferson neotálel ani okamžik. Nebyla to vůbec lákavá perspektiva. Při generálově váze...
***
Mark podřimoval na sedadle druhého pilota. Přestože už spořádal slušnou porci z potravinové nabídky distributoru, nemohl se stále odhodlat k odchodu do své kabiny, a to i přes naléhání Raye. Jakýsi nepříjemný, těžko definovatelný pocit mu bránil, aby se zcela uvolnil a odpočíval.
Povědomý signál z videorádia ho vytrhl z letargie. Na obrazovce se rýsovala mohutná tvář Khova. Vypadalo to, že generál má výbornou náladu a ústa se mu roztáhla do ironického úsměšku.
"Zjištění, že se mi konečně jednou povedlo vás probudit, mi není nepříjemné. Je to jenom malá část spravedlivé odplaty."
"Předpokládám, že mě nevoláte jenom kvůli této satisfakci."
"Plukovník Still mě vytáhl z postele, aby mi předal vaše hlášení. Zdá se, že v něm nic nechybí. Můžete proto pokládat tuto misi za skončenou. Rád bych ale měl ještě k dispozici Rayovy nahrávky. Můžete být klidný, nikdo už je cenzurovat nebude. Osobně teď dohlížím na všechny telekomunikační kanály. Až to odvysíláte, můžete se vrátit na Zemi."
Mark chtěl přikývnout, ale pak jako by ho něco napadlo, změnil rozhodnutí.
"Mohl bych si teď vzít pár dní dovolené? Při zpáteční cestě bych se rád zastavil u jedné dobré přítelkyně."
Generál okamžik váhal, ale pak se přátelsky zašklebil:
"Chcete zase navštívit už jednou dobytou pevnost? To je koneckonců vaše věc, do toho mi nic není. Ale vraťte se na Zemi do deseti dnů. Komise pro nevměšování vás určitě ráda uvidí, tím jsem si jist. Mám pocit, že zase způsobíte menší skandál. Hlavně ne abyste tenhle výlet započítal Bentonovi do nákladů na misi."
"Můžete být klidný! Spokojím se, když mi nahradí část výdajů. Nezapomeňte, že jsem musel použít osm vlastních raket a dvě makety."
"Nějak to vyřídíme po vašem návratu. Pěknou dovolenou!"
Na obrazovce se objevil obličej operátora, kterého přítomnost generála viditelně znervózňovala.
"Jsem připraven převzít záznam ve zkráceném režimu."
O deset minut později skončil Ray vysílání. Když obrazovka zhasla, obrátil se k Markovi:
"Jaké letové souřadnice mám naprogramovat?"
Mark, nehybně sedící v křesle s přivřenýma očima, polohlasně mumlal:
"Při našem rozhovoru s obřím kalkasem udělalo to monstrum narážku, že jeden z jeho soukmenovců se usadil nejspíš poblíž či přímo na planetě našich rostinných přátel."
"No a co? Je prakticky pustá."

"Když vezmu v úvahu agresivitu kalkasů a jejich šílené plány na ovládnutí kosmu, obávám se nejhoršího. A to tím spíš, že už jistý čas se mi nepodařilo navázat s rostlinnou bytostí psychický kontakt. Takže letové parametry jsou jasné. Její planeta se nachází v referenčním systému LA 16.27.39.82."
"Díky za radu! Ale paměť mi ještě trochu slouží."
21

Na obrazovce, přenášející záběry vnější kamery, zářila velká rudá hvězda. Cesta v subprostoru se protáhla na dva dny. Mark většinu času prospal a čerpal síly, kterých mu za dobrodružného pobytu na Noře značně ubylo.
"Slunce magnitudy H," hlásil Ray sledující informace, které začal chrlit analyzátor, napojený na počítač. "Charakteristiky souhlasí s údaji v referenčním zdroji. Systém zahrnuje pět planet. Vnější dvě jsou obří tělesa tvořená převážně zmrzlými sloučeninami vodíku, metanu a amoniaku. Další dvě, nejbližší k ústřední hvězdě, jsou malé, bez vlastní atmosféry a teplota jejich povrchu se pohybuje mezi třemi sty až pěti sty stupni Celsia. Jediná třetí oběžnice je planetou terestrického typu."
"Vřelé díky, i já mám ještě slušnou paměť," neodpustil si Mark. "Zapni detektory."
"Už se stalo," opáčil Ray a prstem ukázal na obrazovku vnější kamery.
Obraz rudého slunce vystřídala modravá koule. Převažovaly na ní oceány, ze kterých vystupovaly dvě pevniny. Jedna na jižní, druhá na severní polokouli. Oba póly byly pokryty ledovými čepičkami.
"Oblast, která nás zajímá, leží na severním kontinentu."
Mark na chvíli zavřel oči.
"Stále nic, žádný psychický kontakt. Nelíbí se mi to čím dál víc."
"Všechna živá stvoření jsou smrtelná," projevil se filozoficky Ray, "ať už jsou to živočichové nebo rostliny -"
Planeta na obrazovce stále rostla, až zabírala většinu její plochy. Najednou zazněl ostrý signál videorádia. Po zapnutí spínače se v reproduktoru ozval kovový hlas a současně na obrazovce naskočil text.
"Pozor! Pozor! Blížíte se k zakázané oblasti. Vstup do ní není povolen! Změňte dráhu!"
Výstraha byla opakována třikrát za sebou, potom se její obsah změnil...
"Poslední varování! Za okamžik překročíte hranici zakázané oblasti. Pokud nezměníte dráhu za třicet sekund, budou proti vám odpáleny řízené střely."
Android vrhl na Marka tázavý pohled.
"Otoč to! Vesmírná policie obvykle nežertuje."
Prudký manévr způsobil, že se Markovi propadl žaludek až někam k podpatkům. Když se trochu vzchopil, procedil dopáleně na svou adresu:
"Jsem to kus pitomce, anebo vážně začínám trpět sklerózou. Zapomněl jsem, že vláda nechala kolem planety vybudovat automatický obranný systém, tvořený družicemi."
Ray ukázal na několik tmavých bodů na obrazovce.
"Je jich osm a jsou umístěné v dost značné vzdálenosti od planety. Jejich palebné sektory vykrývají veškerý okolní prostor. Neproklouzla by tady ani myš. Bude třeba se spojit s admirálem Neumannem a požádat ho o kód, který by inaktivoval satelity."
"S tím ho nemůžu obtěžovat a oficiální žádost by úřady vyřizovaly celé týdny. Navíc by mi těžko udělily výjimku jenom na základě nějakých mých pocitů a spekulací. Rostlinné společenství je jediným myslícím tvorem na planetě. Pokud zmizí, planeta bude vyčleněna pro kolonizaci, což spousta společností jenom přivítá. Dovedu si představit ten blázinec, jaký by naše žádost vyvolala."
"Já jiné řešení nevidím. Když se pokusíme nějaký satelit zničit, okamžitě zahájí palbu a ostatní mu přijdou na pomoc. Jejich soustředěné palební síle neodolá ani deset našich ochranných štítů."
"Co kdybychom použili maketu?"
"Mají v zásobě mnohonásobně víc střel než my máme maket. Technici z Vesmírné policie nejsou žádní amatéři. Určitě předvídali, že by se nějaký pirát mohl pokusit proklouznout jejich ochrannou sítí."
Mark dlouho přemýšlel s očima upřenýma na vnější obrazovku. Pak se náhle výraz jeho tváře změnil.
"Myslím, že mě něco napadlo."
"Už je to tady, on si nedá pokoj," bručel nedůvěřivě Ray.

"Podívej se, poměrně blízko planety obíhá její malý přirozený satelit. Když pečlivě naprogramujeme krátké ponoření do subprostoru, můžeme se s Merkurem vynořit právě mezi místní lunou a planetou. Hmota měsíce nám poslouží jako ochranný kryt proti radarům hlídkových satelitů."
Android zvedl ruce k imaginárním nebesům a potom si poklepal prstem na čelo.
"Teď už se vážné začínám bát o tvoje duševní zdraví i já. Větší pitomost jsem v životě neslyšel. Jestli chceš spáchat sebevraždu, existují i mnohem účinnější a jednodušší prostředky."
"Než začneš naříkat jako stará panna, co přišla o věnec, ověř si, jestli to vůbec je nebo není reálné."
Ray si povzdechl způsobem, který by dojal i celou baterii počítačů a usadil se před řídící pilotní centrum. Pracoval dobrou čtvrthodinu. Potom si ještě jednou nevěřícně prohlédl výsledky, které mu poskytl počítač a otráveně zahučel:
"Matematicky vyjádřeno je tvoje hypotéza přijatelná. Ovšem má to jeden velký háček. Ponoření a vynoření se ze subprostoru za sebou budou následovat tak rychle, že nezbyde čas na potřebnou adaptaci organismu. Myslím tvého organismu," dodal s důrazem na slůvko tvého. "Navíc, Merkur bude mít pouze velice krátkou dráhu na brždění před vstupem do svrchní vrstvy atmosféry. Dostaneš tedy pěknou dávku ‚géček'."
"Na přetížení mám dobrý trénink. Dej se do toho!"
Android s demonstrativně nesouhlasným výrazem v obličeji přejel prsty po klávesnici počítače. Jeho úkol nebyl lehký. Musel provést celé naprogramování letu s maximální přesností, připomínající spíše výkon provazolezce bez záchranné sítě, než klasickou pilotáž.
"Jsem hotov," hlásil konečně. "Pořád trváš na svém šíleném nápadu?"
Mark lehce přikývl.
"Víc než kdy jindy!"
"Z toho jsem měl právě strach. Přiznávám, že lidská logika mi občas uniká. Oblékni si antigravitační kombinézu a seřiď ji na maximální odolnost. Budeš to mít zapotřebí! A pořádně si zapni bezpečnostní popruhy."
Když si ověřil, že jeho přítel udělal všechno, co bylo třeba, stiskl Ray tlačítko.
"Pozor! Ponoření za deset sekund... pět..."
Markovo vědomí zahalil neproniknutelný černý závoj.
22

První Markův vjem byl pocit ostré, takřka nesnesitelné bolesti. Ocelové paže mu drtily ramena a hrudník. Ze rtů se mu vydralo zasténání.
"Marku... Marku..."
Hlas androida, přetékající úzkostí, uspíšil jeho návrat k vědomí. Zamlžený pohled se rozjasnil. Obrazovku před ním zabírala velká modrá koule. Razantní brždění mu ještě zabraňovalo v sebemenším pohybu. Bezpečnostní popruhy byly napjaté k prasknutí a zařezávaly se mu do masa.
"Zjevně jsem stále ještě naživu," pokusil se Mark o ironii.
"Zjevně jenom zázrakem," opáčil nakvašeně android. "Příště se mnou pro takové ztřeštěné akrobacie nepočítej!"
"Když jsi u řízení, vím, že nic neriskuji."
"Nech si to laciné pochlebování, na to ti neskočím. Kde chceš přistát?"
"Posaď Merkura na prvním trochu vhodném místě. K dalším přesunům použijeme modul."
Merkur se mezitím ponořil do hustých vrstev atmosféry. Vzhledem k velké rychlosti se třením o molekuly vzduchu povrch lodi rozžhavil. Přestože klimatizační zařízení pracovalo na plný výkon, teplota rychle stoupala a pilotní kabina za chvíli připomínala saunu.
"Dej si pozor, zapínám zpětné raketové motory."
Bolest v ramenou opět vystřelila a neznámá příšera mu opět začala rvát vnitřnosti. Pak zcela nečekaně přišel pocit obrovské úlevy. Loď sestupovala po mírné křivce k povrchu planety.
Ray s nenapodobitelnou jemností, jakoby chtěl kompenzovat předchozí divoké manévry, přistál s Merkurem na travnaté planině. Nedaleko se líně klikatila velká řeka.
Mark si ještě třesoucí se rukou odepjal magnetickou přezku bezpečnostních popruhů. Vyklouzl z

antigravitační kombinézy a několikrát zakroužil rameny, přes které se táhly hluboké, namodralé brázdy. Android, trpící neustále starostí o zdravotní stav svého přítele, navrhl:
"Nechceš si odskočit do medicínského bloku?"
Mark se trochu nucené zasmál:
"Cítím se ve vynikající formě! Škoda času! Rád bych co nejrychleji vyhledal naše přátele, vlastně naši přítelkyni! Nikdy přesně nevím, jestli použít jednotné nebo množné číslo a s tím mužským a ženským rodem mi to také není úplně jasné."
Sestoupili do skladištního prostoru, kde byl zaparkován modul a usadili se v jeho kabině. Výstupní otvor se automaticky otevřel a stroj nehlučně vyklouzl ven.
"Nevíme, co nás tady může překvapit. Zapni automatický obranný režim."
"Už je v činnosti deset sekund. Jsme asi deset kilometrů od místa, které tě zajímá."
Modul se vznesl do výšky a zamířil napříč travnatou savanou. Po chvíli se přehoupl přes zalesněný vršek, který nedosahoval výšky ani sta metrů.
Markovi se vybavily zážitky z jeho předešlé výpravy do těchto končin. Hned za kopcem by měla začínat kruhovitá oblast o průměru jednoho kilometru, pokrytá obřími květy nádherných barev. Ty vyrůstaly z nízkého stromu, rozprostírajícího doširoka své dlouhé horizontální větve, které v pravidelných vzdálenostech nacházely oporu v kolmých výhoncích ukotvených v zemi.
Děsivý obraz udeřil Marka do očí jako rána pěstí do nekrytého obličeje. Jeho přítelkyně! Uschlé květy ztratily většinu okvětních lístků, takže odhalovaly šedavé větve mateřského stromu. Pouze na několika málo místech přežívaly zářivě barevné ostrůvky, poslední svědkové bývalé nádhery tohoto rostlinného společenství.
V těsném sousedství se tyčila charakteristická silueta kalkase. Čtyři purpurové kmeny podpíraly zelenou kouli, jejíž větve vytvářely kopulovitý kryt. Strom sice zatím nedosáhl rozměrů mateřského kalkase na Noře, ale i tak byla jeho velikost impozantní.
Mark zkoncentroval své myšlenky a vyslal mohutný psychický impuls. Měl pocit, že zachytil odpověď, velice slabou a nezřetelnou.
"Marku... pomoz... pít..."
Do Markova mozku vzápětí pronikla jiná, tentokrát silná mentální vlna.
"Kdo jste? Co děláte na mé planetě?"
Pozemšťan okamžitě rozeznal charakteristickou modulaci kalkase.
"Co se stalo rostlině, která s vámi sousedí?"
V odpovědi zazněl neskrývaný výsměšný tón.
"Naše kořeny se navzájem propletly. Protože v tomto ročním období tady vůbec neprší, beru si podzemní vodu pro vlastní potřebu, takže na ni nezbývá prakticky nic. Opakuji svou otázku. Odkud přicházíte?"
Mark nastavil psychickou bariéru a nahlas se obrátil k Rayovi:
"Rychle pryč, honem ..."
Modul poskočil a vznesl se nad vrcholek kopce.
"Kalkas vycítil nebezpečí. Vyslal dvě chobotnice, které zaujaly postavení asi sto metrů před ním. Naštěstí jsou menší než jejich příbuzní, se kterými jsme měli tu čest důvěrně se seznámit na Noře."
"Co navrhuješ?"
Mark zatnul pěsti a stěží potlačil zaklení.
"Musíme ten prokletý strom zničit! Vraždí mé přátele, kteří se ani neumějí bránit."
"Nevím, jak by se Komise pro nevměšování dívala na takovou iniciativu. Tady na nás kalkas nezaútočil a tak se těžko můžeme ohánět nutnou sebeobranou."
"Kašlu na to! Už jenom fakt, že jsme tady, je porušením spousty předpisů. Tady už nejde o takový či onaký výklad zákona, ale o jeho jasné překročení. Koneckonců nejsme tady ve službách S.D.P.P., ale soukromě a nemám nejmenší chuť někomu něco hlásit, ledaže by na mě justiční počítač podal žalobu. Silně ale pochybuji, že se o naší akci někdy někdo dozví."
"Nahrávání jsem už dávno vypnul," informoval Ray. "S.D.P.P. nemusí ostatně vědět, jak trávíme dovolenou. Co tedy navrhuješ?"

"Myslím, že není třeba vymýšlet nějaké komplikované scénáře. Vysadím tě u kalkase a postupuj stejně jako na Noře. Hlavně dej pozor, aby tvůj dezintegrátor nezasáhl naši přítelkyni."
Modul opsal novou kružnici a dosedl nedaleko kalkase.
"Nezapomeň odpojit svůj psychický zesilovač! Tohle ďábelské stvoření je schopno dostat tě pod svou kontrolu."
"Žádný strach, jsem už od přírody nedůvěřivý," zavtipkoval Ray a seskočil na zem.
Dvě rostlinné chobotnice zakmitaly svými chapadly. K lokalizování protivníka jim stačily dvě sekundy. Pak se vrhly vpřed rychlostí, která Marka nepřestávala udivovat. Fialový záblesk dezintegrátoru ukončil předčasně jejich útok.
Android rychle kráčel vpřed a přitom zjišťoval směr větru. Zastavil se v bezpečné vzdálenosti od kalkase a pozorně sledoval zelenou kouli, ze které mohly kdykoli vyrazit další chobotnice. Propočítával optimální úhel palby.
Naštěstí původní, kdysi kvetoucí společenství bylo vysoké jen několik málo metrů a větve kalkase je o poznání převyšovaly. Ray napřáhl své předloktí a zamířil. Zelená koule a horní část koruny zmizely, jakoby je pohltily neviditelné obří čelisti. Pak došla řada na purpurové kmeny, které android odkrojil laserem těsně nad zemí.
Mark vyslal psychickou výzvu. Okamžitě obdržel jasnou, i když slabou odpověď.
"Jsem ráda, že s tebou mohu komunikovat. Tvoje pomoc je sice velice šlechetným činem, ale bohužel přichází příliš pozdě. I tak ti děkuji, že jsi zničil tohle monstrum, které už zahubilo všechny mé zvířecí přátele."
"Co přesně se stalo?"
"Jsem prakticky úplně dehydrována. Období dešťů přijde nejdříve za měsíc. V té době už budu mrtvá. Sbohem, příteli!"
"Počkej! Co potřebuješ, abys přežila?"
"Pouze vodu, ale velké množství. Kalkas vyčerpal všechnu vláhu do hloubky desítek metrů, včetně vrstvy podzemní vody. Zachránit mě mohou jedině vydatné lijáky trvající několik týdnů, které by znovu naplnily podzemní zásobníky. Přes velké technické znalosti nedokáží lidé podle své vůle přivolat déšť."
"Má pravdu," vmísil se do myšlenek Ray.
"S pomocí modulu sem můžeme v kanystrech dopravit spoustu vody z řeky."
"I kdybyste pracovali bez přestání, nebude to stačit mým potřebám. Jenom by to o pár dní prodloužilo mou agónii. Je třeba nechat osud, aby se naplnil a umět se smířit s tím, že nadešel konec bytí."
Mark se vzdorovitým výrazem zavrtěl nesouhlasně hlavou.
"Musí existovat nějaké řešení!"
Zůstal několik minut nehybný. Osud jeho přítelkyně se mu zdál příliš nespravedlivý.
"Rayi, kolik dezintegrátorů máme k dispozici?" zeptal se androida, který mezitím dorazil k modulu.
"Jeden přenosný v Merkuru, když nepočítám ten v mé paži."
"Jak vysoko je hladina řeky vzhledem k této planině?"
Android zapnul svou topografickou paměť.
"Přibližně o deset metrů výš než my tady."
"V tom případě vybudujeme zavlažovací kanál."
Ray nasadil výraz absolutní beznaděje.
"Zapomínáš, že v cestě leží ten kopec."
"Prorazíme v něm tunel!"
"To nemůžeme dokázat!"
"Ale musíme to zkusit! Ztrácíme zbytečně čas. A ten nám teď chybí ze všeho nejvíc, protože Khov nás za pár dní očekává na Zemi. Vraťme se do Merkuru pro potřebný materiál."
23

Celých dvacet hodin pracoval Mark bez jediné přestávky, bez odpočinku. Stabilizovat dezintegrátor na zemi... zamířit... vystřelit... uběhnout sto až dvě stě metrů vyhloubeným korytem, jehož délka závisela na charakteru podloží... znovu zamířit... znovu vypálit...

Bedra mu tížila nesmírná únava, svalů se zmocňovaly křeče, v kloubech mu při každém pohybu praskalo. Mezitím se Ray pustil do boje s pahorkem. Za chvíli zmizel v úzkém tunelu, raženém jeho dezintegrátorem Teplota uvnitř dosahovala chvílemi takové výše, že se android musel vyškrábat ven, aby se jeho obvody nepřehřály. Dvakrát se musel vrátit do lodi, aby doplnil své energetické zásoby.
Mark si narovnal bolavý hřbet a otřel si čelo. Mechanickým pohybem vsunul do úst výživnou tabletku. Za ním se táhla přímá, metr hluboká brázda. Když se vyškrábal z právě dohotoveného úseku, překvapeně zůstal stát. Necelých sto metrů od něho se leskla hladina řeky. Škubl sebou, když jeho neurony zasáhly Rayovy myšlenky.
"Tunel je hotov. Dej si teď pohov a počkej na mě."
Mark se svalil na zem, přemožen únavou. Přes veškeré úsilí vydržet vzhůru ho za okamžik přemohl spánek. Probudil ho hlas androida, konstatujícího s ironií:
"Na obyčejného člověka jsi nadělal spoustu práce. Zůstaň ležet, já už to dorazím."
Natáhl paži. Dezintegrátor odstranil poslední hliněnou bariéru, která je ještě dělila od řeky. Příkop se začal rychle plnit vodou.
Mark téměř u vytržení sledoval kalnou tekutinu valící se po vyprahlé zemi, kde jí značná část mizela. Z řeky však přitékala neustále nová a nová. Ray přivolal modul, který přistál přímo u pozemšťanů.
"Dovez nás až k naší přítelkyni, chci být u toho, až tam voda dorazí."
Uvelebili se na okraji rostlinného společenství a čekali. Uběhlo už nejmíň půl hodiny. Sluncem ozářené dno příkopu bylo beznadějně prázdné.
"Jenom aby v tunelu nedošlo k závalu a neucpal se," strachoval se Mark.
"To chce klid a trpělivost. Země je příliš vysušená. Musí se trochu nasáknout, pak voda poteče rychleji."
A skutečně, ani ne za čtvrt hodiny se na dně kanálu objevil tenký pramínek vody, který rychle sílil. Brzy dosáhl okraje kdysi kvetoucího rostlinného společenství, kde se na okamžik zarazil. Po každém uraženém metru voda zmizela, pohlcena zcela dehydratovanou půdou a teprve nová vlna umožnila její další postup.
Markovo nitro naplnila směsice radosti a pýchy. Její intenzita byla taková, že signál pronikl až k psychickým receptorům rostliny.
"Co se ti stalo, příteli?"
"Voda! Voda teče! Jsi zachráněna!"
Během několika sekund se rostlinné společenství seznámilo s prací, kterou pozemšťané vykonali.
"Vděčím ti za svůj život. Důmyslná technika ovládaná ušlechtilým duchem je ideál, který svět zatím nepoznal. Já už ano."
"Myslím, že by sis za to zasloužil alespoň pár minut si zdřímnout," neodpustil si Ray.
***
Markovi se zdálo, že právě usnul, když ho vzbudil hlas z reproduktoru, umístěného nad postelí u jeho hlavy.
"Volá služba. Chce s tebou mluvit Khov."
Mark se zvedl a s tichým klením se soukal do astronautské kombinézy. Přitom jeho pohled mimoděk padl na nástěnný chronometr. Spal celých osm hodin v jednom kuse! Spěšně zaujal místo na pilotním sedadle právě ve chvíli, kdy se na obrazovce objevila tvář generála.
"Mám dojem, že se mi podařilo už podruhé za sebou vás vzbudit. Ale kvůli tomu vás skutečně nevolám," předešel Khov očekávané poznámce. "Dovedete si asi představit, jaké pozdvižení vyvolala vaše zpráva. Starý Mac Kenzie ječí, že je nevinný jako lilie a že je to všechno spiknutí proti němu. Komise vás chce pozvat na kobereček a Vesmírná policie by ráda prohlédla Rayovy paměťové krystaly, jestli to všechno není jenom nějaká šikovná montáž. Naší Službě se nepodařilo zjistit, kde se teď nacházíte, ale máte rozkaz vrátit se co nejrychleji na Zemi."
Když obrazovka potemněla, Mark se zvedl a vzdychl:
"Slyšel jsi generála, Rayi. Připrav se k odstartování."
"Měl by sis ale udělat čas alespoň na snídani."
Mark pojedl pár soust u automatického distributoru. Vybral si želatinové krychličky honosně nazvané "drůbeží pochoutka". Přinejmenším neriskoval, že se bude dávit nějakou kostí.

Zkoncentroval své vědomí a téměř okamžitě se mu podařilo navázat kontakt s rostlinným společenstvím. Psychická vlna byla sice ještě slabá, ale zcela zřetelná.
"Je mi líto, že musíš tak rychle odejít, Marku. Voda pomalu proniká do podzemí. Pokud to bude pokračovat takhle dál, do tří měsíců se úplně vzpamatuji."
"Mám z toho velkou radost. Kdy se tady objevil ten prokletý kalkas?"
"Asi tak před třiceti roky. Byla to téměř neuvěřitelná náhoda, že meteorit, v jehož nitru se ukrýval, dopadl tak blízko mě."
"Když jsem tady byl poprvé, ničeho jsem si nevšiml."
"Bylo to tenkrát ještě nízké křovisko, které využívalo můj stín k ochraně před slunečními paprsky. Když jsem zjistila, že je to myslící stvoření, měla jsem sobeckou radost. Byla to pro mě téměř rozkoš, moci si s někým kdykoli vyměňovat myšlenky. Radost mě však přešla ve chvíli, kdy jsem zjistila, že můj soused loví živočichy, aby urychlil svůj růst. Protože zvěře tady bylo všude dost, rostl velice rychle. Postupoval velmi inteligentně a rafinovaně a omotal své kořeny kolem mých. V období sucha tak měl téměř výsadní přístup k vlhkosti. Navrhovala jsem, abychom se spravedlivě rozdělili, ale bylo to marné. Když jsem si uvědomila, že se blíží pohroma, bylo už příliš pozdě něco podniknout. Navíc nevím, jestli bych se vůbec dokázala bránit. Nepatřím k rase válečníků."
"Teď už bude všechno v pořádku. Dostal jsem rozkaz k návratu, odlétám za dvě minuty."
"Na shledanou, příteli, a ještě jednou velký dík. Ozvi se za tři měsíce. Doufám, že se do té doby zotavím natolik, že budu schopna dálkového přenosu myšlenek jako dříve, takže si budeme moci popovídat i na velkou vzdálenost."
Mark se posadil na místo druhého pilota a připjal si pásy. Propulsory jemně bzučely.
"Nechtěl bych vypadat jako věčný šťoural," ozval se Ray, "ale nevím, jestli jsi nezapomněl na hlídkové družice. Až se vynoříme ze stínu luny, nebudeme mít ještě rychlost potřebnou k přechodu do subprostoru. Sestřelí nás jako kachnu."
"Jenom klid. Nic neriskujeme. Radarové antény satelitů jsou nasměrované směrem od planety, případně kopírují její zakřivení. Nemíří ale na její povrch. Zachytí nás nejdřív až protneme jejich oběžnou dráhu."
Ray provedl několik bleskových výpočtů.
"I tak budeme k ponoření se do subprostoru potřebovat ještě tři minuty a dvaadvacet sekund."
"To už nějak zvládnem! Umíme přeci improvizovat, ne?"
Merkur se s ostrým svistem odlepil od země a Mark měl pocit, že na něj spadla olověná deska. Astronef, nabírající stále vyšší rychlost, se za chvíli vynořil ze zákrytu měsíce. Na vnější obrazovce se vpravo před nimi objevil zvětšený obraz strážní družice.
"Doufejme, že nemá zpětné zrcátko," poznamenal suše Ray.
Mark, svaly napjaté, čekal, kdy se na boku satelitu objeví povědomý záblesk, signalizující odpálení rakety. Nic se však nedělo."
"Tak a teď pozor," vydechl Ray. "Vstupujeme do zorného pole radaru. Zapni videorádio."
O pět sekund později se z reproduktoru ozval kovový hlas:
"Jste v zakázané zóně. Poslední výstraha před zahájením palby."
Mark si pospíšil s odpovědí:
"Právě jsme zjistili svůj omyl. Odlétáme ze zakázané zóny. Ověřte si naše letové parametry."
Uplynulo několik sekund vyplněných napjatým očekáváním.
"Ověřeno, že se vzdalujete. Musíte opustit zakázanou zónu do tří minut. Jinak..."
Mark si úlevou odfrkl a pak se dal do bláznivého smíchu. Ray reagoval mírně pohrdavým tónem:
"Tyhle létající kastroly nejsou právě dvakrát mazané. Měl bys poradit admirálovi, aby změnil jejich programování."
"To jsi uhodl - a zároveň mu vysvětlit, proč jsme se motali v zakázané oblasti bez příslušného oprávnění. Díky, nechci. I tak mě teď čekají hory vysvětlování a zdvořilých omluv."
24

Merkur měkce dosedl na přistávací plochu newyorského astroportu. Mark většinu zpáteční cesty prospal nebo strávil sledováním trojrozměrných filmů, případně obyčejným lenošením. Byl proto v

ucházející formě.
"Prázdniny končí," povzdechl si. "Nechci myslet na čas, o který mě připraví všichni ti úředníci. Vsadil bych se, že dovolené se jen tak nedočkám."
Za chvíli už oba přátelé stáli na přistávací ploše zčernalé častým dotykem se zplodinami raketových motorů. Slunce ztěží proráželo mlhou, zahalující astroport. Vzduch byl těžký, teplý a nepříjemný.
"Takhle to jednou bude vypadat na primitivních planetách, až jejich obyvatelé podlehnou kouzlu technické civilizace. Skoč pro nějaké transvozidlo, Rayi."
Android na okamžik zaváhal.
"Pojď se mnou. Trocha chůze ti po tak dlouhém pobytu v lodi jenom prospěje."
Když uviděl překvapený výraz Marka, dodal:
"Dlouho jsem o celé záležitosti přemýšlel. Společnost, schopná najmout si piráta, aby tě odstranil, se nezastaví před ničím. Takže bych tě měl raději stále na očích."
Když svěřili Merkura do péče letištních mechaniků, sestoupili do podzemního parkoviště, kde stála v řadě transvozidla. Podezíravý Ray pečlivě prohlédl vybraný stroj, než Markovi dovolil, aby si nasedl. Opustili astroport a napojili se na širokou přímou spojnici s metropolí. Vzhledem k velkému provozu jim trvalo celou hodinu, než dorazili k luxusní budově, kde měl Mark své apartmá. Ve výtahu, svištícím k horním patrům mrakodrapu, se kapitán svěřil svému příteli:
"Přiznávám, že tentokrát se sem vracím docela rád. Potřebuji se dát ještě trochu dohromady. Mám pocit, že vegetariánský jídelníček domorodců z Nory by asi moc velkou díru do gastronomického světa neudělal."
Ray odemkl dveře bytu a navyklým gestem dal Markovi přednost. Jakmile se za nimi zavřely dveře, rozsvítilo se světlo a ozval se cizí, panovačný hlas:
"Jen pojďte dál, kapitáne Stone, už se vás nemůžu dočkat."
V křesle seděl mladý, podsaditý muž s černými vlasy, které mu spadaly do čela. V ruce držel laserovou pistoli úctyhodné ráže.
"Vypněte svého androida!"
"A co když odmítnu?"
"Odprásknu vás ani se nenadějete."
"A když poslechnu, tak mě neodprásknete?" reagoval jízlivě Mark.
Chlápek jenom pokrčil rameny.
"Uděláme si spolu malý výlet, ale nejdřív potřebuji paměťové krystaly z vaší krabice šrotu, co stojí za vámi."
"Varuji vás, jestli vystřelíte, Ray vás bez váhání zlikviduje."
Muž vydal jakýsi chraptivý zvuk, který měl být pravděpodobně smíchem.
"Nevyprávějte mi pohádky! Víte stejně dobře jako já, že androidi jsou konstruováni tak, aby nemohli nikdy ohrozit lidský život."
"Blbečku!" pronesl lakonicky Ray a bleskově se postavil před Marka.
Překvapený vetřelec zmáčkl instinktivně spoušť. Při kontaktu s ochranným štítem androida zaprskal laserový svazek jako škvařící se tuk na pánvi. K druhému výstřelu se už mladík nedostal. Odpověď byla okamžitá a přesná. Ozval se bolestný řev a zbraň útočníka dopadla na zem... i se třemi prsty! To zaúřadoval Rayův digitální laser.
Chlapík si nevěřícně prohlížel svou zmrzačenou ruku s očima vytřeštěnýma hrůzou.
"Vy... nemáte právo ..."
Šílený vztek ho zbavil posledního zbytku soudnosti. Vrhl se zuřivě na Marka s rukama napřaženýma na jeho hrdlo. Nepočítal však s elektronickými reflexy androida. Místo na svou oběť narazil na betonovou zeď. Vzápětí jeho žaludeční krajinou proběhla ostrá bolest. S vyraženým dechem se zhroutil do křesla, které právě opustil. Mark špičkou boty odkopl jeho laserovou pistoli, jejíž spoušť ještě svíral odkrojený ukazováček.
"Tak co, řeknete mi teď, pro koho pracujete?"
Brunet chvilku váhal, pozorujíc střídavě oba astronauty.
"Radím vám, abyste to s tím přemýšlením nepřeháněl, jinak za svého přítele neručím. Hrozně ho rozčílí,

když mě chce někdo zabít a pokud ho nezadržím, je schopen nakrájet vás na plátky jako kus salámu."
"To byste se nedovážili..."
Rayova ruka dopadla na vetřelcův obličej s razancí útočícího tanku. Úder rozerval mužovy rty, ze kterých vytryskla krev.
"Já... nevím, neznám ho. Kontaktoval mě videotelefonem. Dostal jsem poštou deset tisíc a slíbil mi ještě dvojnásobek, až udělám, co po mě chtěl."
"A copak to bylo? Ale konkrétné!"
"Nejdřív jsem se měl zmocnit paměťových krystalů vašeho androida a pak vás odvézt do vaší horské chaty."
Odmlčel se a uhnul pohledem.
"No a co potom?"
Když viděl, že Ray znovu napřahuje ruku, rychle vyhrkl:
"Měl jsem vás uspat a v chatě založit požár. Vaše smrt měla vypadat jako nešťastná náhoda."
Mark chvíli uvažoval a potom udělal směrem k Rayovi výmluvné gesto.
Tupý úder na spánek zbavil neznámého návštěvníka vědomí.
"Co s ním uděláme? Mám nevýslovné nutkání prohodit ho oknem."
"Nebuď zase tak přehnaně přímočarý. Momentálně je neškodný. Zavoláme Vesmírnou policii a ta si s ním už poradí."
Plukovník Still se choval velice přívětivě.
"Hned tam posílám své lidi vyzvednout si ten balík. Nezapomeňte, že Komise vás předvolává na pozítří a já bych potřeboval Rayovy paměťové krystaly. Prohlédnou si je naši experti."
25

Dveře výtahu se otevřely a Mark jimi prošel do generálova předpokoje. Sekretářka otočila hlavu od počítače a spočinula nevrlým pohledem na příchozím. Byla to typická stará panna, asi padesátiletá, hubená a kostnatá, s výrazným předkusem v hranatém obličeji. Na zbytečně dlouhém nose seděly brýle, skrze jejichž tlustá skla hleděl pár až směšně malých oček.
"Dobrý den, Peggy," zahlaholil Mark bodře. "Dnes večer vás zvu na večeři."
Přísný výraz sekretářky se naráz rozplynul a její tenké rty se roztáhly do úsměvu. Spousta důstojníků S.D.P.P. si ji občas dobírala a ona to trpně snášela a nezlobila se na ně proto. Ale Mark byl jejím oblíbencem a měla pro něj slabost. Zvláště od té doby, co zachránil život generálovi ztracenému na jedné vzdálené planetě.
"Co by tomu řekla vaše přítelkyně, slečna Swensonová?"
"Ujišťuji vás, že není vůbec žárlivá. Navíc, je na služební cestě a vrátí se teprve zítra. Takže dohodnuto! V osm se pro vás zastavím."
"Nevím, jestli mohu vaše pozvání přijmout..."
"Potřebuji nutně přijít na jiné myšlenky. Deset dní jsem musel snášet stupidní otázky členů Komise pro nevměšování. S vámi si vždycky duševně odpočinu. Ale teď už konec vymlouvání a raději mě ohlaste šéfovi."
"Už vás čeká ve své kanceláři. Je tam také pan Mac Kenzie, generální ředitel společnosti Sampas a jeho advokát."
Khov přivítal Marka s diskrétním úsměvem a pokynul mu, aby se posadil do křesla. Mac Kenzie byl vysoký, štíhlý muž věkem už poněkud shrbený, s úzkým obličejem a šedivými vlasy. Z hustého obočí hleděly velice tmavé, bystré oči. Advokát byl malý kulatý tlouštík, s vysokou čelní pleší, která téměř konkurovala generálově lysině.
"Pan Mac Kenzie mě požádal, abych zorganizoval toto setkání," řekl úvodem Khov.
Slova se nato ujal stařík. Jeho hlas byl suchý, úsečný, zvyklý vydávat příkazy. Tentokrát se však zjevně snažil nasadit smířlivý tón.
"Dozvěděl jsem se o nepříjemnostech, které vám způsobil Nick Calden. Věřte mi, že já s touto záležitostí nemám absolutně nic společného. Nikdy bych nemohl vydat tak nesmyslné instrukce. Dnes ráno vyšetřovací Komise konstatovala mou nevinu. Byl jsem, stejně jako vy, obětí chorobné horlivosti a

ctižádosti mého podřízeného."
Teatrálně vzdychl.
"Člověk není nikdy dost obezřetný, když narazí na ty mladé ambiciózní dravce. Pověřil jsem ho dozorem nad celým případem a on si to vyložil po svém. I když za jeho iniciativu nemohu a z právního hlediska jsem nevinný, cítím nicméně jistou zodpovědnost za problémy, které vám tím vznikly."
Zvedl ruku, aby předešel případným námitkám. "Tady náš právník vám vysvětlí, co by se stalo, kdybyste chtěl naši společnost žalovat o náhradu škody, na což máte pochopitelně právo. Proces by byl ale v každém případě dlouhý a stál by vás spoustu peněz a času a navíc není tak jisté, jestli byste ho vyhrál. Na druhou stranu by to nebyla pro naši společnost ta nejlepší publicita. Dával bych proto přednost tomu, abychom se dohodli po dobrém. Bude to výhodné pro obě strany.
Buďte ujištěn, že společnost se k vám hodlá zachovat velkoryse."
Mark se podíval tázavé na Khova, který přikývl:
"Žádné předpisy S.D.P.P. vám nebrání tuto nabídku přijmout."
"Takže," pokračoval stařec, "záleží jenom na vás jakou částku si stanovíte jako odškodné. I kdybyste žádal milion ..."
"Pět!" přerušil ho Mark.
Suma vyrazila třem ostatním mužům dech a zvedla je z křesel.
"Právě tolik mi nabízel Calden," pokračoval ironicky Mark. "Můžete si to ověřit v záznamech mého androida. Leda že mě chtěl oblafnout a jakmile by získal to, co chtěl, dal by mě zabít."
Tváře starého muže dostaly nachové zabarvení. Několikrát se zhluboka nadechl a zase vydechl. Byl si dobře vědom toho, že komise hlasovala pro jeho osvobození jen těsnou většinou a to ještě za podmínky, že celá záležitost bude smírně uzavřena. Soudní proces by mohl být katastrofou, a to nejen finanční, jak pro něho, tak pro společnost. Musí tenhle případ vyřešit s konečnou platností.
"Dobrá, souhlasím, ale jen za předpokladu, že příslušné dokumenty podepíšeme hned tady na místě."
Generál, který tomu stále ještě nemohl uvěřit, sledoval Marka parafujícího jednotlivé listy papíru, které mu podával advokát. Mac Kenzie mezitím vytáhl šekovou knížku.
"Ještě jedna maličkost," obrátil se Mark na starce. "Šek vyplňte k dobru S.D.P.P. Když k té politováníhodné události došlo, byl jsem na její služební akci, takže mi připadá normální, aby peníze připadly S.D.P.P."
Tentokrát pro změnu zrudl Khov. Když moment překvapení odezněl, stařík pokrčil rameny a položil šek na generálův psací stůl. Potom se zvedl, pozdravil mírnou úklonou a spěšně vyšel ze dveří sledován svým právníkem.
Dveře se ještě ani nezavřely, když Khov vybuchl smíchy:
"Málem vzteky snědl svůj klobouk! Myslel jsem, že ho raní mrtvice. Jak to, že přijal ten váš nehorázný požadavek?"
Na Markových rtech se objevil chladný, téměř krutý úsměv:
"Neměl na vybranou!"
Khov vylovil ze zásuvky svého psacího stolu láhev koňaku.
"Takovou příležitost by byl hřích nevyužít!"
Oba muži chvíli mlčky usrkávali hnědavou tekutinu. Potom si Khov, kterého zřejmě něco trápilo, povzdechl:
"Nemá smysl dělat si nějaké iluze. Podařilo se nám rozbít jednu akci, v síti uvázne pár malých rybiček, ale ty velké ryby nám zase nakonec vyklouznou a chráněné svými žoky peněz na nás budou dělat dlouhý nos. A primitivní planety budou ještě dlouho cílem našich hrabivých spoluobčanů, kteří se vyznačují tím, že nemají žádné zábrany."
Hodil do sebe plnou sklenku svého oblíbeného medikamentu a pokračoval:
"Vás může alespoň těšit to, že jste zachránil jednu primitivní civilizaci. Kdyby se společnosti Sampas podařilo uchytit se na Noře, udělala by s domorodci krátký proces. Znáte to pořekadlo: Kde není žalobce, není ani soudce."
Khov uhodil pěstí do stolu.
"Vsadil bych se, že ten starý pletichář Mac Kenzie z toho nakonec vyvázne jenom s nějakou směšnou

pokutou. Když na to pomyslím, trefil by mě šlak."
Mark vyprázdnil svou sklenici a jakoby pro sebe zamumlal:
"Kdoví, možná ho to bude stát mnohem víc než jenom těch pět milionů."
"Jak to myslíte? S vaším podpisem na smlouvě je ta záležitost definitivně uzavřena."
"Vzpomínáte si ještě na Jacka Owena?"
"Myslíte toho starého praštěného miliardáře, který žije jako poustevník na jednom ostrůvku ztraceném kdesi v Pacifiku? Nebo už si koupil svou soukromou planetu?"
"Zatím ne, ale přes pokročilý věk se stále zajímá o to, co se kolem něho děje."
"Říká se o něm, že je lakomý, nevrlý a nemá rád lidi."
"Myslím, že tyhle pověsti o sobě rozšiřuje hlavně on sám. Ale ať už je to jak chce, kromě zmíněných nedostatků má ještě jeden, dost závažný."
"Jaký?"
"Poctil mě svým přátelstvím. Prokázal to už několikrát, mimo jiné tím, že mi přenechal své akcie z Cosmos Jet Corporation."
"Ano, něco takového se mi doneslo."
"Takže bych mu neměl smlčet, co se mi přihodilo. Řekl bych, že ho to pořádné naštve. V obchodních záležitostech je sice nesmírně tvrdý, ale dodržuje pravidla hry. Nesnáší ty pirani, které si hrají na žraloky a spolknou každého, kdo jim stojí v cestě."
V očích generála to zajiskřilo.
"No a co?"
"Může se stát, že společnost Sampas se brzy dostane do vážných finančních problémů. Takových, že to akcionáře nakonec přiměje, aby vyměnili správní radu a samozřejmě v prvé řadě generálního ředitele."
"No to je ale vynikající perspektiva," zahlaholil Khov a dolil obě sklenky po okraj. "Doufám, že starý Mac Kenzie z toho dostane přinejmenším žloutenku. Být profesionálně zruinován, k tomu na stará kolena, to by pro něho byl ten nejtěžší trest. Máte tři týdny dovolené, abyste mohl v klidu očekávat naplnění své předpovědi."
Mark se zvedl, ale ve dveřích kanceláře se otočil a ukázal na šek ležící na stole.
"S tímhle si Benton a vaše pokladna na nějaký čas zahojí své rány. Připomeňte mu, že bych byl rád, kdyby alespoň protentokrát uhradil mé výlohy spojené s použitím Merkura. Řízené střely jsou dneska až nestoudně drahé."
"Dohlédnu na něj osobně, aby to s tou šetrností nepřeháněl. Jsme vašimi dlužníky."
Při odchodu políbil Mark galantně konečky prstů Peggy.
"Tak nezapomeňte, dnes večer!"
"Vy mě přivádíte do rozpaků. Co si pomyslí vaši kolegové, až nás spolu uvidí?"
"Budou si myslet, že vás chci zkorumpovat. Dneska je to běžná věc. A nebo zblednou žárlivostí. Takže v osm hodin! Zítra si beru dovolenou a vy jediná budete vědět, kde mě hledat."